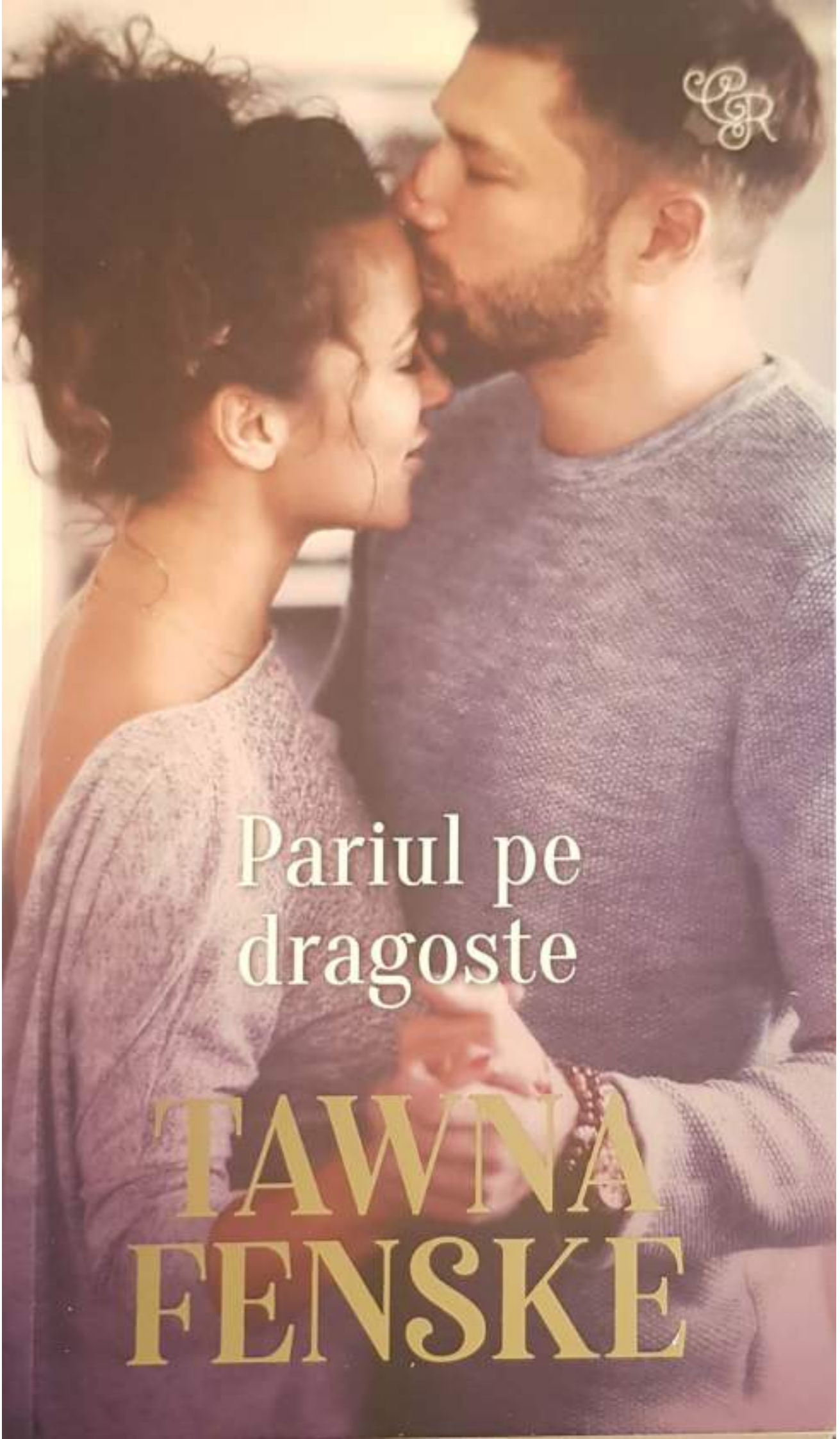
Pariul pe dragoste
TAWNA FENSKE

CĂRȚI ROMANTICE

După o noapte cu prea mult alcool, pompierul parașutist Tony Warren și cea mai bună prietenă a lui, fotografa Kayla Gladney, își dau seama că amândoi au ghinion în dragoste și nu reușesc să aibă o relație serioasă cu nimeni, deși în sufletul lor își doresc să aibă cândva o familie. În trecut chiar au avut o scurtă aventură și au încercat să fie împreună, dar totul s-a năruit și au hotărât să rămână doar prieteni. Acum însă mahmureala îl face pe Tony să creadă că este un iubit jalnic, deși Kayla este de altă părere, considerând că, de fapt, lui Tony îi este teamă de angajamente și dă înapoi exact când relația este pe cale să se oficializeze. Așa că părerile diferite îi determină să pună un pariu, iar pentru a afla cine are dreptate pleacă împreună într-o excursie prin țară – ea ca să facă un album de fotografii cu locuri afectate de incendii de vegetație, iar el ca să se întâlnească pe drum cu unele dintre fostele iubite și să afle de ce majoritatea îl considerau un nemernic. Dar aventura în doi, cu răsărituri unice și apusuri romantice, îi face să descopere că unele incendii nu se sting niciodată – așa cum este cel din inimile lor, care încă mocnește tăcut și este pe cale să se aprindă din nou – și că a pierde un pariu înseamnă, de fapt, a câștiga o dragoste nesperată.

TAWNA FENSKE este o autoare de cărți romantice pline de umor și a debutat în 2011 cu mare succes – romanul a fost nominalizat la premiul „Cel mai bun *romance* contemporan". De atunci a scris peste 30 de cărți care au devenit bestselleruri în topurile *USA Today* sau *Publishers Weekly* și câteva au fost finaliste la distincția RITA Award.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-8937-5
9 786063 389375

Lira

eBook disponibil

TAWNA FENSKE

Pariul pe dragoste

Just a Little Bet
Tawna Fenske
Copyright © 2020 Tawna Fenske

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Pariul pe dragoste
Tawna Fenske

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FENSKE, TAWNA
Pariul pe dragoste / Tawna Fenske
trad. din lb. engleză: Irina Stoica – București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8937-5

I. Stoica, Irina (trad.)

821.111

TAWNA FENSKE

Pariul pe dragoste

Traducere din limba engleză
Irina Stoica

LITERA
București

Pentru tine, omule.
Din diverse motive.

capitolul 1

– Oh, vai!

Kayla Gladney sorbi din bere și miji ochii, privind dincolo de barul semiobscur aflat în mijlocul sălii Boyton Ballroom. Avem o despărțire chiar în dreapta.

– Ce? Unde?

Willa se lăsă ușor pe spate pe scaunul înalt al barului, apoi icni scurt, gata să se răstoarne. Kayla dădu să o prindă, dar soțul Willei se mișcă mai repede. Grady își prinse soția de talie, zâmbind și căutându-l cu privirea pe prietenul și camaradul lui, Tony, care era adâncit în conversația cu o brunetă drăguță.

– Nici vorbă, zise el sărutând-o pe Willa pe obraz. Mie mi se pare că pur și simplu discută.

– Ba nu, se despart.

Kayla încercă să își amintească numele brunetei. Brandi? Nu, Becky. Sau asta era ultima iubită a lui Tony? Toate erau cam la fel.

– Lui Tony chiar i s-au aprins călcâiele după ea, insistă Grady. Cred că relația asta chiar va merge.

Kayla înclină capul, privindu-l pe Grady peste marginea paharului.

– Punem pariu?

– Contra camaradului meu? se încruntă Grady.

– Nu tocmai contra lui.

Privirea Kaylei se întoarse spre cei doi chiar în clipa în care Brandi/Becky îl trăgea pe Tony într-o îmbrățișare strânsă. Două bătăi ușoare pe spate, între umerii lui largi. Mda, era o despărțire.

Kayla se întoarse din nou spre Grady.

– Doar îți dau șansa să arăți că într-adevăr crezi ce spui, îi zise ea. Asta dacă tu consideri că amicul tău poate să rămână cu o fată mai mult de câteva săptămâni.

– Păi tocmai s-au îmbrățișat, interveni Willa, plină de speranță. E un semn bun, nu?

„Nici pe departe."

Dar Kayla nu avea nici o intenție să spulbere visurile pline de speranță ale prietenei ei proaspăt măritate. Simți o mică împunsătură de invidie, dar o înlătură rapid și-și concentră iar atenția asupra nu tocmai fericitului cuplu de la celălalt capăt al încăperii.

– Totul e posibil, răspunse, deși știa că lucrurile nu stăteau deloc așa.

Cel puțin în privința lui Tony. Îi plăcea duritatea lui – îl și admira –, însă omul nu avea deloc lipici la relații.

Grady luă o gură de bere în timp ce Tony îi spunea brunetei ceva ce o făcu să izbucnească în râs. Așa era Tony, putea face pe oricine să râdă, chiar și în mijlocul unei despărțiri. Care se producea chiar în acele momente.

Și, fiindu-i cea mai bună prietenă, Kayla știa asta.

– Accept pariul, zise Grady. Cine pierde îi face cinste celui care câștigă cu un shot de Fireball?

– S-a făcut.

Nici măcar nu îi plăcea whisky-ul cu scorțișoară, deși era un omagiu potrivit pentru sfârșitul sezonului pompierilor parașutiști adunați în jurul barului.

– Wills, ia zi, te bagi?

Willa ridică din umeri.

– Sigur. Par fericiți împreună, cred că o să meargă.

Kayla reuși să își înfrâneze impulsul de a-și da ochii peste cap. Bău restul de bere din pahar și-i făcu semn barmanului să-i aducă niște apă.

– Îți apreciez optimismul, dar sunt șanse foarte mici. Știa mai bine ca oricine cum se încheiau cam toate relațiile lui Tony. Gata, vin spre noi. Se mai bagă cineva să parieze?

Alți doi pompieri parașutiști încuviințară din cap. Deci asta însemna patru... Nu, cinci shoturi de Fireball. Kayla nu voia nici măcar unul, dar nu se îndoia că aveau să îi fie aliniate în față în trei, doi, unu...

– Salutare tuturor!

Tony dădu mâna cu Grady, apoi urmă un salut complicat numai de ei știut. Apoi Tony se întoarse spre Kayla, îi zâmbi și o trase înspre el, îmbrățișând-o.

– Uite-o și pe femeia momentului! Felicitări pentru afacerea cu cartea!

– Mersi. Cu un braț îl îmbrățișă, iar cu celălalt își trase în jos marginea tricoului cu Bart Simpson, care se ridicase cam mult în îmbrățișarea lui euforică. Ai grijă, îi șopti ea la ureche, s-ar putea ca iubita ta să devină geloasă.

În spatele ei, Willa chicoti.

– Sunteți foști iubiți cu o chimie stupidă. Sigur că Becca e geloasă.

Tony fie nu auzi, fie alese să-i ignore remarca.

– Știe că suntem cei mai buni prieteni, zise el și o îmbrățișă mai strâns, apoi se desprinse. Și, că a venit vorba, eu și Becca ne-am despărțit, continuă el cu o expresie un pic poznașă.

„Bineînțeles."

Kayla se strădui cât putu să pară surprinsă, dar știa că nu păcălea pe nimeni. Cu atât mai puțin pe Tony, care îi zâmbi și-i ciufuli părul. Ea îl înghionti și se întoarse ca să o urmărească pe Becca cu privirea în timp ce bruneta se îndrepta spre ușă. Când îi prinse privirea, îi făcu compătimitor cu mâna, apoi făcu gestul universal de a ridica paharul înspre ea. La urma urmei, de ce n-ar împărți un rând de shoturi?

– Bei ceva? strigă Kayla.

Becca făcu și ea cu mâna și răspunse la fel de tare.

– Uber.

Cu o ultimă privire înspre Tony, proaspăta lui fostă iubită părăsi incinta.

Și asta fu tot.

– Serios, Kay, felicitări! Willa dădu noroc cu ea, iar Kayla își ridică paharul cu apă proaspătă. Și sunt așa mândră de tine pentru acest contract!

– E foarte tare, adăugă Grady. Și tu alegi pădurile?

Kayla încuviință din cap, crescându-i inima de mândrie.

– Pot alege orice pădure unde a avut loc un incendiu. Mi-au dat toată libertatea de creație, pot fotografia orice spune povestea unui incendiu de vegetație din vest.

Tony zâmbi și o cuprinse cu brațul pe după umeri.

– O scuză afurisit de bună pentru o excursie cu mașina.

Willa ridică din sprâncene spre ea.

– Doar nu vă gândiți să mergeți împreună, nu?

Kayla ridică din umeri și se uită spre Tony.

– E o variantă. Tony cunoaște mai bine ca oricine locurile unde au fost incendii de vegetație și nu mi-ar strica să am parte de companie.

– Îmi place să merg cu mașina la drum lung, completă el.

Dădu berea peste cap și rată astfel schimbul rapid de priviri dintre Willa și Grady. Priviri care spuneau „ăștia sunt nebuni". Kayla le știa părerea, dar nu le împărtășea îngrijorarea. Poate că cei mai mulți oameni pe care îi știa nu ar fi făcut față unei călătorii cu mașina cu un fost sau o fostă, dar ea și Tony nu erau genul acela de foști iubiți. Erau cei mai buni prieteni. Cine își mai amintea că la un moment dat, un moment destul de fierbinte, fuseseră un cuplu?

– Vai, e melodia noastră! exclamă Willa, zâmbindu-i soțului ei. Tu le-ai zis s-o pună?

El îi făcu cu ochiul și o luă de talie.

– Există anumite avantaje când îl știi pe tipul care se ocupă de sonorizare.

Willa și Grady se îndreptară spre ringul de dans, iar Kayla se întoarse spre Tony, care tocmai își comanda

încă o bere. Lucru ciudat, căci de regulă nu bea mai mult de una. Iar ceva din atitudinea lui dădea senzația de încordare, de tensiune. Poate că despărțirea de Becca nu decursese chiar bine.

– Ești OK?

– Da, sigur, zise el și ridică din umeri. Oricum, relațiile mele nu durează niciodată mult, nu?

– Corect.

La naiba, Kayla însăși avusese un trecut cu el, chiar că uneori era un detaliu ușor de uitat. Prietenia lor era mai lungă decât scurta lor aventură, iar pentru ea acum el era Tony, cel mai bun prieten, tovarășul de mers la concerte, tovarășul de jogging și, ocazional, ajutorul ei la desfăcut borcane de conserve.

– Lasă-mă să ghicesc, zise Kayla și luă o gură de apă. A fost ideea Beccăi să vă despărțiți, iar tu ai fost de acord să rămâneți prieteni.

Tony ridică iar din umeri.

– Cam așa ceva. Ce să zic? Sunt praf la relații. Dar sunt un excelent tovarăș de băutură.

Kayla își dădu ochii peste cap.

– Rar te-am văzut să bei mai mult de un rând.

El ridică din umeri și îi zâmbi, dar zâmbetul nu i se reflecta și în privire.

– Cei mai buni tovarăși de băutură sunt cei care au și jumătate de normă ca șoferi.

– Bună observație, zise ea și-l privi cu atenție. Ești sigur că ești bine? Pari un pic... absent.

Mai mult ca de obicei pentru un tip care ardea femeile mai rapid decât pârjolea focul o pădure uscată.

– Te preocupă și altceva? insistă ea.

El se uită în altă parte. Oare ei i se păruse sau maxilarul lui se încleștase puțin?

– Nu, sunt bine, zise el și îi reapăru zâmbetul. Cum ziceam, nu sunt făcut pentru relații. Dar cu ocazia asta am mai mult timp ca să repet pentru seara de karaoke, nu-i așa?

Înainte ca ea să-i poată răspunde, Tony își luă berea și se îndreptă spre scenă, alăturându-se pompierilor cu veleități muzicale care formaseră deja un grup. Ea îl urmări cu privirea și nu putu să nu se întrebe ce se petrecea în mintea lui.

Nu putu să nu se întrebe de ce rămăseseră apropiați când de toate celelalte relații ale fiecăruia se alesese praful.

– Trebuie să trecem și asta pe lista pieselor noastre obișnuite.

Tony îl bătu pe Grady pe umăr în timp ce coborau de pe scena unde interpretaseră o versiune a cappélla cam abțiguită a piesei *Seven Bridges Road* a trupei The Eagles.

– Poate facem o variantă cu ceilalți băieți și cu niște instrumente.

Grady rânji și luă berile pe care le lăsaseră pe masa de lângă scenă. Îi dădu una lui Tony.

– A sunat așa de bine cum mi s-a părut sau vorbește berea din noi?

– Să mergem pe prima variantă.

Tony dădu peste cap jumătate de pahar. Rar se întâmpla să bea în felul acesta, dar era finalul sezonului, iar Kayla semnase contractul pentru carte, deci avea motive să sărbătorească.

„Sigur astea sunt motivele."

– Deci tu și Becca v-ați despărțit.

Cuvintele lui Grady fură ca un duș cu apă rece peste voioșia lui Grady. Își lăsă încet paharul jos. Și își drese vocea.

– Da. Ce surpriză, nu?

– Care a fost motivul de data asta? I-ai luat o periuță de dinți de ziua ei?

Grady zâmbea, dar în privire i se citea preocuparea.

– Foarte amuzant, răspunse Tony și mai luă o gură de bere. Ce zici tu s-a întâmplat acum un trilion de iubite. Oare o să-mi iasă vreodată?

– Nu dacă nu încetezi să fii praf la capitolul ăsta.

Era de acord. Nu îi spusese prea multe Kaylei, dar, da, toate despărțirile astea începeau să-și pună amprenta asupra lui.

– Becca mi-a zis că e clar că nu sunt pregătit să ducem lucrurile la nivelul următor.

De când deveniseră relațiile ca niște jocuri video, cu niveluri? În fine, fata avea dreptate. Tony voia doar să se simtă bine, dar fără obligații. Crezuse că asta își dorea și Becca. Poate că nu se așteptase la despărțirea asta, dar nici surprins nu fusese. Nici nu se tăvălea de suferință, doar că sincronizarea era cam proastă.

„După toate întâlnirile, să se termine tocmai acum..."

– Nu pot să spun că observația ei nu e corectă, surâse Grady.

– Du-te naibii!

O spuse fără pic de venin, termină berea și puse paharul pe masă. Cum se ajunsese aici?

Grady observă și ridică din sprâncene.

– Într-un fel, e plăcut să văd că nu te-a lăsat indiferent ce s-a întâmplat. Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată bând mai mult de un rând.

– Nu conduc, se apără el.

– Hei, nu te judec, făcu Grady ridicând mâinile ca și cum s-ar fi predat. Întotdeauna ai fost Domnul Responsabilitate. Meriți și tu o pauză din când în când.

– Cred că da.

Probabil că undeva, cine știe unde, și tatăl lui „lua o pauză". O pauză care dura de douăzeci și cinci de ani. Se uită înspre bar la Kayla, care dădu brusc capul pe spate și începu să râdă, probabil după ce îi spusese Willa ceva. Willa se întoarse și îi aruncă lui Grady o privire plină de promisiuni extraordinare dacă o ducea chiar atunci acasă.

„Al naibii norocos!"

Grady îi dădu lui Tony berea lui abia începută și-l bătu iar pe umăr.

– Termină tu asta! Trebuie să plec.

Și plecă. Tony îi urmări cu privirea în timp ce se îndreptau spre ușă, apoi se uită iar către bar. Kayla stătea de vorbă cu barmanul, iar Tony simți o împunsătură ciudată în capul pieptului. Mândria, asta era. Era al naibii de mândru de ea pentru acel contract. Cine ar fi știut că exista cerere pentru fotografii artistice cu copaci arși?

Kayla, ea știa asta.

Ea se întoarse spre el, de parcă i-ar fi citit gândurile, iar în privire i se putea citea o expresie amuzată. Apoi observă că avea în față cinci pahare de shot pline cu un lichid arămiu. Ce naiba?

Se îndreptă spre ea, recunoscător că încă nu plecase. Poate că aveau să împartă un Uber la întoarcere. Faptul că locuiau la nici un kilometru unul de celălalt avea unele avantaje.

Așa că rămăsese la stadiul de cei mai buni prieteni cu cineva cu care avusese o relație. Îl bucurase faptul că rămăseseră apropiați în vreme ce majoritatea fostelor iubite îl considerau un nemernic. Așa îi era ușor să renunțe la toate prostiile și să fie relaxat în prezența ei.

La naiba, poate chiar *voia* să discute cu ea despre despărțirea de Becca! Sau despre despărțiri în general.

Sau poate – *poate* – urma să îi spună ce avea cu adevărat pe suflet în acea seară. De ce picase atât de prost ruptura. Se apropie de ea, iar Kayla încă stătea de vorbă cu barmanul.

– Chiar nu-mi trebuie toate, îi zise ea. A fost doar o glumă, un pariu prostesc.

Tony se așeză cu foarte puțină grație și precizie pe scaunul de bar de lângă ea. Umărul i se frecă de al ei, provocându-i un fior electric pe braț.

– Ce pariu prostesc?

Kayla arătă înspre pahare.

– Am pus pariu cu mai multă lume că tu și Becca v-ați despărțit. Scuze!

El ridică din umeri, fără să fie afectat de asta.

– Și eu aș fi pariat contra mea.

– Nu pariam tocmai contra ta...

– Și nu ai de gând să le bei?

Luă unul dintre pahare și-l adulmecă. Mirosea vag a scorțișoară. Brusc îi veniră în minte conurile de brad cu aromă de scorțișoară pe care mama lui le punea în coșuri și le răspândea prin casă, de Crăciun. Tatăl lui se plângea mereu că toată casa mirosea ca un chec afurisit cu scorțișoară, dar micului Tony îi plăcea la nebunie. Simți că i se strânge stomacul și puse paharul jos. Kayla îl privi cu atenție.

– Oh! Mai multe beri și un shot? De când bei așa?

– De când toată lumea se poartă de parcă mi-ar fi mamă?

Ironia era că mama lui ar fi fost ultima persoană căreia să-i pese ce făcea, dar nu era nevoie s-o știe și Kayla.

Nu știa nimeni.

Kayla îi împinse în față încă un pahar.

– Se poate spune că îl meriți.

– Pentru că am fost părăsit sau pentru că am adăugat o fostă la colecția mea de iubit groaznic?

Ceea ce era probabil același lucru.

– Nu ești un iubit groaznic, zise ea și își înclină capul pentru a-l analiza cu atenție. De acord, ai unele probleme. Nu că aș fi eu mai brează când e vorba de relații. Chipul i se înnegură preț de o clipă, dar, înainte ca el să apuce să spună ceva, acea undă de tristețe dispăru. În fine, continuă ea. Ești un tip cu probleme serioase de angajament. Nu poți să-i reproșezi unei fete că n-a vrut să stea la nesfârșit lângă tine frângându-și mâinile.

– Chiar nu reproșez nimic nimănui.

Și el s-ar fi părăsit dacă ar fi putut. Luă shotul și îl dădu peste cap. Lichidul îi ardea gâtul. Înghiți ca să scape de senzație. Când puse paharul jos, Kayla îl privea.

– Ești bine?

– Da. Mulțumesc mult pentru băutură. Se uită în gol, căutându-și cuvintele ca să umple tăcerea dintre

ei și pentru ca ea să nu-și dea seama ce era în sufletul lui. Știai că se scrie *whisky* când băutura provine din țări al căror nume nu conține litera *e*? Scoția, Japonia – *whisky* fără *e*.

Ea îl privea ciudat. Apoi înclină capul.

– America... Deci whiskey cu *e*.

– Bingo! Trase alt pahar cu vârful degetului. Dar Fireball e din Canada, așa că...

– Whisky fără *e*, zâmbi ea. Vrei toate shoturile? Te duc eu acasă cu mașina.

El se uită la pahare. Încă patru pline de lichid parfumat. N-ar fi trebuit să mai bea. Dar data din calendarul din spatele barului îi făcea inima să se strângă.

– Ce zici de un joc cu băuturi? se trezi el vorbind.

Kayla se încruntă.

– Joc cu băuturi? Vrei să ne și prefacem că avem buletine false?

– Fă-mi pe plac! Vreau să câștig pe drept shoturile alea.

Ea râse, iar Tony simți o căldură plăcută în piept. Era o senzație... diferită. Dar nu însemna nimic. Doar râdea cu prietena lui cea mai bună după ce băuse trei beri și trei shoturi de whisky cu scorțișoară. Cum era vorba aia din facultate? Când bei bere după lichior, niciodată nu ți-e rău? Poate că nu era o idee bună să bea Fireball.

– Bine, acceptă Kayla. La ce joc te-ai gândit?

– Unul dintre boboci mi-a zis de unul nou. Ai jucat „Cap sau pajură, bea sau dezbracă-te" în facultate?

Kayla se uită în jur, iar Tony observă cât de albaștri îi erau ochii. Luminoși precum cerul în care se avânta când sărea din avion. Se gândi la acel salt și la căderea în gol care-i tăia răsuflarea și simți că îl ia amețeala.

– Nu am nimic împotriva dezbrăcatului în public, zise ea, dar ar fi bine să nu ne dea afară de aici.

– Ah, nu, nu îți propuneam asta. Varianta nouă se numește „Cap sau pajură, bea sau postează".

Kayla luă o gură dintr-un lichid care semăna suspect de mult cu apa.

– Și care sunt regulile?

Tony făcu un efort ca să își aducă aminte cât mai exact.

– Mai întâi arunci o monedă. Ești doamnă, așa că ai întâietate.

– Vai, ce gentleman ești! făcu ea și-și dădu ochii peste cap.

El rânji, convins că ea glumea.

– Eu zic cap sau pajură, iar dacă ghicesc e rândul meu. Dacă nu ghicesc, arunci iar moneda. De data asta, dacă eu greșesc, trebuie să răspund la orice întrebare îmi pui.

– Vreo întrebare?

Kayla ridică din sprâncene. Ce însemna asta? Nu era ca și cum nu-și mărturisiseră deja totul, toate secretele.

Mă rog, nu *toate* secretele lui. Poate că era o idee proastă.

– Ah, nu, stai așa! se corectă el. Tu răspunzi la întrebare dacă ghicesc eu. Sau cam așa ceva. Făcea praf regulile. În fine, la a treia aruncare, dacă ghicesc eu, beau un shot.

– Și dacă nu ghicești?

– Atunci tu alegi orice rețea de socializare sau o persoană, iar eu trebuie să postez ori să transmit un mesaj. Da, clar era o idee proastă. Dar avea încredere în Kayla și știa că nu l-ar fi pus să facă ceva penibil. De exemplu, tu îmi zici să îi scriu celui de-al treilea contact din agendă și să-i zic că îmi place cum miroase la subraț. Sau să postez pe Facebook că Mariah Carey e cântăreața mea preferată. Chestii de genul ăsta.

Kayla râse, iar ochii albaștri îi sclipiră poznaș.

– Dacă elimini partea cu băutura, versiunea asta a jocului sună ca un joc pentru puști de gimnaziu. Ar putea fi interesant.

Lui tocmai începuse să i se pară că era un joc idiot, dar scânteia din ochii ei îl făcu să se răzgândească.

La naiba, era drăguță! Nu, nu drăguță. Simpatică. O companie plăcută. Asta-i plăcuse mereu la ea.

Kayla scotoci prin geantă și scoase o monedă.

– Ești gata?

– Da.

Ea strânse moneda în pumn.

– Când e în aer, zici cap sau pajură.

– Pajură, rosti Tony în timp ce moneda se rostogolea în aer.

Când îi ateriză în palmă, Kayla rânji.

– Cap.

La naiba!

– Încă o dată!

Ea aruncă din nou, iar el zise pajură. Măcar era constant. Moneda ateriză iar în palma ei, iar Kayla clătină din cap.

– Nu. Și acum te întreb ceva?

Nu era deloc sigur, dar încuviință din cap.

– Da. Hai, dă-i bătaie!

Ea îl studie preț de câteva secunde, cu bărbia sprijinită în palmă.

– De ce crezi că schimbi iubitele ca pe șosete?

– Doamne, dar ce ești tu, psihologul meu?

Întrebarea nu era rea, trebuia să recunoască. Kayla ridică din umeri, imperturbabilă.

– Nu sunt, dar una dintre surorile mele s-a dus la un workshop pe comunicare și mi-a povestit cum a fost. Era ceva despre autoanaliză, despre asumarea greșelilor făcute și a problemelor din relații. Nu că ea ar avea vreuna – e *ridicol* de fericită cu bărbatul ei. Dar i-a plăcut la nebunie cursul. Îi apăru iar acea sclipire în privire, semn că se petreceau multe în mintea ei admirabilă. În fine, continuă ea. Mi-a trimis o carte pe care a primit-o la curs. Toată discuția despre autoanaliză și neajunsuri m-a făcut să mă întreb dacă ai vreo teorie despre motivele are au dus la atâtea despărțiri.

Tony zgârie cu unghia o urmă de pe bar și încercă să găsească un răspuns. Unul care să nu-l facă să pară un nemernic, ceea ce probabil era.

– Nu știu. Poate că e din cauza programului? Pompierii parașutiști pleacă așa des, încât e greu să aibă relații.

Era o prostie. Grady reușise să facă să meargă relația cu Willa. O știa și Kayla, dar era prea politicoasă ca s-o spună.

– OK.

Tony oftă.

– Uite ce e, sunt pur și simplu un iubit de tot rahatul. Poate că asta e tot.

Ea îl privi lung, apoi luă din nou moneda.

– Zi! îi ceru.

– Pajură.

A treia dată avea să fie cu noroc. Trebuia.

– Ha! Cap din nou. Ești praf la jocul ăsta!

Îi plăcea la nebunie felul în care i se formau mici riduri la coada ochilor când râdea. Sigur, într-un fel cât se poate de platonic și de prietenesc. Clătină din cap, încercând să își amintească regulile jocului.

– În loc să mai beau un shot, aleg să postez ceva sau să îi scriu cuiva.

– Hm... Scrie-i celei de-a șasea persoane din agendă și întreab-o dacă sprâncenele sunt considerate păr facial.

– Și mai zici că *eu* sunt copilăros!

Tony pufni, luă iPhone-ul de pe tejghea și căută în agendă.

– E Willa. Grozav!

Scrise mesajul, fiindu-i recunoscător Kaylei că nu-i îngreuna viața. L-ar fi putut pune să îi scrie lui Grady și să-l roage să-i împrumute chiloții. Ori să îi scrie Beccăi. Sau... un trilion de alte chestii penibile. Puse telefonul înapoi pe bar și întinse mâna după monedă.

– E rândul meu.

Ea îi puse moneda în palmă, iar degetele îi gâdilară bătăturile de acolo.

– Cap, spuse ea în timp ce moneda zbura.

El o prinse cu ușurință, în ciuda berilor și a shoturilor.

– Cap. Acum e iar rândul tău.

Îi returnă moneda, devenind din nou conștient de căldura pielii ei.

– Cap sau pajură? îl întrebă.

– Cap.

– Pajură. Arunc iar sau îți pun o întrebare?

Nu avea idee ce să aleagă, dar îi plăceau întrebările ei. Îi plăcea să stea de vorbă cu ea în felul ăsta, nestingheriți în mica lor lume, cu stomacul încălzit de lichior și cu tot restul încălzit de zâmbetul ei.

– Întrebare să fie.

Ea căzu un pic pe gânduri.

– Ești trist pentru că Becca s-a despărțit de tine?

Tony clătină din cap.

– Nu tocmai, deși ar trebui. E o tipă grozavă. Cea mai tare. Doar că... nu eram în același punct, înțelegi?

– Da, răspunse ea și ceva îi sclipi în ochi. Da, chiar înțeleg.

El reflectă din nou asupra a ceea ce-l apăsa de când ea îi dăduse vestea cea bună cu privire la noul contract.

– Excursia asta cu mașina, la drum lung... Chiar vorbești serios? Întrebarea nu avea nici o noimă, așa că își munci un pic creierul îmbibat de bere ca să găsească o formulare fericită: Știu că am vorbit despre varianta de a merge împreună ca să faci fotografii, dar nu o faci doar din milă?

– Din milă? întrebă ea derutată, ridicând din sprâncene. Ce vrei să spui?

La naiba, ce voia să spună?

– Păi mă întrebam dacă într-adevăr îmi vrei compania sau dacă îți pare rău pentru mine și atât.

Kayla clătină din cap.

– Ești cel mai puțin demn de milă om pe care îl cunosc.

Era pe cale să mai spună ceva, dar lui îi vibră telefonul, stricând tot momentul. Îl ridică și citi mesajul de la Willa: „Ești beat? Ai nevoie să vină cineva să te ia?"

Willa continua să scrie: „Și da, sprâncenele sunt păr facial. Nu ți le rade, te rog!"

Tony râse și puse telefonul jos. Kayla aruncă iar moneda.

– Pajură, zise el, cu toate că nu era sigur că încă jucau.

– Ai nimerit-o, zise ea și îi înapoie moneda. Pentru un joc la băutură, nu prea implică băutură.

– *Tu* ai zis că e numai bun de gimnaziu! protestă el și făcu semn spre pahare. Te rog, servește-te!

– Continuă tu, eu mă mulțumesc cu apa.

Interesant! El se întrebă o clipă ce motive avea ea să țină garda sus. Oare se temea să nu ajungă în pat cu el? Nu se mai întâmplase de la despărțirea lor, dar în acea seară între ei era o energie ciudată.

Sau poate că o simțea doar el.

„Încetează! Nu strica prietenia asta purtându-te ca un idiot beat."

Continuară jocul. Tony aruncă moneda, Kayla greși de două ori. Era rândul lui să pună o întrebare. Ezită.

– Te-ai gândi vreodată...

Rahat, nu. Era o prostie.

– La ce?

Ea îl privi în ochi și puse paharul înapoi pe bar.

La naiba! Dar el începuse.

– Te-ai gândit vreodată că poate am renunțat prea ușor la noi? La noi... împreună, vreau să spun.

Dumnezeule, avea să regrete asta de dimineață!

Ochii ei se umplură de emoție. Emoție pozitivă? Negativă? Nu își dădea seama.

– Nu știu, murmură ea. Știu că îmi place la nebunie să-mi fii prieten. Și că n-aș vrea să distrug ce avem.

– Înțeleg. Și eu simt la fel, zise el și își drese vocea. Zi!

– Pajură.

– Cap! Fă-ți o poză la degetul mare și posteaz-o pe Facebook fără vreo explicație.

– Ciudat mai ești! râse ea, dar se conformă.

Continuară câteva runde în care amândoi câștigară și pierdură deopotrivă. Tony primi porunca să posteze pe Twitter că îi plăcea să își roadă unghiile de la picioare. Mai trebui să dea peste cap un shot, care i se păru mai puțin tare decât celelalte. Tura următoare, Kayla trebui să scrie ceva.

– Dă-i un mesaj contactului 20 din agenda ta și întreabă dacă mai are mustar.

Kayla căută în agendă și începu să râdă.

– Iată, un fost iubit. Chris, cu care m-am văzut toamna trecută.

– Și uitase să îți spună că mai avea o iubită?

– Nu, ăla era Nicholas. Chris mă tot expedia ca să se uite la fotbal.

Oare de ce ajungea Kayla să iasă cu niște idioți? Mă rog, probabil asta spunea ceva și despre *el*.

– Nu e musai să-i scrii dacă te face să te simți ciudat.

– Nu, e în regulă, zise ea și începu să scrie. Am rămas prieteni. Dintre toți iubiții mei ticăloși, el e cel mai puțin ticălos. Chiar aș zice că e băiat bun.

Oare de ce simțea asta ca o împunsătură? Prietenele ei o tachinau mereu pentru lunga serie de fraieri cu care se combinase, iar el se mândrea cumva cu faptul că dintre toți era singurul tip în regulă. Poate că se înșelase. Se uită la pahare. Mai erau două, dar interesul lui dispăruse.

– Vrei niște apă?

Îl întrebase fără să ridice privirea din ecran și nici nu așteptase un răspuns, pentru că Tony se trezi imediat cu un pahar cu apă în față.

– Mersi.

Bău recunoscător până la fund. A doua zi de dimineață avea să simtă tot acel whisky. Puse paharul pe tejghea și se uită la ea.

– Pleci curând?

– Sigur. Pot să te duc acasă.

– Nu trebuie, pot să iau un taxi.

Ea zâmbi și ceru nota.

– Pentru asta sunt prietenii.

Tony se ridică în picioare și simți că pământul se clatină sub el. Kayla îi puse mâna pe braț și îl privi în ochi.

– Ești bine?

– Mai bine ca oricând.

El se întoarse, porni spre ușă cu pași mari, conștient de privirea Kaylei îndreptată spre el și simțind că era posibil să regrete amarnic seara aceea. Că, dacă se gândea prea mult la asta, avea să regrete și mai multe lucruri.

capitolul 2

Tony aținti în clipa în care își puse centura de siguranță.

Mai bine zis, pică lat. Kayla nu-l mai văzuse vreodată așa. De obicei bea un rând, cel mult două în decurs de cinci, șase ore. Dar versiunea asta a lui Tony, care să dea peste cap shoturi de whisky cu scorțișoară, era complet nouă pentru ea.

Reacționa la o despărțire. Era un motiv suficient pentru orice tip să se pună pe băut.

Doar că Tony trecuse prin mai multe despărțiri. Poate că era și altceva la mijloc?

Îl văzuse de mai multe ori aruncând priviri spre calendarul din spatele barului și uitându-se lung la dată. Poate că acea zi avea o semnificație specială. Sau poate că totul era în mintea ei?

N-ar fi fost prima oară. Dumnezeu știa că își petrecuse prea multe ore imaginându-se în mariajul perfect, plin de iubire, de care aveau parte toate surorile ei.

Problema era că ea, una, nu reușise niciodată să transforme visul în realitate. Kayla porni motorul. Aruncă o privire spre scaunul pasagerului și îl văzu pe Tony încă

moțăind. Chiar și-așa, era insuportabil de minunat. Umeri lați, maxilar puternic acoperit de o barbă de o zi, gene atât de lungi încât aproape că îi atingeau obrazul.

– Nu-i corect!

Faptul că rostise cuvintele cu voce tare o luă prin surprindere. Mai ales că nici ei nu-i era clar la ce se referea.

La genele lui – asta era. Nu era corect ca un bărbat să aibă asemenea gene superbe.

Clătină din cap și ieși din parcare. Îi făcea plăcere ca rolurile să fie inversate, să fie ea eroina, să fie ea persoana care își făcea datoria de prieten și de șofer. De asta se ocupase întotdeauna Tony, indiferent care din ei se amețise. Nu că s-ar fi întâmplat des, dar avea o grămadă de prieteni și colegi în cercul lui. În cercul *lor*, mai bine zis, pentru că de mai bine de un an ieșeau împreună peste tot.

Cei mai buni prieteni.

Chiar trebuia să nu se mai holbeze la genele lui. Viră spre zona de vest a Hart Valley și își făcu un plan. Să îl ducă la el sau la ea? El locuia mai aproape, dar poate că n-ar fi fost bine să îl lase singur.

– Mm...

Tony începu să se foiască în scaun, dar nu deschise ochii. Își frecă bărbia de umăr, apoi expiră puternic și oftă lung.

– Nu pleca!

Kayla strânse volanul.

– Poftim?

– Nu pleca, tată!

Cuvântul *tată* o luă pe nepregătite. De când îl știa, era prima dată când pomenea de tatăl lui.

– Hm... Unde se duce tatăl tău?

– A plecat. Tony deschise ochii și o privi neașteptat de lucid pentru acel moment. Acum douăzeci și cinci de ani. Îmi amintesc pentru că era aniversarea lor.

„Rahat!"

– Tatăl tău a plecat de acasă în ziua aniversării alor tăi?

– Hm... Da... murmură el și închise iar ochii. Ne-a părăsit pe mine și pe frățiorul meu. Mereu am zis că bătrânul a fost un mare dobitoc pentru că a lăsat baltă totul și a renunțat la ceva ce-mi doresc și eu acum, știi?

Kayla simțea că îi era greu să-i urmărească ideea.

– Ce anume îți dorești?

– Nevastă. Copii, mormăi el. Prostia asta cu fericirea.

– Chiar așa?

Nici vorbă! Nu era același Tony. Nu cunoscuse un tip mai pornit împotriva ideii de a se așeza la casa lui și de a avea o familie. Fusese principalul motiv pentru care relația lor nu devenise serioasă și durase doar câteva săptămâni. Kayla se vedea mamă cândva, în vreme ce Tony... Ei, bine, Tony se vedea sărind cu parașuta din avioane, cutreierând lumea și făcând practic tot ce era omenește posibil ca să evite să fie vreodată tată și soț. O spusese chiar el de nu știu câte ori. Așa că ce era cu bălmăjeala asta la beție?

– Tony?

– Hm?

Kayla strânse volanul, întrebându-se ce să spună. Era oare greșit să poarte o conversație cu o persoană care nu era pe deplin coerentă? Probabil.

– Nu contează.

Se concentră asupra drumului, amintindu-și că Tony băuse cam mult. Nimic din ce spunea sub influența alcoolului nu însemna ceva. Urmară câteva momente de tăcere. Poate chiar un minut. Se uită spre el ca să se asigure că mai respira și fu surprinsă să-l găsească treaz, privind-o cu atenție. În ochii lui căprui și plini de căldură nu se mai vedea nici o urmă din tipul beat pe care îl ajutase să se așeze pe scaunul din dreapta.

– Vorbesc serios, zise el încet. Asta îmi doresc.

Ea își mută privirea spre drum, neștiind ce să-i răspundă.

– Mda, oftă el. Știu că nu se poate. Că *n-ar trebui*. Cu toate astea, uneori îmi doresc...

Ațipi din nou înainte să apuce să-și ducă ideea la capăt. Când ea se uită iar la el, ochii lui erau din nou închiși.

– Tony?

Nici un răspuns în afară de un sforăit ușor. Bine atunci.

Era mai bine așa. Ultimul lucru de care avea nevoie era să-și scoată la suprafață propriile sentimente și gânduri despre căsătorie și copii. Îi ajungea ce simțea când își vedea familia. Surorile ei perfecte cu copilașii lor perfecți și soții lor fantastici, plus părinții ei, a căror căsnicie fericită dura de un miliard de ani și care nu înțelegeau de ce Kayla nu reușea să se adune și să se așeze la casa ei.

Asta nu însemna că pe Kayla o enerva treaba asta.

Sau poate că o enerva un pic.

Ajunseră pe strada unde locuia Tony, într-un mic bungalow de la capătul unui bloc. Kayla frână. Nu-l mai văzuse așa de ametit și nu știa la ce să se aștepte. Era oare genul de om care la beție umbla prin cartier fără pantaloni pe el? Mai bine nu risca.

Locuința ei era la câteva străzi distanță. Îl putea culca în camera de oaspeți ca să-l supravegheze. Să se asigure că era bine.

Parcurse distanța încet, luând virajele cu băgare de seamă, ca să nu-l facă să cadă într-o parte. Trase pe aleea din fața casei, opri motorul și coborî. Cum avea să-l dea jos din mașină? Un pompier parașutist de 90 de kilograme de mușchi și de 1,90 metri înălțime era mai mult decât puteau să care cei 1,65 metri ai ei.

Dar portiera din dreapta se deschise fără ca ea să o atingă, iar Tony coborî din mașină. Clipi des și îi zâmbi ușor confuz.

– M-ai adus la tine?

– Da, zise ea și-și mușcă buza de jos. Nu am vrut să te las singur.

Se pregăti pentru o confruntare în care el să insiste că era absolut în regulă.

Dar zâmbetul lui îi pătrunse printre coaste și se înfipse drept în inimă.

– Ești o prietenă bună, Kayla. Cea mai bună pe care o am.

Stătea surprinzător de stabil pe picioare.

„Prieteni." Da. Exact asta erau. Chiar dacă nu era ce sperase ea cândva. Chiar și așa, se părea că și el își dorea ce-și dorise ea dintotdeauna. Noile informații chiar nu o ajutau. Nu ușurau situația.

– Haide, îi zise ea, trecându-și brațul lui pe deasupra umerilor ei, preluând o parte din greutate. Hai înăuntru!

Pașii lui erau lenți, dar măsurați. Se lăsă condus, fără să protesteze, pe holul ce ducea spre camera de oaspeți. Se lăsă brusc pe pat, se descălță și-și scoase tricoul cu o mișcare fluidă.

Kayla se uită în altă parte, surprinsă de fierbințeala care îi cuprinse obrajii. Pentru Dumnezeu, mai văzuse bărbați la bustul gol! Numai în munca ei ca fotograf văzuse sute. Îl văzuse inclusiv pe *acest* bărbat din fața ei. Dezbrăcat, deasupra ei, sprijinindu-se în brațele musculoase în timp ce îi depărta coapsele și...

„Oprește-te!"

Își făcu de lucru și-i pregăti un pahar cu apă și un ibuprofen. Când reveni în cameră, îl găsi băgat sub pătură. Blugii îi erau aruncați undeva la marginea patului. Boxerii nu se vedeau nicăieri. Oare era gol sub pătura ei de culoarea piersicii?

„Nu te gândi la asta!"

– Îți las aici un pahar cu apă, zise ea, punându-l pe noptieră lângă folia cu pastile. Ai și niște ibuprofen. Dacă mai vrei apă, știi unde găsești sticla.

– Ești cea mai tare, zise el, ridicându-se ușor și întinzând mâna spre ea. Serios, Kay.

Îi zâmbi și se așeză lângă el pe marginea patului. Se simțea ciudat și nu înțelegea de ce.

– Ai nevoie de o îmbrățișare?

– Dumnezeule, da!

O trase înspre el într-o îmbrățișare aproape feroce. Dar era plăcut. Confortabil, familiar, dar și foarte-foarte plăcut.

Era... altfel.

Îl îmbrățișă, la rândul ei, simțindu-i răsuflarea în păr.

– Te iubesc, murmură el cu bărbia lipită de creștetul ei.

Kayla închise ochii și își aminti că asta își spuneau mereu prietenii. Și-o spuseseră de nenumărate ori unul celuilalt. Nu însemna nimic. Nici senzația de fluturi în stomac pe care o avea chiar în acele clipe nu însemna nimic.

– Și eu te iubesc. Rămase prinsă în îmbrățișare, neștiind cum să se desprindă. Ești un bărbat bun, Tony.

Se lăsă liniștea. Respirația lui încetinise, iar în câteva clipe ea își dădu seama că adormise. Oftă, îl întinse pe pat și-i trase pătura până sub bărbie. Simți o împunsătură în piept când îi aruncă o ultimă privire înainte să iasă din cameră.

Încă era devreme. Nu era nici măcar ora 22.00. Avea timp să arunce o privire pe cartea pe care o primise. De obicei, ignora chestiile astea de dezvoltare personală, dar sora ei se arătase încântată la finalul acelui workshop. Fusese o înțepătură? O nouă încercare de a o aduce pe Kayla în linie cu restul familiei ei, în care toți erau căsătoriți și fericiți?

Sau era un cadou și atât?

Kayla nu era sigură, dar își zise că nu strica să afle singură răspunsul. O răsfoise în grabă când o primise, apoi o lăsase pe canapea, unde se găsea și acum.

Urmează-ți visul! Viața pe care ți-o dorești, dragostea de care ai nevoie de dr. Patience O'Toole. Literele străluceau, verzi și impozante pe coperta albă, împreună cu vârful semnului de carte mâzgălit cu scrisul lui Katie, bine cunoscut și familiar.

„Mi-e dor de tine, surioară! Aș vrea să fim mai aproape. Am citit cartea asta la cursul acela de comunicare despre care ți-am povestit. Mie chiar mi-a fost de ajutor și sper că o să-ți fie și ție!"

Simți o împunsătură de vinovăție. Se ridică și se mută în bucătărie. Era de tot rahatul, pur și simplu. Era o soră rea și o fiică rea. Avea motivele ei, dar asta nu era o scuză.

Se apucă să-și facă un ceai de mentă. În timp ce îl infuza, încercă să nu se simtă vinovată pentru ultima conversație cu mama ei. „Când vii să ne vezi?" „Curând."

La drept vorbind, habar n-avea când. Își iubea familia, dar nu era vina ei că ai ei locuiau în Ohio, la aproape 4 000 de kilometri distanță. Sau poate că era și vina ei din moment ce alesese să se mute în Oregon. Încercase să mențină legătura, dar... mda. Cam eșuase.

Ca de altfel la multe alte capitole.

Ceaiul era gata, așa că luă cana și un pachet de biscuiți cu ghimbir și se duse în living. Se ghemui pe canapea, cu picioarele sub ea.

Alungă cunoscutul sentiment de vinovăție, luă cartea și o răsfoi până ce ajunse la o secțiune oarecare de la început.

„Bun, deci viața ta nu a decurs așa cum te așteptai. Sau poate că îți dorești lucruri pe care încă nu le-ai obținut. Ce ocazie nemaipomenită pentru autoanaliză, prietene! Folosește-te de cartea asta pentru a conștientiza de ce te-ai abătut de la calea care îți era predestinată și pentru a lua măsuri."

Kayla dădu pagina și luă o gură de ceai, încercând să nu lase acele cuvinte s-o rănească. Adevărat, nu obținuse în viață chiar tot ce își dorise. Dar obținuse destule. Avea prieteni incredibili și o carieră frumoasă ca fotograf.

Dar, da, ar fi fost grozav să fie măritată. Și nu doar măritată, ci să aibă un soț pe care să îl adore și care să simtă la fel față de ea. Voia copii, voia o relație mai

apropiată cu familia ei. Cum să facă să aibă parte de toate astea?

Poate că avea s-o ajute cartea.

Continuă să citească.

„Gândește-te la ce îți dorești cu adevărat. Nu la ce spui că îți dorești, ci la lucrurile după care știi că îți tânjește inima. Poate că e vorba de visul de a atinge un anumit punct în carieră. Sau poate că scopurile tale sunt mai curând de ordin personal, cum ar fi să te apropii mai mult de familie sau chiar să îți întemeiezi propria familie."

Puse cartea jos. OK, da... asta chiar era despre ea. I se strânse un pic inima când se gândi la mama și la tatăl ei. Îmbătrâneau, dar tot erau teribil de îndrăgostiți. Oare cum ar fi fost asta?

Se încruntă și încercă să își aducă aminte ce îi povestise Tony despre părinții lui. Era interesant că își amintea exact ziua când tatăl lui îi părăsise. Nu mai pomenise de asta până atunci, deci probabil avusese asupra lui un impact mai puternic decât își dăduse ea seama. Dar despre mama lui ce știa?

– Ne-am înstrăinat, îi spusese Tony cândva, cu un aer crispat, când îl întrebase de mama lui.

Kayla nu insistase. Chiar nu văzuse de ce ar fi făcut-o. Doar îi spusese clar că nu era genul care să ducă fetele să-i cunoască părinții, lucru care o cam nemulțumise. Sigur, relația lor nu ajunsese în faza în care să meargă împreună la evenimente de familie, dar i-ar fi prins bine să îl aibă alături când dădea piept cu hoarda de nepoți, nepoate și surori măritate și fericite de care avea parte de fiecare dată când se ducea în vizită la ai ei.

Își reluă lectura.

„Îți datorezi să afli exact de ce nu ți-ai îndeplinit visurile. Oare te-ai sabotat undeva pe parcurs? Oare ai ridicat baricade pe traseul tău către cea mai bună variantă a ta?"

Auzi bipul telefonului așezat pe măsuța de cafea de alături. Se aplecă să vadă ecranul. Era un mesaj de la sora ei. Începu să râdă.

„KATIE: Care-i treaba cu mesajul despre piesele lui Justin Bieber? Cum poți să spui că le adori? Ești drogată?"

Încă zâmbind, Kayla luă telefonul cu o mână, apelă un număr, iar cu cealaltă mână luă cana cu ceai.

– Aici e trecut de miezul nopții și sunt în iadul antrenamentului pentru făcutul la oliță, zise Katie în loc de salut. Spune-mi că în seara asta te-ai îmbătat și te-ai dus acasă cu un tip trăsnet.

– Dacă ar fi fost așa, crezi că te-aș mai fi sunat?

– Sper că da, râse sora ei. Femeile bătrâne și măritate se hrănesc cu poveștile sexy ale surorilor mai mici.

– Sunt doar cu un an mai mică decât tine, fraiero, îi aminti Kayla. Și ești măritată doar de patru ani.

– Mă rog. Oricum, mi se pare că nu ești deloc băută. Ești chiar prea trează.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc.

Se uită înspre holul care ducea spre camera de oaspeți, unde dormea Tony.

– Află că am un tip trăsnet acasă, dacă asta te ajută cu ceva.

Kayla aproape că auzea cum își dădea Katie ochii peste cap.

– Lasă-mă să ghicesc. Tony?

– Cum ai știut?

– Am zis la noroc. Poate că sunt eu nebună, dar nu crezi că faptul că îl ții aproape pe arătosul tău fost iubit îți omoară din față viața amoroasă?

Kayla se abținu să-și exprime iritarea și se uită la coperta cărții. Oare la asta se referea dr. O'Toole când pomenea de autosabotaj?

– Viața mea amoroasă e bine, mulțumesc. Își drese vocea și schimbă subiectul. Ți-am zis că am semnat un contract pentru cartea cu ilustrații?

– Nu! Când ai aflat?

– Ieri-dimineață. Dacă se vinde bine, poate că o să am și o expoziție ca s-o promovez.

– Kay, sunt așa mândră de tine! exclamă sora ei și păru că lovește în ceva tare, cel mai probabil în masă. De ce nu m-ai sunat imediat ce ai aflat?

– Îmi pare rău, am crezut că o să-ți zică mama. Sau tata. Le-am scris imediat ce am primit vestea.

– Asta le explică pe toate, zise Katie. Au plecat ieri în nu știu ce stațiune pentru cupluri. Doar îi cunoști.

– Da.

Îi cunoștea chiar foarte bine. Patty și Carl erau căsătoriți de treizeci și nouă de ani și tot se purtau de parcă ar fi fost în luna de miere. Dacă n-ar fi fost așa de mândră de ei, ar fi enervat-o crunt.

– Am început cartea pe care mi-ai trimis-o, zise ea, mângâind coperta.

– Da? Katie era prudentă, încercând să nu pară prea interesată. Și cum ți se pare?

– Am citit doar câteva pagini. Dar deocamdată... e bună.

– Mă bucur că îți place. Urmă o pauză lungă, timp în care Katie probabil că își aduna gândurile. Tot ce vreau e să fii fericită, Kay, continuă ea. Și îmi e dor de tine.

Kayla simți că i se strânge inima.

– Și mie mi-e dor de tine.

Se auzi un chicotit de copil, iar Katie oftă.

– Roxy, de ce te-ai dat jos din pat?

În timp ce sora ei intra în rolul de mamă, Kayla încercă să ignore împunsătura de gelozie.

Asta era. Asta era ce-și dorea.

Și poate că era și motivul pentru care nu se ducea atât de des în vizită.

– Scuze, zise Katie când reluă convorbirea. Copiii, știi cum e.

– Sigur, răspunse Kayla, cu toate că nu știa cum era. Hai că te las!

– Sună-mă mâine, da? Vreau să aflu totul despre contractul pentru album și despre pompierul fierbinte care doarme în camera de oaspeți. Stai așa! E în camera de oaspeți sau la tine în pat?

Kayla suspină.

– Ți-am zis deja că nu suntem împreună.

– Lasă-mă măcar să visez, spuse Katie. Știu că în locul tău aș sări pe el ca o pisică.

– Nici măcar nu l-ai cunoscut!

– Dar n-am voie să admir pozele de pe Instagram ale surioarei mele?! Cum stau tricourile alea pe el...

– Katie!

– Trebuie să te las, râse sora ei. Felicitări pentru contract!

– Mersi. Te iubesc.

– Și eu te iubesc.

Sora ei închise, Kayla făcu la fel și se uită la ceas. Era abia 10.30, dar se simțea dintr-odată extrem de obosită. Oare de ce nu-și îndeplinea visurile? Sigur, obținuse un contract grozav ca fotograf, dar pe plan emoțional lucrurile nu stăteau la fel de bine. Oare se autosabota? Oare *ridicase* baricade?

Poate că trebuia să citească în continuare.

Se dădu jos de pe canapea, luă cartea și cana de ceai și se duse în dormitor să își pună pijamaua. Nimic nu se compara cu o seară de vineri petrecută singură în pat, cu o carte bună în mână.

Aruncă o privire înspre camera de oaspeți și în minte îi apăru imaginea lui Tony la bustul gol, cu cearșafurile în jurul mijlocului și cu genele lungi aproape atingându-i pomeții.

„Nu te mai gândi la asta!"

Clătină din cap. Bărbatul era imaginea vie a baricadelor ridicate. Poate că avea să-i dea și lui cartea după ce urma să o termine de citit. Poate că aveau să se ajute unul pe celălalt să își dea seama unde greșea fiecare.

Intră în dormitor și închise ușa, se sprijini de ea și privi patul cu așternuturi roșii în dezordine, sertarul de la noptieră unde își ținea jucăriile sexuale și tăblia din fier forjat de care își legase nu doar un iubit.

Undeva pe traseu o apucase în direcția greșită.

„Vreau mai mult de la viață."

Nu era prima dată când îi dădea târcoale acest gând, dar de data asta ceva era diferit.

– Bine, fetițo, murmură ea și strânse cartea sub braț. E timpul să-ți dai seama cum să obții ce-ți dorești.

Tony se trezi în mirosul de cafea proaspătă și în zgomotul asurzitor al creierului său care se izbea puternic de craniu. Deschise un ochi, așteptându-se să vadă pătura lui cu model scoțian și televizorul uriaș de pe perete.

În schimb, văzu o vază cu flori uscate pe o comodă albă. Pe noptieră – o noptieră albă, nu neagră, ca a lui – văzu un pahar cu apă și o veioză care nu-i spunea nimic. Și ce era cu pătura asta de culoarea înghețatei de caise?

Privirea îi căzu asupra unei fotografii înrămate și confuzia începu să se risipească. Știa acea fotografie. Fusese cu Kayla când o făcuse, acum mai bine de un an. Era un peisaj idilic cu pini în spatele cărora se vedea un vârf muntos înzăpezit, iar razele apusului pictau cerul și zăpada în nuanțe nepământesc de frumoase de roz și portocaliu. Erau împreună de două săptămâni și cu greu reușiseră să ia picnicul romantic pe care și-l propuseseră fără să-și smulgă hainele de pe ei.

Tony închise ochii și ascunse acele amintiri. Ce naiba făcea? Știa prea bine că relațiile nu însemnau doar apusuri de soare la munte și pajiști înverzite.

Însemnau și mama lui Tony stând la fereastră și așteptând ca tatăl lui să se întoarcă.

Însemnau furie, vorbe grele aruncate de un om al cărui scop era să o facă să se simtă mică, și mai mică, tot mai mică, până mama pe care Tony o știa să dispară cu desăvârșire.

Oftă, se lăsă pe o parte și luă paharul cu apă. Atunci văzu pastilele.

- Te iubesc, Kayla, murmură el.

- Ce ziceai?

Vocea, apoi făptura ei apărură în cameră. Era o imagine a frumuseții și a energiei, îmbrăcată în colanți roșii de alergare și bustieră asortată. La naiba, avea forme grozave!

Care era problema? Era absolut în regulă să admire fizicul prietenei lui.

- Scuze, mi s-a părut că îmi aud numele.

Kayla ajunse la marginea patului și râse când observă că îi privea abdomenul dezgolit.

- Am fost la alergat. Și nu e ca și cum nu m-ai mai văzut așa.

Corect. O mai văzuse, nu?

Se forță să își mute privirea către fața ei. Se ridică în capul oaselor, luă două pastile și le înghiți cu apă, conștient de fundul ei perfect, așezat pe marginea patului. Dar nu își îngădui să se uite. Se concentră asupra ochilor ei albaștri și a părului strâns în coadă de cal.

- Mersi, îi zise el din nou, punând paharul pe noptieră. Îmi pare rău că am cam sărit calul aseară.

Ea zâmbi și luă paharul deja gol.

- Ah, nu, este în regulă. Adică e de înțeles în situația dată.

El se uită lung la ea până când ceața din creier începu să i se risipească.

- Rahat. Am zis ceva despre părinții mei, nu?

Ea încuviință din cap, scrutându-l cu privirea.

- Vrei să vorbim despre asta?

- Nu.

Nu voia absolut deloc.

- În regulă.

Se ridică să-i umple paharul cu apă, iar Tony profită de ocazie să se uite rapid sub pătură. Fu ușurat

să constate că avea boxerii pe el. Măcar nu se dezbrăcase de față cu ea. Dar oare ce făcuse?

Kayla reveni cu un pahar plin pe care i-l înmână fără o vorbă. El dădu jumătate peste cap, recunoscător pentru prietenia ei, pentru compasiunea ei, pentru sânii ei fenomenali...

– Scuze! Lăsă paharul jos, urându-se pentru că își transforma prietena în obiect sexual. Chiar apreciez că ai grijă de mine.

– Te rog! zise ea pe un ton batjocoritor. Tu ai făcut-o de nu știu câte ori pentru mine. Ții minte când ai venit și m-ai luat după întâlnirea aia oribilă cu tipul de pe Tinder?

Tony se încruntă.

– Te referi la tipul care ți-a luat cheile de la mașină și nu ți le-a dat înapoi până când nu ai fost de acord să mai bei un rând cu el?

– Nu, dar mersi că mi-ai amintit și de el.

Se aplecă să își scarpine glezna, gâdilându-i pieptul cu vârful cozii.

– Mă referam la Rodney, tipul care se gândise că un club de swingeri ar fi ideal pentru o primă întâlnire.

– Nici n-am știut de așa ceva până când n-am venit să te iau.

– Nu-i așa? În fine, mă bucur că nu a trebuit să-i explic unui șofer de Uber. Așa că mulțumesc că m-ai salvat.

– N-ai pentru ce.

La naiba, oare de ce avea Kayla atât ghinion la bărbați?

„De parcă ai fi în măsură să comentezi."

Își drese vocea.

– Și ce planuri ai azi?

– Trebuie să fac un duș, după care am de făcut câteva drumuri. Și am început o carte, cea pe care mi-a trimis-o sora mea și care...

Se opri, iar Tony profită de ocazie ca să ia din nou paharul cu apă. Dumnezeule, avea gâtul uscat!

- De fapt, continuă ea, m-am tot gândit la situația mea și la situația ta și la cât sunt de asemănătoare. Nu mă gândisem la asta până acum, dar după ce ai zis aseară...

- Ce am zis?!

Mai luă câteva guri de apă, sperând că avea să își hidrateze și memoria.

- Că vrei să te însori.

Tony se înecă și împroșcă apa pe pătura moale de culoarea piersicii, o parte ajungând pe podea. Tuși și se ridică, făcând semne disperate când Kayla sări în picioare și încercă să-l apuce.

- Sunt bine, șuieră el. Să nu-mi faci manevra Heimlich.

Ea se așeză la loc, cu o expresie de îngrijorare pe chip.

- Ești bine?

Cu ochii înlăcrimați, el puse paharul gol pe noptieră.

- Ce s-a întâmplat aseară, mai precis? Te-am cerut de nevastă sau...

- Ce?! Ah, nu! Dumnezeule, nu! râse Kayla. Scuze, trebuia să formulez mai bine.

Tony puse paharul înapoi pe noptieră, străduindu-se să își recapete suflul. Pentru discuția asta ar fi trebuit să aibă măcar pantalonii pe el. Și să fie la distanță de sânii Kaylei îmbrăcați în spandex.

- Ce naiba am zis? Căsătorie? Am zis ceva despre căsătorie? întrebă el, dând laoparte pătura și trăgându-se spre capătul opus al patului.

- Da, ai zis. Vrei să-mi zici că nu vorbeai tu, ci whisky-ul cu scorțișoară?

- Depinde de ce am zis.

Se aplecă și-și luă blugii de pe jos. Se îndreptă la timp ca să-i vadă privirea ațintită asupra fundului său. Măcar nu era singurul care privea admirativ formele persoanei care îi era cel mai bun prieten.

Ea zâmbi în timp ce el se încheia la pantaloni.

– Mi-ai zis că ți-ai dorit dintotdeauna nevastă, copii și toată debandada de rigoare.

– Nu-i adevărat. Nu-mi doresc câtuși de puțin.

Nu-și dorea, nu-i așa?

– În fine, făcu, ea, fluturând din mână ca și cum nu asta ar fi fost ideea. Dar nu cumva era? Uite, continuă ea, fie că vrei, fie nu să te însori într-o bună zi, realitatea e că nu pari capabil să menții o relație mai mult de câteva săptămâni. Nu vrei să-ți dai seama de ce?

– Nu prea.

Sau... poate că voia?

– Uite ce e, pur și simplu sunt slab când e vorba de relații.

– Bun, dar *de ce?* Ea își dădu câteva șuvițe după ureche și zâmbi. Cartea pe care mi-a trimis-o sora mea – o carte de dezvoltare personală numită *Urmează-ți visul! Viața pe care ți-o dorești, dragostea de care ai nevoie,* de dr. Patience O'Toole – m-a făcut să mă gândesc la chestii legate de relații, la problemele mele, la problemele tale și...

– Ah, deci am probleme?

Ea își dădu ochii peste cap.

– Normal că ai. Probleme de angajament. Pfiu!

O spusese ca și cum era limpede ca lumina zilei, dar Tony nu era la fel de convins.

– Poate că sunt doar un iubit de tot rahatul.

– Din moment ce am fost împreună o perioadă, deși scurtă, dă-mi voie să te contrazic, protestă ea și-și încrucișă brațele la piept. Știi ceva? Te provoc la un pariu.

Tony își trecu degetele prin păr, dorindu-și să fi avut la el o periuță de dinți.

– Nu e prea devreme pentru pariuri? Și țin să-ți amintesc că după ultimul pariu pe care l-ai făcut s-a sfârșit *cu mine* bând prea mult whisky cu scorțișoară.

Ea ridică din umeri, indiferentă la eschivările lui penibile. Era unul dintre nenumăratele motive pentru care era o prietenă așa de bună.

- Ții minte că ne gândeam să pornim la drum împreună?

- Da, zise el încet, făcând eforturi să țină pasul. Ar fi tare să revăd unele dintre zonele afectate cândva de incendii.

În plus, putea avea grijă de ea, lucru pe care nu l-ar fi recunoscut niciodată în fața unei femei care se mândrea atât de mult cu abilitatea de a se descurca pe cont propriu.

- Îmi place la drum lung, continuă el.

- Bun, uite care e ideea! Cum ar fi să vii cu mine? Eu îmi fac fotografiile, tu vii cu cunoștințele tale legate de incendii și ne transformăm misiunea într-un pariu?

- Ce pariu, mai exact?

- Un pariu pe motivele pentru care nu ai lipici la relații.

- Nu văd legătura.

Probabil își prăjise creierul.

Kayla se mulțumi să zâmbească.

- Eu aleg pădurile unde voi face fotografii. Și mă gândeam că multe dintre fostele tale iubite locuiesc în zone unde au avut loc incendii de pădure.

- Nu chiar toate, mormăi el, simțindu-se un pic provocat. M-am văzut și cu o grămadă de femei de aici, din zonă.

- Corect, dar avem de unde alege din zonele afectate de incendii. Iubita aia a ta din facultate de lângă Boise... Sau profesoara aia din statul Washington. Sau aventurile din anii tăi de începător – de exemplu, educatoarea sau tipa care s-a măritat anul trecut. La naiba, chiar și Becca are o piesă din puzzle!

El clipi des.

- Cum de îmi ții minte toate fostele iubite?

Sigur, vorbiseră despre ele, dar nu crezuse că ea fusese prea atentă.

Ea ignoră întrebarea și-și trecu mâinile peste coapsele perfect strânse în spandex.

– Ai ridicat toate aceste baricade într-un efort de a te proteja, dar...

– În ce limbă vorbești acum? Suna ca una dintre cărțile acelea afurisite de dezvoltare personală. Probabil precum cea pe care o citea. Și de ce e vorba numai despre mine?

– Ai dreptate. Și eu am de lucru. De asta ar fi perfect să facem echipă și să ne dumirim care-i problema cu noi.

– Poate că mie îmi place de mine așa cum sunt, cu tot cu problema cu pricina.

Doar că nu prea îi plăcea.

Iar ea o știa. Își dădea seama din felul în care îl privea, din felul în care scădea un pic tonul vocii.

– Ești convins că ești un iubit de tot rahatul și atât, zise ea. Și poate că e adevărat. Sau ai probleme de angajament la care trebuie să lucrezi. Asta e teoria mea. În orice caz, răspunsurile sunt la acele femei.

– Bun, și care-i ideea? Mergem și le interogăm pe fostele mele iubite?

– Nu chiar așa. E o ieșire în scop profesional, deci în cea mai mare parte a timpului o să căutăm păduri, o să facem fotografii și o să conducem. Dar dacă pe traseu ne-am vedea și cu unele dintre fostele iubite? Luăm împreună câte un prânz relaxat pe ici, pe colo, și poate le punem câteva întrebări ca să ne lămurim unde cred ele că relația a luat-o în direcția greșită.

El o privi fix, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Poate că încă era beat.

– Și crezi că ele o să... O să fie deschise și o să-mi dea toate dedesubturile? O să explice care sunt motivele pentru care sunt un iubit groaznic? De ce ar face asta?

– Glumești?! râse ea. Ce femeie ar rata șansa de a-i spune unui tip cum a dat-o în bară?

Tony se încruntă.

– Foarte încurajator.

– OK, nu că a dat-o în bară. Începu să fluture din mână, cum făcea de fiecare dată când își căuta cuvintele. Uite ce e, noi doi avem păreri diferite despre motivele pentru care relațiile tale eșuează. De aici a pornit pariul. De ce n-am merge direct la sursă ca să-i dăm de cap?

– Și *tu* ești o fostă, punctă el.

Ea își încrucișă brațele la piept.

– Și e clar că nu ești de acord cu teoria mea despre problemele de angajament, prin urmare avem nevoie de alte păreri. De alte surse. Serios, e un plan foarte bun! Dacă ar veni un fost iubit să mă roage să-i spun toate felurile în care a dat-o în bară, a naibii să fiu dacă nu i-aș zice tot! La dracu', pentru unii dintre ei aș face și prezentare în Power Point!

– Ciudate sunt femeile!

Se foi un pic în pat, întrebându-se dacă nu cumva era chiar cea mai proastă idee. Una peste alta, Kayla avea câteva observații chiar bune.

Ea rânji.

– De acord, femeile sunt ciudate. Dar și bărbații sunt ciudați. Așa că pariul chiar ar putea să ne ajute pe amândoi să înțelegem de ce toate relațiile noastre se fac scrum. Ziceai că nu mai vrei ca lucrurile să continue așa.

– Poate.

De fapt și de drept, în sufletul lui, chiar voia să n-o mai dea în bară la capitolul relații. Să le schimbe traiectoria obișnuită, adică în cădere liberă, drept în cap. Ce-ar fi dacă ar fi fost posibil? Kayla poate că avea dreptate. Era oare un bărbat cu fobie de angajamente, care avea nevoie să își depășească problemele?

Sau poate că teoria *lui* era cea corectă. Poate că era un iubit groaznic care putea învăța să devină mai bun.

Sau poate că... Ei bine, dacă la mijloc era altceva? Înghiți în sec, dorindu-și să mai fi avut apă în pahar.

– Bun, și care să fie miza pariului? Punem tot pe shoturi de Fireball?

– Bleah! Nu! se strâmbă Kayla. Dacă e să fie ceva de băut, măcar să fie ceva bun. Ce zici de Emerald 1865 de la distileria Ransom?

– Ești foarte precisă.

– E whisky-ul preferat al tatei, ridică ea din umeri. Ai vreo idee mai bună?

– Nu, e bine așa.

Rahat, chiar se băga în chestia asta? Bine, măcar era o mizã mică. Iar când fuseseră anul trecut în Oregon, îi plăcuse distileria aceea mică pe care o vizitaseră împreună.

– Bine, mă bag. Cu condiția ca după ce ne întoarcem să-i interogăm pe foștii tăi iubiți.

– Așa facem, zâmbi Kayla. Ăsta e planul. Sau pariul. În fine, ce o fi.

Îi întinse mâna, iar lui îi trebuiră câteva secunde ca să își dea seama de ce. Când mâinile li se întâlniră și dădură noroc, simți un val de electricitate în tot brațul.

– Avem un pariu, zise el, întrebându-se în ce naiba se băgase.

capitolul 3

Kayla se lăsă pe spate în scaunul din dreapta și-și puse picioarele pe bord. Unghiile de la picioare, de un purpuriu strălucitor, îi luceau grație unei vizite la pedichiură împreună cu Willa și Aislin.

Cele două prietene, cele mai bune prietene ale ei, îi spuseseră că planul lor era un pic dement.

– Nu pot să cred că pleci la drum cu fostul, îi spusese Aislin cea blondă și drăguță, privind-o cu ochii ei albaștri. Inițial am crezut că glumești.

– Și eu. Willa îi aruncase o privire fulgerătoare. Una care sugera că, de fapt, Kaylei îi lipsea o doagă. Și o să vă vedeți cu câteva dintre fostele *lui* iubite?

– Eu și el am fost împreună cam... un minut, le amintise Kayla. Suntem mai curând cei mai buni prieteni decât foști iubiți.

– Asta tot nu explică de ce vrei să te vezi cu fostele lui, zisese Aislin cu blândețe.

– Ba, de fapt, explică.

Cine să fie vocea rațiunii dacă nu Willa, fericita proaspătă soție? Expresia i se îmblânzise și îi întinsese Kaylei o sticluță cu ojă în nuanța sandalelor ei preferate.

– Dacă e vorba de un pariu legat de Tony și de motivele pentru care îi eșuează relațiile, fostele lui iubite sunt singurele care pot tranșa lucrurile.

– Tot mi se pare ciudat, insistase Aislin. Te-ai culcat cu el, mai știi?

De parcă avea cum să uite.

Dar Kayla se mulțumise să își afișeze zâmbetul cel mai senin și să-i întindă pedichiuristei cardul de credit.

– E o experiență de cunoaștere, le amintise ea. Pentru amândoi. Și eu vreau să lucrez cu mine, să evoluez, nu v-am zis?

– Nu prea știu...

Cine să fie sceptica de serviciu, dacă nu Aislin?

Willa se arătase mai optimistă.

– E bine că are atâtea cunoștințe despre incendii.

– Exact. O să mă ajute mult când o să fac fotografiile.

– E și o chestie de siguranță, continuase Willa. Știu că mamei tale nu-i plăcuse ideea că o să umbli de una singură cine știe pe unde, făcând poze cu păduri arse.

– Chiar așa, ce face mama ta?

Întrebarea lui Aislin o împunsese pe Kayla drept în inimă.

– E bine. O ajută pe Kelly, sora noastră cea mai mare, care a născut în iunie. Mă gândesc să merg în vizită.

Willa și Aislin se uitaseră scurt una la cealaltă.

– Ce? De ce vă uitați așa?

– Nimic, spusese Aislin. Doar că zici asta de mult timp.

– Nu că ar fi vreo problemă, intervenise Willa. Dumnezeu știe că înțeleg foarte bine că e sănătos să impui limite când e vorba de familie.

Kayla încuviințase, dar simțindu-se copleșită de vinovăție. Poate că ar fi fost bine să analizeze și asta în zilele următoare.

– Vrei niște Pringles?

Vocea lui Tony o readuse la realitate, la realitatea din jeepul lui și la peisajul autostrăzii care lega Oregon de Idaho.

– Mulțumesc.

Întinse mâna spre cutia de chipsuri și degetele li se atinseră. Un mic fior de plăcere îi urcă rapid pe braț și făcu un dans scurt în jurul inimii ei. Era cumva... diferit.

Și demn de remarcat pentru că, de când fuseseră de acord să rămână doar prieteni, nu mai avusese reacții fizice la atingerea lui. Nu tânjise după el și nu se culcase din nou cu el. Nici măcar o dată.

Dar ceva se schimbase în acea noapte când el dormise la ea, în camera de oaspeți. Poate că se trăgea de la acea îmbrățișare, poate că deviase de pe orbită. Ea continua însă să spere că lucrurile aveau să revină la cursul normal, căci ultimul lucru de care avea nevoie acum era să înceapă să saliveze după prietenul ei cel mai bun.

Scoase capacul cutiei de Pringles și lăsă să-i cadă câțiva în palmă.

– Cât mai avem până la Twin Falls?

– Vreo patru ore. Mă gândesc dacă s-o forțez și să ajungem acolo diseară târziu ori să ne oprim peste noapte undeva lângă Boise. Ne cazăm undeva unde au piscină, luăm cina și ne prefacem că suntem în vacanță.

– Chiar *sună* bine.

Îi veni brusc în minte o excursie cu cortul, cu o vară în urmă, când erau împreună. El se dusese să înoate într-un lac de munte, apoi ieșise din apă încet, cu stropii scurgându-i-se pe abdomenul perfect sculptat.

– De fapt, putem sări peste piscină, adăugă ea degrabă. Nu fac mofturi. Anunță-mă dacă vrei să conduc și eu.

– Sunt bine deocamdată, zise el și-și trecu un braț peste scaunul pasagerului. Dar mi-ar prinde bine o pauză de la muzică. Ai ceva stand-up comedy pe telefon?

Ea clătină din cap.

– Am vrut să descarc niște cărți în format audio, dar am uitat.

– Nu-i nimic.

Începu să își caute ochelarii de soare, fără să-și ia însă ochii de la drum. Kayla ezită.

– Dacă vrei, pot să citesc cu voce tare din cartea pe care mi-a trimis-o sora mea.

El o privi de parcă i-ar fi sugerat să se dea jos din mașină și să lingă cauciucurile.

– Spune-mi din nou de ce s-a gândit sora ta să-ți trimită genul ăsta de carte?

Ea ridică din umeri și-și făcu de lucru cu centura de siguranță.

– Nu știu. Poate că sunt chestii la care aș putea să lucrez...

– Ești perfectă așa cum ești, mormăi el. Mi se pare mârșav să-ți sugereze că ar trebui să schimbi ceva la tine.

Complimentul îi declanșă un val intens de căldură. Îi luă ceva timp să răspundă.

– Intenția e bună. N-am fost niciodată cea mai bună soră și știu că sunt lucruri la mine pe care le pot îmbunătăți. Ca să fiu mai fericită.

El clătină din cap.

– Asta doar dacă vrei să schimbi ceva, să lucrezi la îmbunătățirea ta. Chiar nu e absolut nimic nepotrivit la tine.

Ea simți din nou acea căldură în piept. Se așeză mai comod în scaun, cu un zâmbet abia încolțit pe buze.

– Să știi că mi se pare o carte destul de bună. Mă rog, doar am răsfoit-o un pic și am citit câteva paragrafe. Dar aș putea să citesc de la început.

– Bine. Îmi place când citești cu voce tare, zâmbi el. Ai putea măcar să citești cu o voce amuzantă? Ca Mickey Mouse sau SpongeBob ori chiar ca Donald Trump.

– Câți ani ai, 10? făcu ea și-și dădu ochii peste cap. Hai s-o lăsăm baltă!

– Uf, rahat! Scuze. Îi puse mâna pe genunchi, iar atingerea lui îi făcu pielea de găină. Sunt un nemernic.

– N-am zis niciodată că ai fi un nemernic.

Voia să lase aprecierea la latitudinea fostelor lui iubite. Și nu o deranjase ce spusese. Îi plăcea la nebunie simțul umorului lui.

– Citește, te rog, spuse el cu un zâmbet de puști obraznic. Poate că învăț și eu câte ceva.

– Bine.

Scoase cartea de unde o lăsase, din spațiul dintre scaun și ușă.

– Cum ziceai că se numește?

– *Urmează-ți visul! Viața pe care ți-o dorești, dragostea de care ai nevoie*, de dr. Patience O'Toole.

Tony se scărpină în barbă.

– Crezi că s-a gândit să îi dea alt titlu? Cum ar fi *Trusa de scule a lui O'Toole?*

– A ratat o oportunitate uriașă de marketing.

El ocoli cadavrul unei păsări.

– Dă-i drumul, uimește-mă!

Kayla își drese vocea.

– *Introducere: Așadar, ai dat greș.*

– Au!

– Așa se numește capitolul.

Ea săltă cartea și-i urmări ochii căprui care scanară rapid pagina, apoi reveniră asupra drumului.

– E o ironie. De fapt, e vorba tocmai despre faptul că nu există eșecuri.

– Deja ai citit capitolul?

– Doar o parte.

– Tare! Schimbă banda și depășește un tractor care abia se mișca. Hai să auzim cât de ratați suntem!

Kayla reluă lectura.

– *Să fim clari de la bun început: toată lumea dă greș. Doctorul tău dă greș. Stilistul tău dă greș. Contabilul tău dă greș.*

– Nu mi-e foarte clar dacă asta mă consolează sau mă neliniștește.

– Hai să zicem că ne consolează. Ea își plimbă degetul în josul paginii, găsind locul unde rămăsese. *Dar poate că ar fi bine să redefinim ideea de greșeală. Sigur, lucrurile nu merg întotdeauna așa cum ne așteptăm. Cu toții am avut parte de eșecuri, de la note proaste și sufleuri arse până la greșeli uriașe, rușinoase, din cauza cărora nu putem închide ochii noaptea și pe care le retrăim în cele mai dureroase detalii.*

Tony scoase un sunet gutural, ca un mormăit, iar când Kayla îl privi, el ridică din umeri în semn de scuze.

– Iertare. Începusem să iau lucrurile în serios.

– E bine. Înseamnă că ești conectat la propriile emoții.

– Sau poate că am mâncat prea mulți Cheetos.

– Nu există așa ceva.

– Bună observație! Zi mai departe!

Ea râse și reluă lectura.

– *Ce-ar fi însă dacă am reanaliza acele lucruri pe care le considerăm eșecuri? Ce-ar fi facă, în loc să ne învinovățim și să ne facem reproșuri, le-am privi ca pe niște lucruri care ne dau dimensiune și profunzime? Ce-ar fi dacă am găsi o cale de a ne privi eșecurile ca pe niște flori superbe pe câmpul existenței noastre?*

– Asta dacă eșecul nu înseamnă să tragi de coarda greșită după ce ai sărit din avion și vrei să desfaci parașuta, remarcă Tony. În cazul ăsta, devii o masă amorfă drept în mijlocul acelui câmp.

– Am notat, zise Kayla, aruncându-i o privire. E prea mult bla-bla pentru tine?

– Nu, merge. Vrei să nu te mai întrerup?

– Ah, nu, chiar îmi plac comentariile. Era mult mai amuzant decât să citească singură. Își drese vocea și continuă: *E momentul să îți asumi greșelile, să le îmbrățișezi și să te întrebi ce ai putea să înveți din ele. E momentul să îți activezi curiozitatea, să vezi care au fost pașii greșiți ca să tragi învățăminte. Te-ai gândit vreodată cum au ajuns părinții tăi să te conceapă?* Kayla făcu o grimasă. Ca să se știe, eu nu recomand vizualizarea acestei imagini.

– Mersi. Se strâmbă și el, dar în ochii lui se vedea că era ceva în neregulă. Părea ușor absent. Am activat programul de ștergere a imaginilor neplăcute, adăugă el cu un zâmbet ce părea destul de sincer. Doamna doctor O'Toole ar trebui să mai lucreze la puterea ei de sugestie.

– Notă pentru sine: a se ignora recomandările doctorului când ele presupun să-ți imaginezi părinții copulând. Așa, să revenim la carte. *Fie că ai fost un copil planificat sau conceput din greșeală, prezența ta aici, azi, este rezultatul a mii de ani de biologie, a milioane de spirale ADN și a unui miliard de mici situații și întorsături date de soartă. Nu s-a produs nici măcar o singură eroare pe traseul care a dus la prezența ta aici, azi. Părinții tăi știau ce făceau, chiar dacă nu știau ce făceau.*

– Hm... OK?

Ea râse și puse un deget pe pagina de pe care citea.

– Bun, deocamdată e cam ciudat, dar sora mea m-a asigurat că în cartea asta sunt și multe sfaturi bune.

– Dacă zici tu...

El schimbă viteza, iar Kayla îi observă brațul încordat și simți mici fiori pe șira spinării. Poate că era din cauza aerului condiționat. Nu, clar era din cauza lui Tony. Dumnezeule, era atât de bine făcut! Brațe musculoase, umeri lați, piept amplu care aproape că forța limitele tricoului. Pe cel pe care îl purta azi scria „Nacho Daddy". Era un obicei de-al lui să colecționeze tricouri

de la restaurante de peste tot din lume. Cel de-acum fusese cumpărat din Las Vegas, acum un an, și intrase un pic la apă de la atâta spălat. Rezultatul? Un material ușor uzat și aproape lipit de abdomenul lui perfect ca...

- Untul de arahide, zise el.

Kayla clipi des.

- Ce?

- Asta am uitat să iau cu noi. Unt de arahide ca să-l mâncăm cu biscuiți. Trebuie să ai gustări când pleci la drum lung.

- Am înțeles. Sigur putem să cumpărăm cu prima ocazie când facem un popas.

Închise cartea. Avea nevoie de o pauză. Și să nu se mai holbeze la abdomenul celui mai bun prieten, deși îi plăcuse la nebunie să îl simtă lipit de ea în seara cu pricina.

El se uită înspre ea și îi făcu cu ochiul.

- Vrei să jucăm un joc?

- Cum ar fi 20 de întrebări?

- Sau jocul cu alfabetul. Când te uiți la indicatoarele de circulație și cauți literele alfabetului în ordine.

Kayla se uită la drum. Nu se vedea nici urmă de indicator.

- Ce zici de „Sărută, căsătorește-te sau ucide"?

- Care e ăsta?

Își mișcă degetele de la picioare, bucurându-se de răcoarea oferită de aerul condiționat.

- Facem cu rândul. Numim trei celebrități - pot fi cântăreți, actori, personaje de desene animate, orice. Iar celălalt trebuie să decidă pe cine ar săruta, cu cine s-ar căsători și pe cine ar omorî.

El ridică din sprâncene și se uită la ea.

- Și ăsta sună a joc de puști de gimnaziu. Începe tu!

- Hm... Stai să mă gândesc, zise ea și își frecă palmele de blugi. OK. Marge Simpson, Judy Jetson și prințesa Fiona din *Shrek*.

- Astea sunt variantele mele?

– Da, rânji ea.

Tony se încruntă, cu ochii la drum.

– Nu îmi place ideea de a omorî pe cineva, dar Judy Jetson cred că are vreo 90 de ani, la cât de vechi e serialul *Familia Jetson*. Așa că ea va fi alegerea mea.

– Deci ea moare?

– Chiar trebuie să moară cineva?

– Da, așa e jocul.

– Bine, atunci da. Apăsă pe frână, evită cu pricepere un iepure care îi tăiase calea, apoi readuse jeepul pe traiectoria corectă. Prințesa Fiona pare fericită cu Shrek și nu vreau să le stric casa. Așa că o să-i dau un pupic pe obraz, bine?

Kayla îl privi surprinsă că lua lucrurile în serios.

– Asta înseamnă că te însori cu Marge Simpson?

El ridică din umeri și începu să lovească volanul cu degetele.

– Homer e cam ticălos, iar ea mi s-a părut mereu o doamnă simpatică. Așa că aș scoate-o din viața aia a ei.

– Oho! exclamă Kayla, fără să îl slăbească din priviri. Așa vezi tu căsătoria, ca pe o șansă de a salva pe cineva?

Tony se încruntă.

– Nu am spus asta.

– Dar se subînțelege, râse ea. Nu e de mirare că relația noastră nu a mers.

– De unde până unde?

– Eu n-am nevoie să fiu salvată. Dacă ceea ce te mână pe tine în luptă e complexul eroului, al cavalerului pe cal alb...

– Nu sufăr de complexul eroului. Cuvintele îi ieșiră atât de ferme, încât până și Tony fu luat prin surprindere. Doar că nu îmi place să văd oamenii captivi în căsnicii groaznice, continuă el. Și, la naiba, sunt prea multe căsnicii din astea pe lume!

Nu se uita la ea, probabil pentru că trebuia să fie atent la drum. Dar Kayla nu putea să facă abstracție de ceața întunecată care parcă se lăsase asupra conversației.

– Corect, zise ea. Să știi că mi se pare o atitudine onorantă. Poate că nu e cel mai bun motiv să te căsătorești cu cineva, dar clar nu e cel mai nepotrivit.

– Nu e ca și cum mi-ai dat niște variante de Doamne-ajută, punctă el.

– Bun, e rândul tău. Spune-mi trei celebrități.

Încruntarea îi dispăru, fiind înlocuită de un zâmbet larg.

– Bine. Tom Hanks, Denzel Washington și Kevin Bacon.

– Oh, da! Bune variante! zise Kayla și-și trase un picior sub ea. La vârstele pe care le au acum sau la vârstele când au jucat în filmele mele preferate?

– Vârstele de acum, decise el.

Kayla izbucni în râs.

– O spune tipul care a omorât-o pe băbuța Judy Jetson. Bun, o să-l omor pe Kevin Bacon. Nu l-am iertat niciodată pentru că a avut aventura cu Julianne Moore și i-a frânt inima lui Steve Carell.

– În ce film era asta?

– *A naibii dragoste*. O superbă și, îndrăznesc să spun, subapreciată comedie romantică.

– El îi aruncă o privire scurtă.

– Păi și de ce nu m-ai obligat niciodată să o văd?

– Felul în care ai pus întrebarea spune totul. Nu vreau ca masculul feroce din tine să-mi întineze un film așa de drag.

– Mă simt rănit! făcu el. Și, ca să se știe, sunt un tip sensibil, căruia nu-i displace câte o comedioară romantică din când în când.

– O să țin minte. Bun, să revenim la joc! Am rămas cu Tom Hanks și Denzel Washington. Amândoi sunt actori străluciți. Tom reușește să joace excelent și roluri de comedie, și drame, iar Denzel e genul mai serios. Dar Denzel are mai mult sex-appeal. Tom nu mă scoate din papuci.

Tony fluieră lung.

– A naibii analiză!

– Mulțumesc, rânji ea. Am luat modelul de la tine, că ai ridicat ștacheta destul de sus.

Luă o gură de apă și păru să cadă un pic pe gânduri.

– Adevărul e că am tendința să analizez prea mult relațiile. Poate de aceea nu își găsise sufletul-pereche. Nu că asta m-ar fi ajutat până acum să trec linia de finiș.

– Care naiba e linia de finiș?

– Căsătorie. Copii. Toate chestiile pe care declari că nu le vrei, dar pe care e posibil să ți le dorești în secret.

El îi aruncă o privire îndurerată, în glumă, apoi depăși o camionetă încărcată cu baloturi de fân.

– Pariul ăsta o să mă îngroape. O să-ți petreci următoarele săptămâni zgândărindu-mi creierul, nu?

– Nu o s-o fac dacă nu vrei. Doar că mi se pare că un drum lung cu mașina este o bună ocazie pentru autoanaliză.

– Cum zici tu.

– Bine. Revenind la joc... Cred că mă mărit cu Denzel. M-a convins când și-a recunoscut și și-a asumat toate greșelile la sfârșitul filmului *Zborul*.

Tony își ridică privirea de la drum și se uită mirat la ea.

– E interesant ce spui, nu crezi?

– În ce sens?

– A jucat rolul unui ticălos scăpat de sub control cam în 97% din film, dar tu te concentrezi asupra scenei mântuirii de la sfârșit. E chiar drăguț, continuă el cu un zâmbet.

Ea se încruntă.

– Adică nu văd decât partea pozitivă a lucrurilor?

– Hei, tu ai zis-o, nu eu.

Kayla își dădu ochii peste cap.

– E prea târziu să mai jucăm jocul cu alfabetul?

El râse și-și luă paharul de ceai cu gheață de la McDonald's.

– Simt că o să ajungem undeva. Jucăm ce vrei tu, scumpo!

Ea își trase piciorul de sub șezut și-și luă și ea paharul cu suc.

- Fazan.

Tony se duse la culcare devreme.

Nu ca să doarmă, ci ca să o evite pe Kayla. După toate jocurile care îi aminteau de copilărie și de discuțiile în care parcă încerca să îi intre în creier, fusese îngrijorat că ea avea să scoată la iveală lucruri pe care nu era pregătit să le gestioneze. Lucruri despre care nu voia să vorbească niciodată. Cu nimeni.

Se cazaseră la un motel de pe autostradă și luaseră o cină rapidă în apropiere, după care fiecare se dusese în camera lui. Așa ajunsese să se bage sub pătură când soarele încă nu apusese complet.

Se dădu însă jos din pat pentru că, la naiba, uitase să îl sune pe Grady ca să-i aducă aminte să mute amplificatoarele de la el din garaj. Ultima dată când trupa lor avusese spectacol la Boyton Ballroom, Tony avusese sarcina de a strânge echipamentele. Apoi plecase din oraș și uitase să le predea înainte. Iată! Fusese distras de ideea Kaylei, de pariul ridicol care putea să nu fie chiar așa ridicol.

- Hei, salut! răspunse Grady, simțindu-se din vocea lui că era binedispus.

Asta se întâmpla foarte des de când ticălosul se căsătorise.

- Sunt un bou. Am uitat să predau amplificatoarele, zise Tony în loc de salut.

- Nu-i nici o problemă. Nu avem nici o cântare planificată. Și încă am cheile de rezervă pe care mi le-ai dat.

- Corect. Deci poți să treci să le iei când vrei.

Probabil era momentul să închidă. Nu era ca și cum obișnuia să pălăvrăgească la telefon cu camarazii lui despre planuri, sentimente și prostii din astea.

Dar cum-necum se auzi întrebându-l pe Grady:

- Crezi că e o idee tâmpită?

Tăcere. Apoi Grady își drese vocea.

– Ce anume, să îți vizitezi fostele iubite?

– Da. Și vezi că ești singurul care știe!

Grady râse.

– Da, atâta lucru bănuiam și eu. I-am auzit pe unii dintre băieți zicând că te duci într-o mare excursie ca să vezi locuri unde au fost incendii, dar nici unul n-a zis o vorbă despre fostele iubite.

– Da, păi... Nici nu e treaba nimănui.

– Nu cred că e o tâmpenie, zise Grady, revenind la subiect. Accept orice soluție pentru ca un tovarăș să-și scoată nasul din fund.

– Hei!

– Așa cum și tu m-ai ajutat să-mi scot prostiile din cap anul trecut, când aproape că am dat-o în bară cu Willa, îi aminti Grady. Așa că da, vreau să te văd fericit. Și poate că planul ăsta al vostru o să ajute.

„Fericit." Grady clar părea fericit de când în viața lui apăruse Willa. La naiba, poate măcar din motivul ăsta putea și el să creadă că era posibil să fie fericit!

Numai că Tony văzuse multe dovezi care sugerau contrariul. Suficiente ca să fie convins că era mult mai greu decât părea.

– Unde sunteți? întrebă Grady.

– Boise. Ne-am hotărât să înnoptăm aici în loc să șofăm în continuare.

– Bună decizie! Kayla e lângă tine? întrebă el după o scurtă pauză.

Tony nu avea nevoie să îl întrebe la ce se referea.

– Stăm în camere separate, zise el. Amândoi avem nevoie de un pic de spațiu.

– Probabil e o idee bună.

De data asta, pauza dură vreo zece secunde. Suficient pentru ca Tony să creadă că legătura se întrerupsese. Apoi vocea lui Grady se auzi din nou.

– Dacă mă întrebi pe mine, mereu mi-a plăcut de voi împreună.

– Nu. Suntem mult mai bine ca prieteni decât ca iubiți.

Erau aceleași cuvinte pe care le recitase cu un an în urmă, când se despărțiseră, dar de data asta chiar sunau ciudat.

– Nu suntem ca tine și Willa.

– Nimeni nu este ca mine și Willa, râse el, deși Tony nu era sigur că prindea gluma. Și nu zic asta pentru că noi am fi etalonul relației perfecte. Adică... e stupid să te uiți la ce au alții și să te gândești că asta ți-ai dori și tu.

– Ce înseamnă asta?

– Nimic. Vorbesc aiurea.

Tony era de altă părere, dar, în același timp, voia să pună capăt discuției. Simțea că i se scobise suficient în creier pe durata drumului cu mașina. Și era abia prima zi a excursiei.

– Ar trebui să închid, zise el.

– Ai grijă, frate!

– Și tu.

Închise telefonul și avu brusc senzația că îi era dor de prietenul lui. De camarazii lui. Așa era de fiecare dată la finalul sezonului. Echipajele de pompieri erau formate din oameni extrem de apropiați unii de ceilalți. Formau un soi de familie. De fapt, erau mai apropiați decât membrii unei familii. Faptul că își riscau viața zi de zi avea darul de a apropia oamenii.

Puse telefonul la încărcat, stinse lumina și se întinse în pat, pe întuneric. N-ar fi stricat să închidă ochii. Aventura de a doua zi includea niște trasee ușor complicate în zona Twin Falls. În plus, aveau în program un prânz cu o fostă iubită. Ceva relaxat, dar chiar și așa... Chiar i-ar fi prins bine să se odihnească.

În schimb, luă telecomanda. Putea urmări filme la cerere, așa că începu să caute în listă. Fără să își dea seama, tastă *A naibii dragoste*.

Poftim! Filmul pe care Kayla îl adora și despre care el nici nu auzise. De ce nu îl văzuseră împreună? Văzuseră o groază de filme. Inclusiv în scurta perioadă în care fuseseră mai mult decât prieteni.

– Cred că povestea asta nu duce nicăieri.

Fuseseră cuvintele cu care îl părăsise acum mai bine de un an, cu toate că nu fusese singura care le spusese. Auzise fix aceleași cuvinte, cu ceva variațiuni pe aceeași temă, de la jumătate dintre femeile care îl părăsiseră.

– La început totul a fost intens și fain, continuase ea, privindu-l în ochi. Dar acum simt că faci pași înapoi. Te retragi. Ridici niște bariere între noi, nu îmi dau seama de ce, dar știu că nu e genul de relație pe care mi-o doresc.

Nu era nici genul de relație pe care și-o dorea Tony. Doar că în acel moment nu o spusese. Se mulțumise să încuviințeze din cap și să o îmbrățișeze, livrându-i apoi rahaturile obișnuite despre cât de mult și-ar fi dorit să rămână prieteni. Culmea era că rămăseseră prieteni. Chiar cei mai buni prieteni, lucru care nu se întâmplase cu celelalte.

„Carrie. Courtney. Jessi. Jaylin. Abby." Doar câteva dintre femeile cu care își împărțise patul și viața, cel puțin pentru scurtă vreme. Începuseră să i se amestece în cap, într-un ghiveci de femei la care ținuse – la care încă ținea – și care, cândva, avuseseră un moment de rătăcire și se combinaseră cu un ratat ca el.

De undeva de dincolo de peretele din spatele lui auzi sunetul unui râs bine cunoscut, care îl smulse din amintirile lui dezgustătoare. Kayla. Ar fi recunoscut râsul acela oricând, oriunde. Probabil vorbea la telefon cu una dintre surorile ei. Sau poate că râdea cu Willa, spunând cât de simplu avea să câștige pariul. La drept vorbind, nici nu își amintea condițiile pariului. El primea whisky-ul dacă reieșea că era un iubit groaznic, iar

ea îl câștiga dacă reieșea că era doar un amărât speriat de angajamente? Ceva de genul ăsta.

Îi auzi din nou râsul și își dădu seama că nu râdea de el. Nu era genul ei. Era bună, loială și îi susținea pe cei de lângă ea. Poate prea mult. Poate de aceea le dăduse o șansă atâtora terminați cu care se combinase. Era prea încrezătoare. Prea dispusă să vadă partea bună din fiecare persoană.

Îi plăcea la nebunie trăsătura asta a ei.

Clătină din cap și începu să se uite la film. Măcar era cu final fericit. Despre asta era vorba în relațiile romantice, nu?

Se făcu comod, convins că el, unul, nu putea avea parte de așa ceva.

capitolul 4

Kayla își puse coatele pe masa de un albastru decolorat și studie meniul.

- Ce zici, mai stăm câteva minute sau comandăm acum?

De cealaltă parte a mesei, Tony ridică din umeri.

- Carrie întârzie mereu, n-o să se supere dacă începem fără ea.

Kayla puse meniul pe masă și aruncă o privire în jur. Localul era intim și plăcut. Într-un colț sclipea un tonomat, iar în colțul opus era amplasat un dozator de băuturi de pe vremuri. Dacă se uita pe fereastră, vedea râul Snake șerpuind printre copaci. Pădurea care acoperea dealurile din depărtare era marcată de petice negre care aminteau de incendiile care afectaseră zona cu câțiva ani înainte. Dacă nu ar fi fost Tony și camarazii lui pompieri, imaginea ar fi fost mult mai neplăcută. Sinistră de-a dreptul.

- Te simți ciudat să iei prânzul cu o fostă iubită? îl întrebă ea.

– Nu, zise el și-și împreună mâinile peste masă, făcându-și mușchii să se încordeze. Carrie e o tipă cool. Ți-am zis că soțul ei e specialist în anchetarea incendiilor?

– Poate că ai zis în treacăt.

De fapt, Kayla ținea minte perfect detaliul. Din motive care îi scăpau, era fascinată de fostele lui iubite. Nu că ar fi fost geloasă – absolut deloc! –, ci doar surprinsă de cât de multe erau.

– Uite-o!

Tony se ridică și făcu cu mâna. Kayla se ridică, la rândul ei, și îi făcu semn cu mâna unei blonde minione care ar fi putut foarte bine să fie sora lui Aislin. Aceiași ochi albaștri, aceeași siluetă armonioasă. Avea părul un pic mai lung și, în timp ce se apropia de masa lor, Kayla observă că avea alt tip de ten. Bătea înspre roz și era plin de pistrui pe nas. Fata era absolut adorabilă.

– Tu ești Kayla, presupun, zise Carrie și o îmbrățișă înainte ca ea să se poată gândi cum trebuia să se salute. Am auzit atâtea despre tine!

– Și eu!

Kayla îi întoarse îmbrățișarea, întrebându-se ce îi povestise Tony.

– Mă bucur să te cunosc, în sfârșit. Se desprinseră una de cealaltă, iar Carrie dădu să îl îmbrățișeze pe Tony, dar privirea îi fugi înspre ușă. Băieți! strigă ea. Încetați în clipa asta! Treceți încoace!

Kayla se uită, la rândul ei, în aceeași direcție. Doi băieței adorabili – gemeni, după toate aparențele – se cățărau pe tejghea. Erau îmbrăcați la fel, cu tricouri roșii, bermude și teniși. Iar când se uitară înspre mama lor, Kayla observă că erau la fel de pistruiați.

– Mama! strigă unul dintre ei. Mi-a luat...

– Nu mă interesează!

Carrie se apropie de ei și îi apucă de câte un braț.

– Tyson, Tyler, ei sunt prietenii mei, Tony și Kayla. Țineți minte că mami v-a povestit despre prietenii ei, da?

Geamănul din stânga se uită la Kayla și se încruntă ușor.

- Ce scrie pe tricoul tău?

Kayla se uită la tricoul de pe ea, imprimat cu o imagine a globului pământesc, alături de mesajul „Păstrează Pământul curat. Nu este Uranus[1]" Se uită apoi la Carrie și ridică din umeri în semn de scuze.

- Scrie că trebuie să avem grijă de planetă și să păstrăm curățenia, zise ea.

Era unul dintre tricourile ei preferate și îl alesese pentru că dădea un ton relaxat și amuzant întâlnirii cu fosta fostului, într-un orășel uitat de lume. Nu avea de unde să știe că fosta iubită avea să vină cu plozii.

- Scuze, zise Carrie, ciufulindu-și puștiul. Bona a sunat și a spus că nu poate veni. Aș fi anulat întâlnirea, dar am zis să vin totuși, pentru că stați puțin în zonă.

- Nu-i nici o problemă.

Tony se lăsă pe vine și le întinse mâna puștilor.

- Pe mine mă cheamă Tony. Voi câți ani aveți?

Cei doi se uitară bănuitor la mâna întinsă, apoi se uitară unul la celălalt.

- Cinci ani, zise puștiul din stânga. Ce scrie pe tricoul tău?

Tony aproape că dezlipi tricoul de pieptul lui larg, ca să vadă mai bine.

- Scrie „Pompierii parașutiști din Hart Valley". Știți ce fac pompierii?

Puștii făcură ochii mari.

- Foc?! zise unul dintre ei. Te joci cu focul?

- Păi, nu mă joc, zise el, uitându-se cu un aer derutat la mama copiilor. Eu sar din avioane și ajut la oprirea răspândirii incendiilor.

Carrie își ciufuli iar puștii.

- Au ei ce au cu focul, zise ea, zâmbind. Încercăm să le încurajăm interesele.

---

[1] Joc de cuvinte: Uranus poate fi citit „our anus" (anusul nostru). (n.red.)

– Vreți să fiți pompieri când vă faceți mari? îi întrebă Kayla.

Puștii se uitară unul la altul.

– Nu! răspunse unul dintre ei.

Ea așteptă, dar cel mic nu mai spuse nimic. Deci era vorba doar despre o pasiune ciudată pentru foc, ceea ce... În definitiv, tatăl lor avea profesia pe care o avea.

Se așezară toți cinci la masă. Kayla și Tony stăteau de o parte a mesei, Carrie de cealaltă, iar băieții, alături. Imediat ce atenția puștilor fu distrasă, Carrie se aplecă peste masă.

– Le-am promis câte un milkshake dacă stau liniștiți la altă masă în timp ce noi vorbim ca oamenii mari, zise ea. Îmi place tare mult să reiau legătura cu vechii prieteni.

Kayla nu comentă nimic la auzul cuvântului *prieteni*, apreciind discreția lui Carrie. Pe de altă parte, cel mai bine era ca lucrurile să fie lămurite din capul locului.

– Știu că voi doi ați fost împreună, e în regulă, zise ea zâmbind. Nu e nevoie să încerci să mă menajezi. Eu și Tony suntem doar prieteni.

– Și tovarăși de drum, adăugă el. Eu și Kayla nu avem secrete, așa că nu-ți face griji că o să fie o întâlnire ciudată.

Carrie zâmbi și-și puse geanta pe masă.

– Ce drăguț! E frumos să-i ții aproape pe foștii parteneri, nu?

Kayla încuviință din cap. Nu prea știa ce să zică. Să înceapă deja să o descoasă ca să afle detalii care să-i susțină teoria despre fobia de angajamente a lui Tony sau să fie relaxată și indiferentă? Cât despre el, își făcea de lucru răsfoind meniul, în vreme ce Carrie era ocupată să caute ceva prin geantă.

Găsi chiar la fund ceea ce căuta și scoase din geantă... mașini de pompieri de jucărie? Ah, ce drăguț! Îi dădu fiecărui geamăn câte o mașinuță fără nici un comentariu.

– Dumnezeule, Tony, cred că a trecut o groază de timp de când nu ne-am văzut! Am cam pierdut legătura, nu?

întrebă Carrie, aruncând o privire înspre puștii care se jucau cu mașinuțele pe masă.

- Mda, răspunse el, dregându-și vocea. Cam așa ceva.

Kayla îl studie cu atenție, simțind că era și altceva la mijloc. Își dădu seama că trebuia să insiste când gemenii nu erau atenți. Le aruncă o privire. Păreau indiferenți la conversația adulților. Se lăsaseră pe vine și își plimbau mașinuțele pe podeaua acoperită cu linoleum a localului, imitând sunetele motoarelor și sirenelor și acoperind cuvintele celor mari. Carrie se aplecă un pic în față ca să i se adreseze lui Tony.

- Bine, de fapt nu am pierdut legătura, ci pur și simplu te-ai făcut nevăzut.

Kayla îi aruncă o privire lui Tony și-l observă tresărind.

- Păi, da... Era sezonul incendiilor și tot ce urma...

- Sezonul incendiilor? făcu ea și-și înclină ușor capul. Era luna decembrie. Știi de ce țin minte?

Kayla dădu să deschidă gura și să spună că sezonul incendiilor în emisfera sudică era fix în acea perioadă, dar, văzând expresia lui Tony, decise să tacă.

- Îmi amintesc ceva despre M-o-ș, zise Tony. Detaliile sunt un pic în ceață, continuă el, aruncând o privire spre copii.

Moșul? Kayla clipi, nedumerită. Se despărțiseră din cauza lui Moș Crăciun? Înainte să apuce să ceară detalii, apăru chelnerița să le ia comanda. Copiii cerură shake de ciocolată, Carrie vru o salată Cobb și ceai cu gheață. Tony comandă un hotdog picant, iar Kayla continuă să parcurgă meniul un pic unsuros.

- Aș vrea un cheeseburger, spuse ea și-i dădu chelneriței meniul zâmbind. Și un shake de ciocolată ar fi grozav, mulțumesc.

- Mulțumesc, zise și Tony, dându-i meniul. Drăguță brățară!

Chelnerița radia realmente în timp ce-și etala brățara din piele și aramă.

– Mulțumesc. Fostul meu iubit zicea că arăt ca o motociclistă cu ea. Râse și îi făcu lui Tony cu ochiul. Probabil de aia este acum fostul iubit, iar eu sunt singură, adăugă ea.

Kayla râse, cu toate că nu putu să nu observe cum chelnerița îl măsura din priviri pe Tony. Iar felul în care sugerase că nu avea pe nimeni, în caz că Tony ar fi fost interesat, fusese chiar isteț. Trebuia să o admire pentru îndrăzneală, mai ales față de un bărbat care putea fi tatăl celor doi pușți de grădiniță care se jucau cu mașinuțele. Și venind vorba de grădiniță...

– Îmi puteți aduce niște șervețele în plus? întrebă Carrie. Cei doi pot fi cam... neatenți cu mâncarea.

Chelnerița reuși să mascheze o grimasă.

– Nici o problemă, zise ea și se îndepărtă, unduindu-și șoldurile, probabil pentru ochii lui Tony.

Carrie observă și apoi îi aruncă Kaylei un zâmbet conspirativ.

– Așa sunt bărbații, zise ea. Nu vreți să vă duceți la masa de-acolo, ca să vă pot vedea?

Tyler sau Tyson veni la picioarele mamei lui.

– Ne dai niște hârtie?

– În nici un caz, zise Carrie și îi zâmbi cam strâmb Kaylei. Încercăm să lucrăm la impunerea limitelor.

– Aha, bine.

Era un pic cam ciudat, dar nu conta. Persoanele cu copii pe care le cunoștea erau de obicei dornice să le ofere copiilor creioane, cărți de colorat și coli, dar probabil cei doi pușți din fața ei obișnuiau să deseneze chestii ciudate.

Cei trei adulți îi urmăriră cu privirea în timp ce se îndreptau spre masa indicată, cu jucăriile în mânuțe. Expresia de pe chipul lui Carrie era de afecțiune necondiționată, dar cu o tentă de oboseală. Kayla așteptă până când se îndepărtară suficient ca să nu le mai audă discuția. În minte îi zumzăiau vreo zece întrebări.

– M-ai făcut să mor de curiozitate, zise ea. Tu și Tony v-ați despărțit din cauza lui Moș Crăciun?

– În fine, nu neapărat a Moșului, răspunse Carrie, încrucișându-și brațele la piept și uitându-se înspre Tony. Se apropia Crăciunul și am început să vorbim despre familie. Știi tu, chestii clasice de cuplu, când povestești despre copilărie și despre obiceiurile de sărbători.

– Da, înțeleg perfect.

Îi aruncă o privire scurtă lui Tony, întrebându-se cât de multe îi spusese lui Carrie despre copilăria lui. Cel mai probabil era zgârcit cu toată lumea când era vorba de astfel de detalii, dar poate că lucrurile nu stăteau tocmai așa.

– Bun, deci... Moș Crăciun.

Carrie se uită înspre copii și își coborî vocea.

– Îi povesteam lui Tony că tata se îmbrăca în Moș Crăciun an de an și că a și păstrat costumul pentru ca viitorul meu soț să preia tradiția și să îl poarte pentru copiii noștri. Și chiar nu băteam șaua să priceapă iapa, jur! spuse ea, uitându-se la Tony. Pur și simplu, făceam conversație.

El începu să se joace cu gulerul de la tricou.

– Ah, da, acum îmi aduc aminte.

Carrie își dădu ochii peste cap.

– Eh, și a început să turuie că Moș Crăciun nu e decât o mare minciună care le face rău copiilor și îi afectează din punct de vedere emoțional. La început am crezut că glumește, dar pe urmă s-a luat și de Zâna Măseluță.

– Zâna Măseluță? făcu Kayla.

Carrie încuviință din cap și continuă:

– Tony, aici de față, nu o place deloc.

– N-o placi pe Zâna Măseluță? Pe bune?

El trase din nou de gulerul de la tricou.

– E posibil să fi spus niște lucruri nu tocmai plăcute și despre Iepurașul de Paște.

Ce naiba...?!

– Se pare că Tony este foarte pornit împotriva personajelor fictive din preajma sărbătorilor, spuse Carrie ridicând din umeri. La început mi s-a părut doar ceva ciudat, dar cumva simpatic. Dar a ajuns să peroreze că lumea e complet cu susul în jos, că toți suntem distruși și nimeni n-ar trebui să aducă pe lume copii.

Kayla pufni.

– E o trecere cam bruscă, băiete!

El oftă și-și trecu degetele prin păr.

– Chiar așa de urât am făcut?

– Concluzia ta a fost că oamenii ar trebui să primească o autorizație specială ca să poată face copii. Cred că e inutil să mai spun că părerile lui nu le-au picat prea bine celorlalți invitați la masa găzduită de sora mea.

– Bleah!

Carrie luă o gură de apă.

– Am apucat să-ți zic că am nouă nepoți și nepoate?

– Oh, frate! exclamă Kayla și se întoarse spre Tony. Ce ai de spus?

– Că e posibil să fi fost un dobitoc? făcu el și-și întinse mâna spre Carrie. Îmi pare rău. Sincer. N-a fost frumos din partea mea și nu am nici o scuză.

Ea își petrecu degetele printre ale lui și le strânse.

– Nu-ți port pică. Acum sunt măritată, fericită, iar ce a fost a fost.

Kayla le privi degetele împletite și simți o detestabilă împunsătură de gelozie. Ce naiba?

– Soțul tău poartă costumul de Moș Crăciun? întrebă ea.

Carrie îi oferi un zâmbet strălucitor.

– În fiecare an! Iar băieților le place la nebunie. Așa că până la urmă totul s-a aranjat cum nu se putea mai bine, zise ea, uitându-se fix la Tony. Cred că ți-e clar că ai dat înapoi la primul și cel mai mic indiciu de angajament.

El se încruntă și-și puse mâinile pe masă.

– Mai curând îmi e clar că sunt pur și simplu un dobitoc.

Kayla se uită la Carrie, încercând să își dea seama care ar fi fost cel mai bun mod de a-i cere să arbitreze oficial situația și să dea verdictul. I se părea clar că teoria ei despre teama de angajamente avea în acel moment 1-0.

- Deci Carrie, crezi că...

- Oh, Dumnezeule!

Carrie sări de pe scaun fără să se mai uite la Kayla. Cu privirea înspăimântată, se duse la masa unde se jucau gemenii. Se jucau sau... Nu cumva masa luase foc?!

- Oh, nu!

Kayla sări și ea de pe scaun și-l împinse pe Tony laoparte. El se clătină un pic, apoi văzu flăcările ce ieșeau cel mai probabil din cutia de șervețele de pe masă. Oare lângă șervețelele care ardeau se vedeau cumva mașinile de pompieri de jucărie?

Tyson și Tyler urmăreau vrăjiți flăcările. Unul dintre ei alimenta focul cu scobitori, iar celălalt punea alte bucăți de șervețele.

- Stați așa! Tony se grăbi spre bucătărie ca un adevărat pompier în exercițiul funcțiunii. Reveni în câteva secunde, în alergare, cu un extinctor în brațe. Toată lumea înapoi!

Nici nu așteptă ca băieții să se miște. Cât ai clipi, o spumă albă acoperi flăcările.

- Oho! Ce tare! exclamară gemenii, uitându-se la el.

Kayla se îndreptă spre masă, tremurând din toate încheieturile. Voia să spună ceva, dar nu îi venea în minte nimic inteligent.

- Toată lumea e bine?

Carrie clătină din cap și-i apucă pe gemeni de câte un braț.

- Plecăm chiar în clipa asta. Nu mai primiți nici un milkshake.

- Dar mamă!

- Nici un dar! se răsti ea. Îi ceru scuze din priviri chelneriței când trecu pe lângă ea în drum spre ieșire, cu ambii copii după ea. De unde ați făcut rost de chibrituri

de data asta? Răspundeți-mi! E a treia oară într-o săptămână când...

Cei trei ieșiră din local, iar Tony și Kayla nu mai apucară să audă continuarea. Ea se uită în urma lor, apoi înspre Tony.

– De ce am senzația că nu pompieri vor să fie când vor fi mari?

– Mai curând piromani, rânji el.

– Dumnezeule mare!

Chelnerița puse tava pe masa lor, uitându-se la fumul care ieșea din masa la care stătuseră gemenii.

– Vreți comanda la pachet?

Tony clătină din cap și se așeză la loc.

– Nu are sens să irosim o bunătate de mâncare, zise el și începu să-și mănânce hotdogul. Îmi poți aduce nota. Inclusiv pentru pagubele făcute de copii.

– Scuze pentru mizerie, adăugă Kayla, așezându-se și ea la masă.

– Ah, nu, suntem obișnuiți. Aici nu s-a mai întâmplat, dar știm de la alte restaurante din oraș. Luna trecută, unul din gemeni a vrut să dea foc leagănului de la locul de joacă.

– Oho! Se pare că nu doar eu am probleme, zise Tony cu gura plină, uitându-se înspre Kayla.

Ea clătină din cap.

– Poate că exagerarea ta cu Moș Crăciun a fost o premoniție. Te-a salvat de la niște progenituri piromane.

– Cam așa ceva, zise el ridicând din umeri și luând un milkshake comandat de gemeni. Probabil nu e mereu vina părinților când un copil nu iese cum trebuie. Luă o gură de milkshake, iar pe chip îi apăru o vagă expresie de tristețe. Și reciproca e valabilă, adică unii copii ies OK chiar dacă părinții lor sunt niște nemernici.

– Adevărat! confirmă chelnerița și se îndepărtă, nu înainte de a-i arunca o privire complice lui Tony.

Kayla mușcă din cheeseburger și se întrebă cât mai putea inima ei să îndure.

*

Tony se concentră asupra șofatului pe drumul înapoi la hotel, dar nu se putu abține să nu arunce câteva ocheade scurte către Kayla. Oare la ce se gândea? Nu trecu mult și îl lămuri chiar ea.

- Ce simți că ai învățat după întâlnirea asta?

El pufni și continuă să conducă spre ieșirea din oraș.

- Am învățat că mașinuțele din plastic, fie ele și de pompier, ard mai cu spor dacă torni pe ele dezinfectant de mâini. Nu era nevoie să se uite la ea ca să știe că își dădea ochii peste cap. Dar oare de unde au făcut rost? Probabil din geanta mamei lor, își răspunse tot el, de data asta îndrăznind să se uite la ea. Știu perfect că nu era asta întrebarea.

- Știu că știi. Mereu știi.

- Ce vrei să spui?

- Exact asta. Faci glume ca să eviți discuțiile despre lucruri care te fac să te simți inconfortabil.

Nu știa ce să-i răspundă și simți un val de ușurare când văzu în față firmamentul hotelului.

- Și acum care-i planul? Mergem să facem niște poze?

Ea nu îi răspunse imediat, lucru care îi dădu de înțeles că era perfect conștientă de tentativa lui de a schimba subiectul, dar alegea să nu comenteze.

- Mă gândeam să ieșim când începe să apună soarele, spuse ea. Acum nu e bună lumina.

- Vrei să stăm pe la piscină?

Parcă mașina chiar în dreptul gardului care îi separa de dreptunghiul turcoaz și strălucitor.

- Poate, ezită ea. De fapt, da, de ce nu?

- Cât stăm la soare, poți să-mi mai citești un capitol din carte, dacă vrei.

- Serios?

- Sigur. E amuzant.

- Chiar dacă nu o să împrumut vocea unui personaj din desene animate?

El râse și își trecu cheile dintr-o mână în cealaltă.

– Păi, dacă stăm la piscină, înseamnă că o să fii în costum de baie. Și asta e fantezia oricărui bărbat – să îi citească o tipă trăsnet în bikini.

Sau poate că inventase asta pe loc. După privirea suspectă a Kaylei, își dădu seama că ea știa că era o chestie inventată.

– Încerci să te porți ca ultimul porc ca să renunț și să te las în pace?

– Nu! Clar nu asta voia. Promit că o să fiu cuminte!

În plus, chiar voia să mai afle ce mai scria în carte.

Ea îl privi câteva clipe, apoi decuplă centura de siguranță.

– Mă duc să mă schimb și ne vedem la piscină.

– Sună bine.

Se duse alene la el în cameră, întrebându-se dacă nu era cumva ciudat că își luaseră camere separate. Căzuseră de acord, gândindu-se că celălalt voia să aibă intimitate. Dar poate că el, unul, se cam pripise când lansase propunerea.

Se schimbă pe îndelete, scoțând șortul de baie dintr-un colț al bagajului. Era ciudat să călătorească așa: să aibă camera lui și să nu fie nevoit să își care bagajul în cârcă 10–15 kilometri prin pădure până la punctul de preluare.

Partea asta a meseriei nu-l deranjase niciodată. Își aminti cum îl învăța pe fratele lui mai mic să își pregătească rucsacul și să meargă în drumeții, dorindu-și să aibă un tată care să le dea ponturi.

– Trebuie să distribui greutatea pe umeri și pe șolduri așa, îi explicase Tony, apoi se oprise să îi ajusteze lui Joel rucsacul. Mama zicea că ea și tata au făcut cândva o drumeție lungă, pe traseul Pacific Crest. A fost acum multă vreme.

Joel nu și-l amintea deloc pe tatăl lor, așa că Tony încerca să îi acopere, atât cât putea, golurile din memorie. Fratele lui îl privea cu ochii mari și încuviința din cap.

– Tatei îi plăceau drumețiile?

„Drumețiile în direcția opusă față de locul unde se aflau soția și copiii."

Tony nu spusese asta niciodată cu glas tare, dar încuviințase din cap drept răspuns la întrebarea fratelui său.

- Și mamei îi plăceau, cred.

Pe atunci probabil că lucrurile stăteau altfel. Complet altfel. Chiar și-așa, nu reușea să și-o imagineze pe mama lor făcând drumeții, zâmbind sau având pasiuni și interese care să nu implice...

- Hei, Tony!

Auzi o bătaie în ușă, iar zgomotul și vocea dulce a Kaylei îl smulseră din universul amintirilor.

- Ai cumva cremă de plajă? Credeam că am luat, dar se pare că am uitat-o acasă.

- Da, zise el și își drese glasul. O aduc eu.

- Mersi.

Chiar dacă o auzea prin ușă, el îi simțea practic zâmbetul.

- Ne vedem afară.

Trase aer în piept, își luă prosopul și scotoci un pic după crema de plajă. Avea ochelarii de soare și telefonul, iar papucii îl așteptau lângă ușă. Și-i puse și ieși din cameră, îndreptându-se spre piscină.

Kayla era deja acolo, relaxându-se pe un șezlong. Purta un costum de baie galben, din două piese. Își prinsese părul în creștetul capului, într-un coc adorabil de neglijent, și purta ochelari de soare roz care o făceau să semene cu o vedetă de cinema. Tony își simți inima în gât și îi luă câteva clipe să se urnească din loc.

Încercă să se scuture de acele senzații supărătoare și își puse toate acareturile pe șezlongul de lângă al ei.

- Poftim crema de plajă!

- Ești cel mai bun.

Se ridică în capul oaselor și îi zâmbi, iar degetele li se atinseră când luă tubul de cremă.

– Promit că mâine o să-ți cumpăr un tub când plecăm din oraș.

– Nu-i nevoie. Tu ai tot asigurat proviziile de gumă de mestecat și de fructe. Acum cred că suntem chit.

Ea râse și se întoarse pe jumătate cu spatele la el.

– Poți să mă dai cu cremă pe spate, te rog?

„Oh, Dumnezeule!"

– Da, sigur.

Ce naiba era în neregulă cu el? Nu era ca și cum nu se mai atinseseră. De când se despărțiseră, se atinseseră de zeci de ori. Se bătuseră prietenește pe spate, li se atinseseră genunchii pe canapea în timp ce se uitau la câte un film.

Dar ceva se schimbase între ei, și toate indiciile duceau spre seara în care el se îmbătase. Dacă într-adevăr spusese toate acele lucruri despre căsătorie și copii, probabil își scosese la iveală latura sensibilă pe care o ținea ascunsă de toată lumea.

Poate că din acel punct lucrurile o luaseră razna.

Turnă cremă în palmă și făcu eforturi să își mențină respirația constantă. Nu era mare lucru să o atingă din nou. Se foi un pic, încercând să își mascheze erecția, și începu să o dea cu cremă pe spate. Avea o piele perfectă – fină, caldă și...

– Vrei să îți citesc de unde am rămas data trecută în mașină sau de la capitolul la care am rămas eu aseară, când am mai citit la mine în cameră?

El înghiți în sec, făcând eforturi supraomenești să se poarte normal.

– Despre ce e vorba în capitolul nou?

– Despre meditație și autoreflecție. Despre a intra în contact cu problemele ascunse, pe care eviți să le recunoști.

El pufni înainte să se poată controla.

– Te referi la tâmpeniile pe care le zic când nu mă simt în largul meu?

– Ce vrei să spui?

- Treaba cu Moș Crăciun și Iepurașul de Paște? zise el clătinând din cap și dând-o cu cremă pe ceafă. Sau ce ți-am zis mai devreme despre fetele în bikini. A fost o idioțenie și îmi cer scuze.

Ea se întoarse spre el și-și ridică ochelarii pe frunte ca să îl poată privi în ochi.

- Foarte bine, Tony! Exact despre chestiile astea e vorba în carte. Despre a-ți identifica obiceiurile deja împământenite, ca apoi să faci ceva ca să le schimbi pe cele proaste sau care nu funcționează bine.

- Aha.

Poate că era ceva adevărat în asta.

- E drept că îmi place să ocolesc subiectele glumind.

- Iar asta îmi place la nebunie la tine, spuse ea și ridică din umeri. Dar e o diferență între a avea un excelent simț al umorului și a te folosi de umor pe post de scut, de mecanism de apărare.

- Chiar am fost la cursuri de karate în clasa a treia. Un an, rânji el.

Kayla își dădu ochii peste cap.

- Poftim, iar faci asta. Încerci să elimini tensiunea cu o glumă.

- Recunosc, sunt vinovat.

La naiba, era cam neplăcut să fii dat de gol! Dar putea să facă față. Putea să îndrepte anumite lucruri, așa cum putea să fie genul de bărbat care putea să-și atingă prietena sexy fără să se excite.

Inspiră adânc și începu să o dea cu cremă pe umeri, încercând să își blocheze reacția fiziologică. Numai că trupul lui avea alte idei. În timp ce o ungea pe spate, îl săgetă un nou fior de dorință.

- Gata, o anunță el. Ești rezolvată.

Îi înmână tubul de cremă și se așeză pe șezlong.

- Mulțumesc. Acum vrei să te dau eu?

„La naiba!"

- Nu, mersi, sunt bine.

– Ești sigur? întrebă ea, agitând tubul. Știu că ai tendința să te arzi când...

– Sunt bine. Nu e nevoie. Serios.

„Ucide-mă acum!"

Ea îl privi o clipă, apoi clătină din cap.

– Ai probleme.

Ea începu să se dea cu cremă, iar Tony se gândi că avea dreptate. Chiar avea. Da, poate că trebuia să schimbe ceva la el. Iar secretul era să o facă treptat.

– De fapt, ai putea să mă dai cu cremă pe umeri.

Ea ridică privirea și își trecu rapid vârful limbii peste buze.

– Pe... umeri?

– Da. Uite, în zona asta, unde nu ajung. O undă de dorință sclipi în ochii ei albaștri, luându-l prin surprindere. Așadar, nu era singurul care poftea la cel mai bun prieten. Interesant! Mulțumesc, zise el când ea se ridică și veni în spatele lui.

Când mâinile ei îl atinseră și începură să îi maseze umerii, aproape că o auzi cum își înăbuși un geamăt.

– Ești bine? o întrebă.

– Da. Foarte bine.

I se părea lui sau tonalitatea vocii ei era mult mai înaltă ca de obicei?

– Poți să insiști în zona aia dintre umeri? Niciodată nu reușesc să ajung acolo și mă ard mereu.

– Da, sigur, nici o problemă.

Îndepărtă degrabă o amintire. Kayla cuprinzându-l cu brațele, cu unghiile înfipte în umerii lui și țipând de plăcere sub el. Acum, când mâinile ei îi masau în aceeași zonă, îi auzi respirația precipitată. Se împinse ușor înspre ea, dorindu-și atingerea ei mai mult decât avea dreptul.

– Mulțumesc că mă ajuți. Acum vocea *lui* suna ciudat. Răgușită. Ești cea mai bună.

– N-ai pentru ce, aproape că scânci ea.

Foarte interesant!

Și deloc de ajutor pentru un tip care voia cu disperare să își țină poftele în frâu.

capitolul 5

Kayla trase un ultim cadru, apoi lăsă camera să atârne de cureaua de umăr. Lumina era absolut fenomenală. Putea să facă fotografii toată seara, dar important fusese să prindă momentul apusului. Îi luase o oră să parcurgă în alergare distanța de 6,5 kilometri până la locul respectiv și nu-i fusese ușor cu toată aparatura după ea.

Dar chiar își dorise să facă mișcare și să profite de timpul petrecut de una singură ca să reflecteze. Nu doar la distrugerile provocate de flăcări și la copacii-fantomă pe care incendiul îi lăsase în urmă, ci și la lucrurile despre care citise în carte. Și la Tony.

Ce Dumnezeu o apucase? Trebuia să îl dea cu cremă pe spate, un gest absolut nevinovat, pe care îl făcuse de atâtea ori la plajă cu Willa și Aislin. Dar, în clipa în care palmele ei îi atinseseră trupul ferm și musculos, ceva în ea se lichefiase. Era ridicol și complet diferit de tot ce simțise pentru el pe parcursul întregului an de prietenie platonică. Ce se schimbase?

„Seara aceea de la bar. Să-l văd vulnerabil. Deschis. Cu garda jos."

Senzația pe care i-o dădeau brațele lui când o cuprindeau, inimile lor care băteau la unison, fie și numai pentru câteva secunde.

Puse camera foto în rucsacul special, își îndreptă umerii, făcu câteva mișcări ca să se dezmorțească și să își limpezească gândurile. Era plăcut să fie singură în sălbăticie. Mai avea o oră până când soarele apunea de tot. Suficient timp ca să pună în aplicare faza următoare a planului ei de dezvoltare personală: meditația.

Niciodată nu excelase la acest capitol. Trebuia să-și închidă pur și simplu creierul, să-și blocheze orice gând

și să se retragă în sine. Dar poate că era momentul potrivit să învețe s-o facă. Cel puțin locul era ideal, pe malul plin de verdeață al râului.

O luă pe potecă și ajunse într-un luminiș scăldat în razele soarelui la apus, chiar pe malul apei. Razele aurii se reflectau în apă, iar păsările ciripeau și se înfruptau din varietatea de insecte aflate la dispoziția lor.

Kayla se așeză în genunchi pe iarbă, dar o durere ascuțită la un genunchi o avertiză că nu era poziția bună pentru meditație. Se așeză turcește și puse rucsacul deoparte, decisă să facă lucrurile așa cum trebuie. Își puse palmele pe genunchi, cu degetele răsfirate, așa cum citise în carte.

Bun. Era plăcut. Începea să intre în atmosferă, se simțea zen, relaxată. Închise ochii și încercă să se gândească la lucruri care să-i aducă pacea în suflet. Lucruri aducătoare de liniște, de calm. Cum ar fi fost... înghețata. Da, înghețata, foarte bine. Era perfect. Se imagină ținând în mână cornetul cu înghețată de vanilie, vizualiză crema onctuoasă sclipind sub razele soarelui. O vizualiza extrem de clar, vedea un șir subțire de înghețată curgând din cornet, ajungându-i pe degete și...

Bleah, nu! Nu era bine. Mâinile lipicioase nu erau o imagine relaxantă. Deschise ochii, hotărâtă să respecte planul. Râul. Da, râul era cheia. Poate că trebuia să se concentreze asupra apei, asupra micilor curenți, asupra felului în care suprafața argintie se unduia și se încrețea peste pietre și printre ele, sclipind în lumina apusului.

Apa se unduia ceva mai puternic, iar sub suprafața ei parcă se vedea ceva. Un pește! Să fi fost oare un păstrăv? Poate chiar un păstrăv-curcubeu. Trebuia să caute pe Google mai târziu ca să afle ce fel de pești trăiau în acele ape, care erau de-ai locului și care fuseseră aduși...

La naiba!

Strânse din dinți și încercă din nou.

„Relaxează-te!", își spuse.

De parcă era așa de simplu. Să-și închidă creierul nu era o treabă așa de simplă cum o prezenta afurisita de Patience O'Toole.

„Concentrează-te asupra respirației!"

Bine. Era bine. 2, 3, 4, 5, 6... Expirá lent, continuând să numere în minte până la 8.

Sau trebuia să numere invers? Ori să inspire la 8 și să expire la 6?

„Rahat, rahat, rahat!"

– Pfiu!

Frustrarea ei nu avea absolut nimic zen. Dar avea să lucreze la asta. La... tot. Era în stare să o facă. Putea s-o facă. Putea să devină o persoană mai bună. Închise ochii și încercă să-și elibereze mintea, să o lase să umble pe coclauri. Să se elibereze de gânduri, de energie, de...

La naiba cu tot!

Trebuia să facă pipi. Privi în jur, căutând locul potrivit. Știa că nu existau toalete în acel spațiu idilic, dar poate vreo groapă deja săpată?

Nu văzu nimic altceva decât copaci, râul și o pajiște înverzită în depărtare. Și chiar trebuia să facă. Scoase un oftat și se ghemui în spatele unui pin galben. Își trase colanții în jos. Dacă se sprijinea cu spatele de trunchi, putea să-și țină echilibrul și să facă repede ce avea de făcut. Numai că vezica ei era de altă părere. Poate din cauza anxietății provocate de lipsa hârtiei igienice. Oare putea să folosească frunze? Sau poate...

– Te iubesc atât de mult, Snookie Wookie[1]!

Kayla își ținu respirația. „Oh, la dracu'!"

– Și eu te iubesc, Fasolico, se auzi a doua voce, de data asta mai aproape.

Ghemuită și în fundul gol, Kayla încercă să arunce o privire după trunchiul copacului. Pe malul apei erau doi tineri la vreo 20 și ceva de ani, care se plimbau

[1] O persoană scundă, grasă și păroasă, care crede că arată bine. (n.red.)

de mână. Tipul era blond și purta un tricou roșu, iar blonda drăguță de lângă el avea un tricou alb larg și o expresie de adorație pe chip.

Kayla se bucură că apariția cuplului nu o surprinsese în plin proces de ușurare a vezicii și dădu să-și tragă la loc colanții. Numai că materialul nu se lăsa manipulat cu una, cu două din cauza transpirației provocate de alergare. Kayla trase mai tare, dar degeaba. Se lăsă pe o parte și gemu surd când simți o piatră sub șold. Trăgea de zor de colanți, iar cuplul se tot apropia. Încă n-o văzuseră, dar era doar o chestiune de timp.

– E așa de frumos aici, Snookie Wookie, nu-i așa? zise femeia.

Încă erau la distanță, dar se tot apropiau, iar Kayla se zvârcolea ca o râmă.

– Crezi că îi place și lui?

– La nebunie, Fasolică!

Kayla trase de colanți și reuși să își acopere partea din față. Rămânea să găsească repede o soluție ca să îi tragă și peste fund înainte ca ei să o observe.

– Cum ți se pare Gilbert? întrebă iar Fasolică.

– E un nume drăguț, dar nu e tocmai ce îmi doresc.

Cu o ultimă sforțare, Kayla reuși să-și tragă pe ea colanții. Slavă Cerului! Răsuflă ușurată și aruncă o privire printre copaci tocmai când Snookie Wookie o lua în brațe pe Fasolică și-i aplica un sărut umed.

– Ce zici de Winston? întrebă femeia când buzele li se desprinseră. E un nume care mi-a plăcut mereu.

Vai, ce drăguț! Probabil era gravidă. Simți o mică împunsătură în piept, dar o înlătură și se întinse să-și recupereze aparatul foto. Poate că trebuia să se ofere să-i facă fericitului cuplu câteva fotografii ca să marcheze momentul și să îi felicite.

– Mă gândeam mai curând la un nume precum Tank, spuse bărbatul. Sau Spike. Ceva mai bărbătesc.

Kayla se încruntă, compătimindu-l pe copilul nenăscut. Brusc, creierul ei făcu legătura cu realitatea în clipa în care în peisaj apăru un cățeluș negru cu maro. Da, acum avea noimă.

– Nu sunt mare amatoare de nume de câine care sună macho, zise Fasolică, dându-și după ureche câteva șuvițe blonde. Ce ai zice de Jack? Sau poate Sam?

Bărbatul – Snookie Wookie – o sărută din nou, în timp ce cățelul făcea ture în jurul lor, prinzându-și lesa în jurul gleznelor lor.

– O să ne vină nouă o idee, zise el. Oricum, nu îmi vine să cred că proprietarul a acceptat. A fost așa de nesuferit când am semnat contractul de închiriere, încât era decis să nu accepte animale de companie.

Ea râse și-l mângâie ușor pe frunte.

– Puterea ta de convingere e fantastică.

Snookie Wookie se încruntă.

– Cum adică?

– L-ai convins pe proprietar să renunțe la regula fără animale de companie.

– Nu tu urma să-i scrii într-un e-mail despre asta?

– Eu?! Nu, *tu* trebuia să-i scrii!

În vreme ce se holbau unul la celălalt, Kayla își mușcă buza de jos. OK, nu avea să le facă fotografii. Situația era cam ciudată.

Cățelușul reuși să își descurce lesa și veni să adulmece în zona unde se ascunsese ea. Kayla își duse un deget în dreptul buzelor, încercând să îl convingă să fie discret. Dar potaia o văzu și începu să dea energic din coadă.

Gâfâind de încântare, se aruncă spre ea, ca și cum coada i-ar fi acționat ca o elice.

– Nu, amice, stai!

Comanda ei șoptită fu ignorată, iar cățelușul îi sări în brațe, dând din coadă și lingând-o pe mâini și pe obraji de parcă s-ar fi știut de o viață.

– Bine, dar în liniște, îi șopti ea, mângâindu-l. Nu voia să îi deranjeze pe stăpânii câinelui, a căror conversație

devenea tot mai înfierbântată. De ce nu te duci la mama ta și la tatăl tău? îi șopti ea cățelului.

Drept răspuns, el dădu și mai tare din coadă și o linse iar pe mână. Părea o corcitură între chihuahua, minpin și poate beagle sau ceva asemănător. Clar avea ceva de câine de vânătoare, căci asta explica dorința nestăpânită de a fugi de lângă stăpâni și de-a umbla liber. Cât despre stăpânii lui, erau prea concentrați în disputa lor ca să observe altceva. Vorbeau tot mai tare, iar Kayla decise să tragă cu ochiul la meciul dintre Snookie Wookie și Fasolică.

– Așa a fost și când m-ai înșelat! făcu Snookie Wookie, clătinând din cap. Am avut o înțelegere, după care te-ai răzgândit. Uite-așa!

– Bleah! făcu Kayla în șoaptă, în timp ce cățelul se cuibărea mai aproape de ea. Ce întorsătură au luat lucrurile!

Fasolică pufni exasperată.

– Ei, hai să fim serioși! Ce am făcut? M-am uitat fără tine la două episoade din *Breaking Bad*. Nu mai aveam răbdare, voiam să știu ce se întâmplă cu Walt și Skyler.

– Convenisem...

– *Convenisem* ca tu să lași colacul de la toaletă după ce o folosești, îl întrerupse ea încrucișându-și brațele la piept. Ai idee cum e să te trezești noaptea și să nimerești cu fundul în apă?

Kayla se uită în jos la câinele care i se făcuse colac în poală.

– Cred că Snookie Wookie nu prea are cum să ajungă cu fundul în apa din vasul de toaletă, îi șopti ea. Ceea ce e trist. Cred că bărbații n-ar mai lăsa colacul ridicat dacă ar ști cum e.

Câinele îi linse din nou mâna și dădu iar din coadă. Chiar era dulce foc.

– Măcar *eu* știu să pronunț GIF, izbucni bărbatul. Cu G! Pentru că vine de la Graphics Interchange Format.

Fasolică își dădu ochii peste cap.

- Am văzut un interviu cu tipul care a creat formatul, replică ea. Se pronunță cu J. JIF!

Kayla se uită iar la cățel.

- Pentru chestii din astea se ceartă cuplurile din ziua de azi?

Avusese și ea parte de certuri prostești cu iubiții, dar cea la care tocmai asista era ridicolă de-a dreptul. Continuă să mângâie câinele, în timp ce stăpânii lui își făceau reproșuri legate de sforăit, șosete lăsate pe jos și al cui era rândul să stingă lumina când se băgau în pat.

Câinele o privi cu ochi mari, întrebători.

- Mă gândesc să le cumpărăm o veioză, zise ea.

Cățelul lăsă ușor capul într-o parte și scânci. O linse iar pe mână, iar ea îl scărpină sub bărbie. Ce animăluț simpatic! Chiar nu i se potriveau nume precum Winston, Tank sau...

- Hei!

Cei doi începură să umble frenetic de colo-colo.

- Unde e câinele ăla afurisit? făcu Snookie Wookie furios. Nu pot să cred că deja l-ai pierdut.

- Eu? Oh, asta e foarte tare!

- Nici măcar nu voiam un câine afurisit. Ai zis că va fi un exercițiu util pentru vremea când vom avea copii, dar în clipa asta...

- Hm... Salut! zise Kayla, făcându-le cu mâna, cu câinele în continuare la ea în poală. E aici. Câinele vostru e în siguranță.

Trupșorul negru cu maro începu să îi tremure în poală, iar Kayla se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să tacă mâlc.

Fasolică ridică brațele exasperată și se îndreptă spre Kayla, cu Snookie Wookie în urma ei.

– Bine! Îl duc înapoi la adăpost. Oricum nu putem să îl păstrăm pentru că nu a luat *cineva* aprobarea de la proprietar.

– Asta pentru că m-a convins *cineva* că o să se ocupe de tot, dar iată-ne în prima zi ca stăpâni de câine, iar *cineva* încă nu a strâns nici un rahat, timp în care *cineva* pare că se înțelege cu cățelul mai bine decât acel *cineva* pe care îl știu eu.

Mintea Kaylei era prinsă într-un ping-pong amețitor. Avea vaga bănuială că ea era cel puțin una dintre acele persoane la care Snookie Wookie se referise când spusese *cineva*. Îi aruncă încă o privire câinelui care chiar părea fericit în brațele ei. Apoi îi privi pe cei doi.

– Îl iau eu.

Cum? De unde până unde spusese așa ceva?

Dar simțea că asta trebuia să facă. Mângâie cățelul, care dădu din coadă de bucurie.

– Chiar îmi doream un câine, iar ăsta mic e tare dulce.

Snookie Wookie o privi bănuitor.

– De unde știm că nu ești una care abuzează animalele?

Fasolică își dădu ochii peste cap.

– Ți se pare că aratã ca o abuzatoare de animale? În plus, scăpăm de un drum la adăpostul de animale.

– Care adăpost? întrebă Kayla. Pot să mă duc eu și să rezolv cu actele ca să fie oficială toată treaba.

Nu-i venea să-și creadă urechilor. Nu-i venea să creadă nici că nu avusese niciodată un câine. O vietate adorabilă de care să aibă grijă. Nu ca de un copil, dar simțea că i se activau instinctele materne. Era cățelul ei. Știuse din clipa în care i se cuibărise în poală.

– Mult succes! îi zise Fasolică, dându-și iar ochii peste cap. E la o oră de condus de aici. Am fost acolo ieri ca să vizităm o colegă de facultate a cuiva. El jură să sunt doar prieteni, dar știu că...

– Bun, deci mă ocup eu.

Kayla se ridică în picioare, legănând câinele la piept. Era pe jumătate tentată să o ia la fugă înainte ca ei să se răzgândească.

Dar cuplul o scoase din încurcătură.

Fără să zică nici „la revedere", nici „mulțumesc", nici „știi cumva un psiholog bun?", cei doi îi întoarseră spatele și plecară certându-se în continuare și dispărură așa cum apăruseră.

- Ei bine, situația cam scăpase de sub control, îi zise Kayla cățelului și îl puse jos. Luă lesa, iar câinele dădu din coadă și își marcă imediat teritoriul, udând din belșug o tufă. Deci de-acum ești cățelul meu. Zâmbi când spuse cuvintele cu voce tare, așa că nu se opri aici. Am cățel. Cățelul meu.

De ce durase atât până să-și ia un câine? Undeva, în sinea ei, așteptase momentul când urma să aibă un soț sau măcar o relație serioasă. A avea câine însemna un angajament și era normal ca toată lumea să fie de acord și să fie implicată. Dar iată că nu avea nici soț, nici iubit și era momentul să înceapă să trăiască pentru ea în loc să ia decizii cu gândul la o viață viitoare care poate nici nu avea să se materializeze vreodată.

- Kayla?

Ridică privirea și-l văzu pe Tony îndreptându-se spre ea, cu o expresie uimită pe chip.

- Cum ai ajuns aici? o întrebă el.

- Am alergat, răspunse ea, limitându-se la elementele de logistică și făcând abstracție de cățelul care lătra de zor la tovarășul ei de drum. E o seară plăcută și am vrut să fac niște fotografii de încercare. Cum ai știut unde să mă găsești?

- Păi n-am știut. Am venit să văd pădurea. N-am mai fost pe-aici de la incendiul din 2009 și am vrut să văd cum mai arată.

- Aha. Deci întâlnirea asta e întâmplătoare? O coincidență?

Patience O'Toole scria clar că nu existau coincidențe, dar Kayla își reduse la tăcere vocea interioară și se concentră asupra lui Tony.

– Cam așa ceva.

El se uită în jos la mica vietate care se agita la capătul lesei.

– Și... cine e aici cu tine?

Ea strânse mai tare lesa și se întrebă dacă nu cumva se pripise.

– E câinele meu.

– Câinele tău.

Tony se uită din nou la cățel, iar Kayla își ținu respirația.

La urma urmei, se deplasau cu jeepul lui. Pe care îl iubea atât de mult, încât îi spusese lui Grady că voia să fie înmormântat cu tot cu mașină. Iar Kayla o auzise pe cea mai recentă dintre fostele iubite ale lui Tony propunându-i să o scoată la plimbare cu jeepul pe nepoata ei de câțiva anișori. Tony se strâmbase de parcă femeia i-ar fi sugerat să bea clor.

– Nu e o mașină pentru copii, îi spusese el iubitei de atunci.

Dar felul în care Tony se uita la câine o făcu să creadă că poate exista o șansă cât de mică.

Tony clătină din cap.

– Care e numele lui?

– Numele lui?

Oare el chiar vorbea serios?

– Da, continuă el și începu să scurme pământul cu vârful ghetei. Un câine trebuie să aibă un nume.

Un zâmbet cald îi încălzi chipul. Și, pentru că era un adult responsabil, Kayla se abținu și nu ridică pumnul în semn de victorie.

– Fireball, decise ea, strângând lesa. Așa îl cheamă. Fireball.

Tony ridică din umeri și-și trecu degetele prin păr.

– Hai, Fireball! Mergem la plimbare.

*

Deci aveau un câine.

În fine, Kayla avea un câine, dar, din moment ce călătoreau împreună, se putea spune că și Tony avea un câine.

Ce naiba?

Îl urmărise cu privirea pe micul ticălos în timp ce alergase și scotocise prin toată camera Kaylei, ca un disperat pe patru picioare. În drum spre hotel, se oprise-ră și cumpăraseră mâncare și niște gustări și la naiba dacă el nu începuse să-l placă pe micul afurisit. Trebuia să recunoască, era un cățel chiar simpatic. Asta nu însemna că Tony se pricepea să aibă grijă de un câine, de un copil, de o nevastă sau de altă ființă. Kayla se pricepea, dar asta nu făcea decât să evidențieze cât de diferiți erau.

De-asta nu putea fi vreodată genul de bărbat pe care Kayla îl merita pe termen lung.

- Mulțumesc că ai reacționat așa de bine, îi zise ea din mijlocul patului, ținând o șosetă cu care se juca de zor cățelușul. Nu știu cum aș fi ajuns cu el până aici dacă nu apăreai tu.

- Nu-i nici o problemă. Își drese vocea. Nu prea voia să spună următorul lucru care urma să-i iasă pe gură. Nu voia să sune ca un fraier cu aere de macho. Și totuși... Îmi fac griji când știu că bântui singură prin pădure.

Ea îl privi, iar ochii ei căpătară o sclipire pe care el nu știu cum să o interpreteze. Se așeză lângă ea pe pat, pentru că stând în picioare avea senzația că părea dominator.

- Vorbesc serios, îi spuse, punându-și o mână pe genunchiul ei. E plin de nemernici pe-acolo.

- Am spray paralizant. Dacă dădeam peste cine nu trebuia, îl scoteam imediat din geantă.

- Înțeleg ce spui. Doar să ai grijă, te rog! Ești prietena mea și vreau să fii în siguranță.

„Prietena." Ce ciudat sunase!

Fuseseră mai mult decât prieteni. Chiar și acum, la un an de când relația lor devenise mai apropiată decât orice altă relație din viața lui, el știa că între ei era ceva mai mult. Îl considera pe Grady unul dintre cei mai buni prieteni ai lui, dar pe el cu siguranță nu îl privea așa cum o privea pe ea.

Cum Kayla nu spunea nimic, Tony continuă să vorbească.

– Prietenii au grijă unul de celălalt, corect?

Ea se încruntă ușor.

– Ce vrei să spui?

– În calitate de prietenă, încerci să mă ajuți să aflu ce anume mă face să fiu un iubit groaznic.

– Sau un tip căruia îi e frică să își asume angajamente, râse ea și lăsă cățelul să se războiască fericit cu șoseta. După discuția cu Carrie, cred că teoria mea are 1-0.

– Hai să zicem că e remiză, spuse el, enervat că tot uita de pariul ăla afurisit. Pe bune, acum. Dă-mi voie să am grijă de tine. N-o să fac pe bona și nici n-o să fiu umbra ta, ca o gardă de corp. Dar vreau să mă asigur că ești bine, că ești în siguranță.

Ea avu o clipă de ezitare, iar ochii albaștri îi fixară pe ai lui.

– OK, zise pe un ton blând. Mulțumesc.

Era o concesie importantă. Ei nu-i plăcuse niciodată să se bazeze pe cineva, iar el știa că a accepta orice soi de ajutor era o lovitură pentru orgoliul ei.

Se așteptase ca ea să plece privirea. Să ia șoseta și să înceapă din nou să se joace cu cățelul. El asta ar fi făcut, într-o tentativă disperată de a risipi tensiunea.

Dar Kayla îl privea în ochi fără să clipească. Tony văzu încrederea din privirea ei și micile scânteieri de teamă. Dar văzu și altceva. Ceva ce aducea a dor. Brusc îl lovi o dorință fierbinte de a o săruta.

Se trase un pic în spate, încercând să se lupte cu dorința. Nu. Era o idee proastă. Mai ales când erau

tovarăși de drum, ca acum. Trebuia să se ducă la el în cameră și...

– Tony?

– Da?

– Sărută-mă!

„La dracu'!"

El trase aer în piept.

– Nu crezi că e o idee proastă?

– Poate, zâmbi ea. Preferi să te sărut eu?

Dumnezeule, ce mult voia!

Își impuse să se calmeze, să respire. Trebuia să dea dovadă de stăpânire de sine. Să fie el cel care să facă pasul înapoi, să se ridice și să...

Buzele ei le găsiră pe ale lui și asta fu tot. Doamne, ce moi îi erau buzele! Se lipi de el și-și trecu degetele prin părul lui, chiar la ceafă. Sărutul deveni tot mai intens și profund, iar ea scoase sunetul acela aproape surd, din gât, care pe el îl înnebunea.

Îi întoarse sărutul, impunându-și să fie blând și tandru. Era vorba de confort, nu de pasiune nestăvilită. Un prieten care își ajuta un prieten să se simtă mai bine.

„Da, sigur."

Ea își trecu mâna peste pieptul lui, iar atingerea ei aproape că îl arse. Treaba cu prietenia se dusese pe apa Sâmbetei. De data asta, sărutul era cu totul diferit. Era sexy, fierbinte, dar tandru și blând, iar el nu știuse că toate acestea puteau coexista. Tot ce știa era că se simțea incredibil, la naiba!

Dar nu trebuia să facă asta. Nu trebuia să profite. Nu trebuia să distrugă prietenia.

„Nu trebuie, nu trebuie, nu trebuie."

Cuvintele îi pulsau în creier. Se desprinse din sărut.

– Kayla, nu trebuie să...

– Știu, zise ea și îl sărută din nou. Chiar nu trebuie.

Dar continuară să se sărute. Și el pe ea, și ea pe el. La naiba, nu era sigur cine fu de vină când o luă în brațe, iar ea se arcui și se lipi de el. Respirația ei se precipitase,

ca de fiecare dată când erau în pat. El își trecu degetele peste sânul ei, făcând-o să geamă.

Dumnezeule, cât de mult o dorea!

Și nu voia să o piardă.

Dar o dorea. Enorm.

– Ham!

O lăbuță îi atinse brațul, iar Tony tresări violent.

– Ham!

Cățelul tocmai li se alăturase în pat. Dădea din coadă și îl fixa cu o privire imploratoare.

– Ce vrei?

Vocea îi suna metalic, de parcă nu era a lui. Câinele se uita în continuare la el.

– Ham!

Kayla își linse buzele.

– Oare trebuie să iasă ca să își facă nevoile?

– Ah, da.

Își frecă bărbia și se ridică în picioare. Își simțea extrem de ciudat membrele, de parcă cineva i-ar fi turnat clei în oase.

– Da, probabil asta e. Vrea să își facă nevoile.

Kayla se ridică în picioare, iar Tony întinse mâna să o ajute. O făcu însă cu o secundă prea târziu. Poate că fusese doar dornic să o atingă, ca un nemernic egoist.

– Sunt bine, spuse ea și se ridică singură, apoi se îndreptă spre hol și luă lesa. Haide, Fireball!

Câinele lătră din nou, iar Tony se dădu un pas în spate și le făcu loc spre ușă.

– Păi... Vin imediat, zise Kayla.

– Da, da, sigur, zise el și își trecu degetele prin păr, simțindu-se brusc foarte stânjenit. Păi... voi fi aici.

Sau poate că nu. În definitiv, era camera ei.

Ceva din spatele creierului țipa la el: „Ieși! Ieși! Ieși!" Îl apăsa intimitatea dintre ei sau simțea nevoia să o protejeze?

– Poate că ar fi mai bine să plec, zise el. Ca să te odihnești și tu un pic.

-Ah, făcu ea, ajunsă în dreptul ușii. Da, probabil ar fi bine. A fost o zi lungă.

-Clar.

Detesta valul de ușurare care îl cuprinsese și felul în care vocea interioară îi striga să facă un pas în spate în loc să o atingă din nou.

-Bine, deci ne vedem mâine. Trecu pe lângă ea și o privi lung. Ne vedem la micul-dejun înainte să o luăm din loc?

-Ah, da, sigur. De fapt, nu, adăuga ea, strâmbându-se ușor. Ies la alergare la 5.00 dimineața, așa că poate îmi iau ceva de mâncare cât sunt afară.

-Bună idee!

Chiar era o idee bună. Aveau nevoie de puțină distanță unul față de celălalt.

-Bine. Atunci... somn ușor.

Ieși din camera ei și se îndreptă spre a lui, încercând să nu o zbughească precum un om pus pe fugă.

capitolul 6

Kayla se rezemă de tăblia patului, cu Fireball în poală. Singuri în cameră. Cu o mână continuă să mângâie blănița mătăsoasă a câinelui și cu cealaltă luă telefonul și tastă un număr.

-Chiar ești o dulceață, murmură ea.

-Vai, mulțumesc, zise Willa, care răspunsese de îndată. De asta m-ai sunat?

Kayla trase aer în piept și închise ochii.

-L-am sărutat pe Tony, am adoptat un câine și aproape că am fost prinsă în fundul gol de doi străini într-o pădure, spuse ea pe nerăsuflate în loc de salut. Nu neapărat în ordinea asta!

-Oh! făcu Willa, apoi tăcu preț de câteva clipe. Și ce ai în plan pentru mâine? Jefuiești o bancă sau ceva?

Kayla râse, căci era mai bine să râdă decât să plângă.

– Serios acum, sărutul... Pentru că, evident, asta o mașcina. Practic, a dat bir cu fugiții, nu știa cum să iasă mai repede din cameră.

– S-o luăm cu începutul, zise Willa. În clipa asta nu-mi dau seama dacă vorbim despre Tony, despre câine sau despre unul dintre străini.

Kayla zâmbi, recunoscătoare că avea prietene. Începu să povestească. Pomeni despre întâlnirea cu Carrie, omițând majoritatea detaliilor despre viața personală a lui Tony. Avea dreptul la viață privată, la urma urmei. Dar nu omise nici cel mai mic detaliu despre Fireball. Nici despre sărut, pe care de altfel încă îl simțea pe buze, deși trecuseră două ore de atunci.

– Mereu a sărutat bine, dar de data asta ceva a fost altfel.

– Altfel... cum?

– Nu știu. Mai intim? Sau poate că îmi imaginez eu mai mult decât e cazul.

– Poate că de vină e cartea aia.

Poate că da. Numai că gândul îi zbura la felul în care trupul lui fusese lipit de al ei, așa că nu putea băga mâna în foc că de vină era cartea aia.

– Poate că nu e nimic, de fapt. Ori sunt într-o pasă sentimentală pentru că am adoptat un câine. Sau devină sunt hormonii materni sau ceva de genul ăsta.

– E posibil, zise Willa, dar tonul ei spunea că nu credea în teoria cu pricina mai mult decât Kayla însăși.

– Oricum, nu mai are importanță, zise Kayla. Nu e momentul potrivit să înceapă ceva între noi. În plus, relația noastră nu a fost tocmai reușită. Nu ne-am prea descurcat.

Urmă altă pauză, de data asta ceva mai lungă.

– Poate că nu v-a ieșit pentru că nu ați apelat la treaba aia cu dezvoltarea personală, spuse Willa pe un ton blând. Probabil Kayla în versiunea nouă și îmbunătățită va fi perfectă pentru varianta Tony 2.0.

Ea râse, lucru care îl sperie pe Fireball. Începu iar să îl mângâie pe spate și se gândi un pic la ce spusese prietena ei.

- Cum devine el varianta 2.0, iar eu doar versiunea nouă și îmbunătățită?

- N-are importanță. În fine, vreau să știi că din punctul meu de vedere ești perfectă așa cum ești.

- Mulțumesc.

Era exact ce îi spusese Tony. Ha! Începu să îl scarpine pe Fireball în spatele urechilor.

- Cred că mâine va trebui să renunț la partea cu meditația.

- E bine să-ți cunoști limitele.

- Corect.

Oare asta încerca Tony să facă îndepărtând-o?

- În orice caz, mi-e dor de tine.

- Și mie de tine, râse Willa. Stevie îmi linge mâna. Cred că e felul lui de a-mi transmite că de-abia așteaptă să îl cunoască pe Fireball.

- Și eu de-abia aștept să îl cunoașteți amândoi. Kayla se uită la ceas și făcu rapid un calcul. Mai avea timp să citească doar un capitol. Trebuie să închid. Mâine mă trezesc devreme ca să ies la alergare, după care pornim spre Wyoming ca să fac fotografii și acolo.

- După care urmează Montana?

- Da, zise Kayla. Transmite-i lui Grady toată dragostea mea.

- Așa o să fac.

- Nu mă îndoiesc.

Willa râse.

- Mi-e dor de tine, Kay.

- Și mie.

Închise, simțindu-se goală și plină-ochi în același timp.

*

A doua zi, când Kayla ieși la alergat, soarele încă nu răsărise. Se antrenă cu spray-ul paralizant într-o mână și lesa lui Fireball în cealaltă.

– O să luăm o lesă nouă când ajungem la adăpost, îl asigură ea. Ceva drăguț, mă gândeam la o lesă cu buline. O să facem toate hârtiile ca să fii al meu pentru totdeauna, cu acte în regulă.

Fireball scoase limba și dădu vesel din coadă, entuziasmat de plan. Și de alergarea matinală, lucru care o încânta pe Kayla. Nu-și dăduse seama câte ratase trăind fără un câine.

Bun, și ce se făcea dacă dădea peste un iubit al cărui câine nu avea să se înțeleagă bine cu al ei? Sau ce se făcea dacă viitorul ei soț avea alergie la părul de câine?

Încercase mereu să lase deschise toate posibilitățile, dar poate că era momentul să mai închidă din ele. Momentul să meargă mai departe. Trebuia să facă niște schimbări dacă voia să își găsească sufletul-pereche.

– Am terminat cu toate astea, zise cu glas tare.

Era noua ei mantra începând de seara trecută. Citise încă un capitol din carte. Se numea „Treci la fapte" și vorbea despre stoparea limitărilor autoimpuse, adică a acelor lucruri pe care oamenii le fac din cauza presiunilor societății, nu pentru că și le doresc cu adevărat.

De-acum înainte, n-avea să-și mai pună frână.

Soarele era deja sus pe cer când Kayla termină de făcut duș, se îmbrăcă și mâncă un sendviș de la magazinul de alături. Tony încărca bagajele în jeep și îi zâmbi când o văzu traversând parcarea, cu Fireball țopăind fericit pe lângă ea.

– Bună dimineața, zise el. Ai dormit bine?

La drept vorbind, nu dormise prea bine. Stătuse trează cam jumătate din noapte, cu gândul la acel sărut.

– Ca un prunc! De fapt, nu. Nu hotărâse să nu se mai prefacă? Să înceteze să mai îndulcească hapurile?

De fapt, nu, reveni ea, străduindu-se să îl privească în ochi. M-am gândit întruna la ce s-a întâmplat aseară.

El încuviință încet din cap.

- Înțeleg. Să îți iei un animal de companie e o...

- Nu mă refer la asta. Chiar făcea asta. Chiar era curajoasă, așa cum o învățase dr. O'Toole. M-am gândit întruna la sărut. La faptul că l-ai întrerupt așa de brusc.

Tony se uită la cățel.

- De fapt, Fireball l-a întrerupt.

- Deci voiai să mă săruți.

- Păi da! Credeam că e mai mult decât evident.

- Bun. Deci... Voiai să te oprești? Să *nu* mă mai săruți? întrebă ea, făcându-și de lucru cu câteva pietricele de pe jos și dorindu-și să se priceapă mai bine la comunicarea directă.

- Nu tocmai, se încruntă el. Dar părea decizia cea mai înțeleaptă.

- De ce?

Era limpede că Tony nu se simțea în largul lui, dar nu evită contactul vizual.

- Pentru că suntem cei mai buni prieteni. Pentru că vom călători împreună încă două săptămâni și ar fi o prostie să stricăm totul.

Ei, la naiba! Nu putea să-l contrazică, nu?

- Da. Ai dreptate, desigur, oftă ea și deschise portiera din dreapta. Hai să mergem!

Nu își vorbiră în timp ce el scoase mașina din parcare. Nici pe drumul către adăpostul de animale, unde Kayla explică, plină de răbdare, tot ce se întâmplase, iar tânăra voluntară, extrem de prietenoasă, sună la cuplul care adoptase inițial cățelul pentru a i se confirma versiunea Kaylei. După ce închise telefonul, voluntara făcu o grimasă.

- Cred că îi va fi mult mai bine cu tine, zise ea, strecurând în bagajul pentru adopție câteva porții

suplimentare de biscuiți pentru căței. Mulțumesc că l-ai salvat!

– Eu sunt cea norocoasă, zâmbi Kayla, apoi luă bagajul și ieși, ținându-l pe Fireball de noua sa lesă roșie cu buline albe.

Tony aștepta în dreptul intrării și tocmai îndesa o bancnotă de 20 de dolari în cutia pentru donații. Kayla simți un val de căldură. De ce trebuia să fie mereu așa de bun afurisitul?!

Abia la 15 minute de când porniră iar la drum, Tony deschise gura.

– M-am tot gândit la ce ai spus.

Se uită înspre el, dar privirea lui era ațintită asupra drumului.

– Poți să detaliezi?

El încuviință din cap, fără să se uite la ea.

– Ai dreptate. Evit chestiile grele. Probabil e un mecanism de autoapărare. De fapt, mai mult ca sigur asta e. Dar cred în continuare că ar fi mai bine să nu ne-atingem unul de celălalt. Suntem captivi în jeepul ăsta în viitorul apropiat. Dacă trecem la următoarea etapă, iar de-acolo totul se duce dracului...

Se opri și clătină din cap. Kayla simți un gol în stomac. La naiba, Tony avea dreptate! Chiar dacă nu îi plăcea neapărat, ceea ce spunea el avea noimă.

– Știu, zise ea într-un sfârșit. Avem o relație bună. Am face bine să n-o stricăm.

El zâmbi și o privi ușurat.

– Știam eu că vedem lucrurile la fel.

Kayla se forță să surâdă, fiind recunoscătoare că măcar își vorbeau din nou.

– Mereu vedem lucrurile la fel, nu?

– Da. De asta suntem prieteni așa de buni.

„Prieteni."

Asta trebuiau să rămână. Cel puțin în viitorul apropiat. Chiar dacă buzele ei tânjeau să le atingă iar pe ale lui.

*

Ajunși în bistroul elegant, Tony aruncă o privire de jur împrejur, recunoscător să o aibă alături pe Kayla.

- E mai luxos decât localul de dinainte, nu?

Încăperea era ticsită de mese înalte acoperite cu fețe de masă. Pe fiecare dintre ele era câte un bol cu nisip în care străluceau trei lumânări. Din boxe se auzeau acorduri senzuale de jazz, iar pe lângă ei trecu un cuplu bine îmbrăcat. Cei doi erau atât de strâns lipiți unul de celălalt încât păreau unul. Tony își mută greutatea de pe un picior pe celălalt, vizibil agitat. Nu îl făcea să se simtă ciudat faptul că avea să își vadă o fostă iubită. Asta chiar nu îl deranja.

Dar tensiunea care mocnea între el și Kayla era ceva nou, iar lui Tony nu-i plăcea câtuși de puțin.

„De ce a trebuit să o săruți?"

Da, ea începuse. Dar nu trebuia să-i fi plăcut așa de mult.

Kayla îl atinse pe braț, făcându-l să tresară și să revină la realitate, adică în localul elegant din Jackson Hole.

- Adu-mi aminte cum a fost cu Courtney. Ați fost împreună înainte sau după Carrie?

- Înainte. Cam cu doi ani înainte. Nu prea am ținut legătura.

Iar despărțirea lor avusese loc cu un pic de dramă. Pentru o profesoară manierată, Courtney avea plămâni, nu glumă! Țipase zdravăn, dar Tony chiar nu-și mai amintea de ce se enervase așa. Ceva legat de faptul că el nu ar fi fost atent?

Continuă să se uite prin încăpere și privirea îi poposi pe o roșcată cu bust generos, după care reveni asupra celorlalți clienți din local, în căutarea brunetei minione pe care și-o amintea de niște ani buni.

- Tony! Aici! Eu sunt!

Se uită din nou la roșcată și clipi des. Nu era câtuși de puțin acea Courtney de care își amintea. Încercă să se replieze. O luă pe Kayla de mână și o conduse spre masă.

– Ea e? murmură Kayla.

– Se pare că da.

Courtney era în picioare, legănându-se spre ei pe niște pantofi cu tocuri impresionant de înalte. El o tachinase mai devreme pe Kayla, când apăruse la mașină purtând tocuri, dar acum își dădea seama că ea citise mai bine locul. Cine-ar fi zis că orășelul de schi din Wyoming devenise așa de luxos?

Kayla se pare că își dăduse seama. Și era unul dintre numeroasele motive pentru care era al naibii de bucuros că făceau asta împreună.

Dar nu singurul motiv. Zâmbi pentru sine când Courtney aproape că se aruncă asupra lui, îmbrățișându-l atât de strâns, încât îl lăsă fără aer.

– Cât mă bucur să te văd!

Sânii care îi apăsau pieptul clar nu erau cei pe care și-i amintea. Nu că ar fi fost acceptabil, din punct de vedere social, să comenteze cu privire la o mărire de sâni, dar, la naiba, probabil acum trecuse la sutiene cu cel puțin trei mărimi mai mari.

„Nu te holba, nu te holba, nu te holba!"

Nu era greu să se controleze, căci mai curând era motivat de curiozitate decât de poftă. Reuși să-și mențină privirea în dreptul feței ei și mai ales a ochilor. Care, din ce își amintea, fuseseră căprui, iar acum erau verzi. Purta lentile de contact?

– Courtney, zise el, simțind nevoia confirmării că era chiar ea. E o mare plăcere să te revăd!

– Frate, au trecut un car de ani! Strălucea pur și simplu și își tot trecea degetele prin pletele dese. Până la urmă ți-ai făcut tatuajul despre care ziceai? Chiar aici?

Ea își trecu degetele pe vintrea lui, parcă ștergând acea întrebare și ridicând alte câteva.

– Ah, până la urmă nu l-am făcut. El făcu un mic pas în spate. Nu era obișnuit să fie atins în acea zonă pe post de salut. A fost o toană de sezon. O prostie.

Kayla îl atinse ușor pe braț.

- Bun, m-ați făcut să mor de curiozitate, zise ea și îi zâmbi lui Courtney. Care era treaba cu tatuajul?

- Oh, cred că tu ești Kyle! Courtney o îmbrățișă, iar Tony sesiză imediat cum Kayla se crispă. E grozav să te cunosc.

- De fapt, mă cheamă Kayla, zise ea, bătând-o pe spate pe cealaltă femeie și aruncându-i lui Tony o privire întrebătoare. Și eu mă bucur să te cunosc.

Courtney o slăbi pe Kayla și-și netezi rochia neagră mulată.

- Tony voia să își facă un tatuaj cu Smokey, ursul-pompier. Chiar lângă pen...

- Zona intimă, interveni repede Tony, aruncând o privire în jur. Bine am făcut că n-am pus ideea în practică!

Kayla râse și îl luă de braț. Niciodată nu fusese mai recunoscător să o aibă alături.

- Hai să ne-așezăm! Comandăm ceva de băut? zise ea.

- S-a făcut, iubito! zise Courtney și o luă pe Kayla de celălalt braț, apoi îi făcu cu ochiul. Să înceapă petrecerea, da?

- Hm... Da.

Tony o lăsă să îi conducă la masă, încercând să-și aducă aminte exact ce își scriseseră în schimbul de mesaje care precedase întâlnirea. Încercase să mențină tonul discuției foarte neutru. Vorbiseră despre seriale și podcasturi preț de câteva zile și abia într-un târziu îi propusese să se întâlnească. Și precizase în termeni clari că, de fapt, Kayla era doar o prietenă care îl ajuta. Nu?

Courtney se așeză, iar rochia scurtă și mulată se ridică periculos de mult pe coapse. Tony încercă să nu se uite și se concentră asupra Kaylei, care se uita la el cu expresia „Ce naiba?". Și pe bună dreptate.

- Recomand martini sec, zise Courtney. Foarte sec, cu o măslină umplută cu ardei iute. Aici sunt umplute cu mâna.

Râse la propria glumă, iar Tony râse și el, deși nu se prinsese. Chiar nu înțelegea care era gluma.

– Eu o să-mi iau o apă minerală, zise el. Kayla, vrei martini sau altceva?

Ea îi aruncă o privire pe care nu știu să o interpreteze.

– Ar merge o bere, rosti Kayla, uitându-se pe meniu. Cea la draft pare în regulă.

Courtney zâmbi și se așeză picior peste picior.

– Perfectă alegere, zise ea. Și mie-mi place foarte mult berea la draft.

Kayla încuviință din cap, deși nu prea părea în largul ei. Dar se adună, iar după ce chelnerița le luă comanda, îi zâmbi lui Courtney cât de larg putu.

– Deci... Tony mi-a povestit că ești profesoară. Sau parcă educatoare. Nu?

Courtney luă o gură de martini și-și frecă ușor vârful pantofului de interiorul gambei lui Tony. Ce naiba...

– De fapt, acum sunt terapeut sexual, răspunse ea. E tot o formă de a preda, doar că altui tip de elevi.

Făcu strengărește cu ochiul, iar lui Tony nu-i fu deloc clar dacă gestul îi era adresat lui sau Kaylei. Ceva ciudat plutea în aer, o simțea. Ceva nu era la locul lui.

– Pare... interesant, zise el după o scurtă pauză în care încercase să găsească cel mai potrivit cuvânt.

– Oh, da, chiar e! făcu Courtney, radiind. E o experiență care îți luminează mintea. Pe mine m-a făcut să devin extrem de deschisă, m-a făcut să vreau să experimentez. De-asta m-am bucurat așa de mult că m-ai căutat.

El schimbă o privire cu Kayla. Îi era recunoscător că părea să aibă aceleași reacții ca el, cu toate că nu era deloc clar ce se petrecea.

– Hm, mă gândeam la perioada în care am fost împreună. Încercam să-mi amintesc de ce n-a mers.

Zâmbetul lui Courtney păli un pic, iar vârful pantofului îi încetă câteva momente să mângâie gamba lui Tony.

– Ce întrebare ciudată, se încruntă ea. Cred că motivul pentru care n-a mers a fost Pisu-Pisu al meu.

Kayla clipi des.

- Poftim?

- Pisu-Pisu.

Courtney își scoase telefonul, tastă de câteva ori și le puse în față o fotografie cu o pisică aproape la fel de mare ca o camionetă.

- E din rasa maine coon. E frumos foc.

Tony privi fotografia uriașului tigrat.

- Arată... în formă.

Dumnezeule, uitase de pisoiul āla afurisit!

Kayla se uita ciudat la el.

- Dar ce s-a întâmplat? Pisu-Pisu nu-l plăcea pe Tony?

- Vai, nu! Îl adora. Asta a fost problema, zise Courtney și clătină ușor din cap, privindu-l pe Tony. Se tot cățăra pe el, îl împungea, torcea. Iar Tony având alergia aia... Știi cum e. Ai vreun animăluț, Kyle?

- Kayla, o corectă ea. Am un câine. Îl cheamă Fireball.

Își scoase și ea telefonul chiar când chelnerița le aduse ei și lui Tony băuturile.

- Uite-l, asta e de azi-dimineață, din camera de la hotel. Se băgase cu mine sub pătură.

- Ce dulceață! zâmbi Courtney. Ah, deci de asta zicea Tony de două camere. Acum are noimă.

- Are?

Kayla îl privi și ridică din sprâncene, iar Tony știu că fusese prins cu minciuna. Câte seri petrecuseră jucând cărți acasă la Willa și Grady, cu pisicile Willei cățărându-se peste el? Tony își drese vocea.

- Uneori, alergiile apar și dispar.

Kayla îl atenționă din priviri, apoi se aplecă și îi șopti la ureche.

- Uneori, oamenii care au fobie de angajamente inventează pretexte ridicole ca să încheie relațiile.

El îi inspiră parfumul și se simți brusc amețit. Dar numai pentru câteva clipe. Despre ce vorbeau?

- Pisici! își răspunse singur. Bun, deci Pisu-Pisu e bine, sănătos. Mă bucur mult.

Courtney zâmbi și-și linse buzele.

– O să-l revezi dacă în seara asta ajungem la mine, acasă.

– Hm?

Se uită la Kayla, în caz că ea înțelegea mai bine. Făcuseră cumva planuri după cină? Kayla se uită la el cu ochii mari și ridică din umeri, apoi strânse un pic cam tare paharul cu bere.

– Dar vreo ceartă mai serioasă a existat? Poate că Tony a zis sau a făcut ceva care...

– Ah, nu, n-a fost nimic dramatic, răspunse Courtney, aruncându-i lui Tony o privire evaluatoare. Doar că am avut senzația că ești un tip care joacă rolul cuiva care are o iubită fără a fi propriu-zis un iubit, râse ea. Sper că nu sunt prea... dură.

Avusese un ton ciudat când spusese *dură*.

– Lasă-l, că face față! zise Kayla făcând cu ochiul înspre el, ca să-i transmită că intrase în acel joc al tachinării. Are suficient orgoliu.

Courtney zâmbi și mai larg, aruncând o privire sugestivă spre șlițul lui.

– Nu e singurul capitol la care e bine dotat.

La naiba! Lucrurile deviau rău de la linia cunoscută. Tony își drese iar glasul.

– Bun. Și, pe scurt, ai zice pur și simplu că am fost un iubit groaznic?

– N-aș zice chiar asta, spuse Courtney ridicând din umeri și sugând o măslină de la capătul scobitorii. Aveai calitățile tale.

Kayla se aplecă peste masă.

– Deci era o problemă de asumare a unui angajament, zise ea. Ca de exemplu teama de a se implica?

Courtney se uită de la unul la celălalt.

– Aha, să înțeleg că e un fel de joc? Zâmbi și supse a doua măslină de pe scobitoare. Ador jocurile, continuă ea pe un ton complice.

Tony zâmbi cam strâmb și se uită la Kayla. Expresia ei era undeva între confuzie și alarmare. Și oare de ce îi făcea semn să se uite în jos? Se uită sub masă

și văzu cum Courtney, care între timp se descălțase, își freca degetele de la picioare de gamba lui, numai că... făcea același lucru cu Kayla.

- Ești așa de frumoasă! îi zise Courtney Kaylei. E o mare ușurare, sincer să-ți spun.

- Păi... Mulțumesc? răspunse Kayla, aruncându-i lui Tony aceeași privire derutată. Și tu ești frumoasă.

Courtney râse, se aplecă un pic în față și le făcu semn să se aplece și ei.

- Deci fiți atenți, trebuie să vă mărturisesc ceva. Mă așteptam la doi bărbați. Credeam că asta încerci să-mi sugerezi, Tony.

El se încruntă, luat complet prin surprindere.

- Ce vrei să spui?

- Când mi-ai zis despre întâlnire, răspunse ea, puteam să jur că în mesaj ai scris BFB, dar sunt perfect de acord și cu formula FBF. Zâmbi și ridică paharul spre Kayla. Nimeni nu știe mai bine decât o femeie ce își dorește altă femeie, nu-i așa?

- Păi... Kayla îl privi și clipi des, de parcă ar fi încercat să transmită un mesaj în codul Morse. Ce anume scria în mesaje?

Courtney zâmbi și scoase telefonul.

- Le am chiar aici. Să vedem... Era vorba de faptul că vom fi în formula de trei, evident. Și se sugera o acțiune gen sendviș.

- Pentru prânz! sări Tony. Era un magazin cu sendvișuri grozave unde ne plăcea mult să mergem. M-am gândit că...

- Ah! continuă ea. Și uite aici combinația pe care ai propus-o. Vezi, asta ai scris! Îi indică pe ecran, cu unghia ei roșie, mesajul la care se referea. Scrie chiar aici: BFB[1] - adică bărbat, femeie, bărbat.

---

[1] În engleză, MFM, aceleași inițiale ca acelea de la podcastul *My Favorite Murder*

– *My Favorite Murder!* pufni el, dându-și seama că făcuse o greșeală cumplită. Era un podcast, nu o sugestie să facem sex în grup.

Courtney se încruntă și se uită la ecranul telefonului.

– Tony, e limpede ca lumina zilei, scrie clar aici, la final: „Crezi că putem să o punem de o întâlnire?"

– Să stabilim o întâlnire, oftă el, lăsându-și capul în mâini. Știi că greșesc când scriu mesaje.

Kayla îl bătu ușor pe braț.

– Și nici nu se prinde prea ușor, zise ea.

– Mulțumesc, mormăi el cu fața în mâini.

Cum o făcuse de oaie în halul ăsta?

Ridică ușor capul și văzu chipul încruntat al lui Courtney.

– Bun, deci despre ce-i vorba aici? De ce m-ați invitat, de fapt?

Tony închise ochii, dorindu-și ca podeaua să se caște și să îl înghită. Nu că i-ar fi displăcut să fie cu două femei în același timp, dar scenariul de față era un coșmar.

Își drese vocea și se întrebă dacă exista vreo cale să salveze ce mai putea fi salvat din acea seară.

– Speram să îmi spui cât de nemernic am fost în relația noastră. Sau sunt. Sau... În fine.

Kayla îl mângâie pe braț, privindu-l cu simpatie și amuzament deopotrivă.

– Haideți să o luăm de la început, ce ziceți?

capitolul 7

Kayla nu își prea dădea seama dacă trebuia să râdă ori să îl consoleze pe Tony pe drumul spre hotel. Așa că alese soluția de mijloc – să rămână neutră.

– A fost doar o neînțelegere, îl asigură ea. Și a fost cam nebunesc din partea ei să își imagineze că asta era intenția ta.

El clătină din cap, cu ochii la drum.

– Aveam toate indiciile, spuse. Și țin minte că am avut cândva o discuție cu ea despre fanteziile fiecăruia. Pe lista mea, sexul în trei era pe al doilea sau al treilea loc.

– Sex în trei?

Kayla încercă să își dea seama ce părere avea despre asta. Și care o fi fost prima fantezie de pe lista lui.

– A fost cam în perioada în care voiam să îmi fac tatuajul cu ursul Smokey, mormăi el. Asta ca să îți faci o idee despre ce aveam în cap pe atunci.

– Tot atunci inventai că aveai alergie la pisici, completă ea și își dădu ochii peste cap. Să fim serioși! Acum două săptămâni, ai adormit la Willa pe canapea cu Earmuff pe piept și Barrow în jurul gâtului, ca o eșarfă blănoasă.

El oftă și frână la semafor.

– Să știi că am strănutat de câteva ori. Nu la Willa, ci pe vremuri, când eram în preajma lui Pisu-Pisu. Nu e imposibil să am alergie.

– Mai curând ți se trage de la faptul că de fiecare dată când te întorci de la câte un incendiu scoți cenușă pe nas când strănuți, zise ea, abținându-se să nu își dea iar ochii peste cap. În fine. N-a fost chiar o strategie proastă ca să ieși din relație.

El gemu dezaprobator, dar nu spuse nimic în apărarea sa. Sau poate că nu era un geamăt. Era un protest al stomacului.

– Ți-e foame?

Tony ridică din umeri.

– Un pic. Mi s-a părut cam ciudat să stăm acolo și să comandăm pizza după acea discuție.

– Și mie mi-e cam foame. Dar ție? făcu ea, întorcându-se spre bancheta din spate, unde Fireball dădea voios din coadă. Ești gata de cină?

Îl luaseră cu ei, căci era o seară friguroasă, iar cățelul se dovedise a fi mare amator de plimbări cu mașina. Părea fericit la el în cușcă, dar chiar era momentul pentru plimbare și masă. Kayla își strecură un deget printre

gratii, iar Fireball îl linse recunoscător. Tony zâmbi în oglinda retrovizoare.

– Vrei să mergem undeva la o pizza?

Ea se întoarse spre el cu o expresie comică.

– Ce, nu sunt suficient de bună ca să fac un sendviș?

– Hei, să știi că e o idee bună! făcu el.

– Hm... Nici măcar nu sunt sigură ce înseamnă să fii făcut sendviș, zise ea.

De fapt, avea o idee, dar acea idee o făcea să roșească. Tony râse, rămânând totuși atent la manevrele de depășire.

– Nu mă refer la asta. Mă refer la sendvișul de mâncat. Nu vrei să luăm câteva la pachet și să mergem la hotel?

– La hotel?

Încercase să aibă un ton firesc, dar chiar nu i se părea o idee bună să rămână singuri în aceeași cameră.

– Nu avem unde să mergem și să mâncăm acolo?

– Ba da, dar mă gândeam că poate ne uităm la un film, spuse el, apoi rânji. Să știi că mi-a cam plăcut *A naibii dragoste*. Poate îmi mai recomanzi un film.

– Te-ai uitat la *A naibii dragoste?* exclamă ea uimită. Când?

Era rândul lui Tony să nu se simtă în largul lui, cu toate că nu roșea. Tony nu roșea niciodată.

– Acum câteva seri. Când eram în Idaho. Mi-ai zis că ți-a plăcut și, dacă tot nu îl văzusem, m-am gândit că n-ar strica. A fost chiar bun.

– Pe bune? Nu îi venea să creadă. Tony pe care-l știa ea n-ar fi stat nici mort singur în cameră uitându-se la o comedie romantică. Deci ăsta e Tony 2.0?

– Poftim?

El se uită la drum, pufnind.

– Nu contează. E doar o glumă stupidă. Kayla își lăsă părul să-i cadă peste chip și să-i ascundă obrajii înroșiți. Am câteva idei. Stăm la mine sau la tine?

– La tine, decise el. Miroase mai frumos. Adică a chestii simpatice, de fată, nu a ciorapi transpirați și a echipamente de pompieri.

Ea râse și-și dădu câteva șuvițe după urechi.

– Nu miroase a așa ceva la tine în cameră, dar fie.

Normal că el prefera să se ducă la ea în cameră, pentru că îi era mai la îndemână să plece dacă situația devenea stânjenitoare.

– Unde ziceai că se găsesc sendvișurile alea?

– Aici, foarte aproape. Fac niște sendvișuri Rubens senzaționale, exact cum îți plac ție, cu pastramă de vită în loc de carne sărată. Au sos preparat chiar de ei, murături făcute-n casă, iar pâinea e ireal de bună.

– Sună grozav!

Inclusiv faptul că ținea minte cum prefera sendvișurile. Ben, ultimul tip cu care fusese, îi tot aducea înghețată de cocos cu nuci de macadamia cu toate că ea îi spusese de nenumărate ori că era alergică la nucile de macadamia. Dar Tony ținuse minte cum îi plăcea sendvișul, deși probabil mâncaseră o singură dată sendvișuri Rubens împreună. Tony parcă în fața fast-foodului, iar ea își desfăcu centura de siguranță.

– Dacă vrei, plimbă-l tu pe Fireball și cumpăr eu de mâncare, propuse el.

– S-a făcut.

Chiar când coborî din jeep, Kayla simți telefonul vibrându-i în geantă. Îl scoase și îi răspunse surorii mai mici în timp ce îi punea lesa lui Fireball.

– Bună, Kristin.

– Ia ghici!

Kayla îndepărtă un pic telefonul de ureche, te teamă că exuberanța surorii ei avea să o surzească.

– Ce?

– Sunt gravidă!

– Oh, Dumnezeule, felicitări!

De data asta Kayla strigă în telefon, speriind de moarte o bătrână care tocmai trecea pe lângă ea, îndreptându-se

spre fast-foodul de sendvișuri. Îi ceru scuze în șoaptă și mută telefonul la cealaltă ureche în timp ce îl ghida pe Fireball către un mic spațiu verde.

– În câte luni ești?

– În jur de două. Cam opt săptămâni. Abia acum am decis să spunem familiei.

– Mă bucur enorm pentru voi, Kris.

Chiar se bucura. Se bucura cu adevărat.

Și totuși...

– Ce vești grozave! continuă Kayla, ștergându-și lacrimile. Cum te simți?

– Fantastic. Nu am grețuri matinale cum au avut Kelly și Katie. Bat în lemn!

– De-abia aștept să am încă un nepot sau o nepoată.

Kayla tresări, conștientă din nou că nu prea îi văzuse nici pe ceilalți nepoți și nepoate. Nu prea dăduse pe acasă și nu prea petrecuse timp cu familia.

„Egoistă. Ești egoistă, o persoană egoistă."

Își stăpâni încă un val de emoție și se îndreptă spre spațiul verde.

– Dacă e băiat, am vrea să îi spunem Michael, după tata, zise Kristin. Iar dacă e fată, am putea să îi spunem Michelle sau Mikki.

– Tatei i-ar plăcea la nebunie.

Kayla scotoci prin geantă în căutarea unei pungi pentru nevoile cățelului, mustrându-se pentru că se gândea... în fine, *la ea*.

– Ce zici de Mikala?

– Oh, ce idee bună! O trecem pe listă. Și ghici cu cine m-am întâlnit ieri! zise Kristin după o scurtă conversație șoptită cu cineva de lângă ea.

Kayla își feri privirea în timp ce Fireball își făcea nevoile.

– Hm... Cu domnul Baker din școala primară?

– Bleah, nu! Ar fi fost penibil!

– Nu ar fi mai bine să îmi spui cu cine și să ne scutești pe amândouă de chestii aiurea?

– Cu cineva cu care te-ai culcat. Deci clar nu cu vreun profesor din școala primară.

Cercul celor cu care se culcase era destul de extins, dar Kayla refuza să se simtă rușinată. Îi plăcuse să aibă o viață sexuală activă și chiar avusese parte de o mulțime de amanți în cei 31 de ani de viață. Oare Kristin avea s-o facă să-i ia pe toți la rând, mental, în parcarea unui fast-food? Se aplecă și strânse mizeria câinelui.

– Înțeleg că e vorba de cineva pe care îl cunoaștem amândouă.

– Oh, da. Îl mai știi pe Rick? Cel care te-a înșelat cu Amy Plimpton?

– Bleah! Nu s-a mutat din oraș?

– Tocmai a revenit. Și, fii atentă, e polițist!

– Mereu i-a plăcut mantia de erou.

– Asta până când a tras-o pe Amy sub mantia lui, vrei să zici?

– E un erou cu greșeli omenești. Nimeni nu e perfect, zise ea, aruncând punga cu nevoile lui Fireball și căutând dezinfectantul în geantă.

– Corect. Pe de altă parte, ai făcut niște alegeri cam dubioase la capitolul bărbați, râse Kristin. Îl mai știi pe tipul ăla din facultate, rezervistul? Shane... nu mai știu cum?

– Shane Samples.

El nu o înșelase, dar avea o fobie de angajamente. În serie. Ba se despărțea de ea, ba apărea cu flori, vorbe frumoase și sex mirobolant. Iar după o lună o lua de la capăt. Kayla simți un nod în gât. Nu era de mirare că nu ajungea să aibă parte și ea de căsătorie și de copii când alegea astfel de bărbați. Iar dacă se dovedea că avea dreptate în privința fobiei de angajament a lui Tony, toate piesele se potriveau la fix.

– Shane e căsătorit și are trei copii, zise Kayla. Cred că a depășit problemele alea de implicare și de angajament.

– Ori asta, ori își înșală nevasta. Ți-a trecut glonțul pe la ureche cu el, Kay. Ai luat decizia bună să rămâi singură și fără griji.

Kayla înghiți cu greu și își spuse că trebuia să ia asta ca pe un compliment.

– Mă știi doar. Trăiesc viața de vis. Își drese vocea, dorindu-și fierbinte să schimbe subiectul. Sper că mă lași să îți fac pozele de gravidă. Doar n-o să alegi pe altcineva!

– Sigur că te las, dar pentru asta va trebui să-ți miști fundul încoace. Să treci pe acasă. Râse ca și cum ar fi făcut o glumă, dar amândouă știau că nu era nimic amuzant. Serios acum, vino și tu pe-aici! M-am tot lăudat cu sora mea, care e fotograf faimos. Toată lumea e invidioasă pe cariera ta foarte tare.

Kayla știa că ar fi trebuit să se simtă flatată, dar se simțea... goală. Trase aer în piept.

– O să încerc să vin cât mai curând, zise ea repede.

Singură. Din nou. Kristin o admira pentru că era celibatară, dar nu toată lumea gândea și simțea la fel. De prea multe ori i se spusese că trebuia să se grăbească sau că ticăia ceasul biologic și că n-ar fi fost rău să cunoască pe cineva, și asta rapid.

– Trebuie să închid. Felicitări, scumpo! Mă bucur așa de mult pentru tine!

– Mulțumesc, Kay. Dar... tu ești bine?

– Ah, da. Super.

Nu avea de ce să o împovăreze pe sora ei și să o facă să îi plângă de milă. Dar Kristin citise cumva printre rânduri.

– Hei, zise ea, pe un ton blând. E absolut în regulă să fii singură. Dar, dacă nu vrei asta, atunci ceea ce vrei se va întâmpla, la un moment dat. Nu te descuraja!

Poftim. Lacrimi din nou. Kayla se șterse la ochi și se uită la Fireball, care se tăvălea fericit în iarbă.

– Te iubesc, Kristin.

– Și eu te iubesc.

Închise și încercă să se scuture de gândurile neliniștitoare, în timp ce își ducea câinele spre mașină. Nu era vorba despre ea. Era fericită pentru sora ei. Încântată. Dar, da, dacă într-adevăr își dorea un bărbat și copii... La naiba, atunci de ce îi lua așa de mult timp? Ridică privirea și îl văzu pe Tony ieșind din fast-food. Inima îi tresări. Îi făcu veselă cu mâna și se forță să se uite în altă parte.

Nu el. Oricine, numai el nu.

Trase aer în piept și simți cum i se strânge inima.

- Oh, Dumnezeule! Deci nu glumeai.

Kayla mușcă iar din sendviș și gemu, făcându-l pe Tony să simtă cum jumătate din cantitatea de sânge din corp i se scurge undeva în jos.

- Ți-am zis!

Luă o mușcătură din sendvișul lui și se întinse după telecomandă. Era undeva între ei doi, lipită de Fireball. Cățelul scânci și deschise un ochi, apoi îl închise după ce Tony trase telecomanda.

Kayla zâmbi și-l mângâie pe spate.

- E-n regulă. Tony o să ți-o dea înapoi după ce terminăm.

- La ce vrei să ne uităm?

Ea luă o gură de bere de ghimbir.

- Chiar vorbeai serios când ai vorbit despre comediile romantice?

- Da, de ce nu?

- Credeam că glumești, zise ea ridicând din umeri.

- Nu glumesc când e vorba de comedii.

- Bine.

Avea un aer gânditor, iar ochii ei albaștri urmăreau ecranul televizorului.

- Ai văzut *Vicky Cristina Barcelona?* E cu Scarlett Johansson și Penélope Cruz și e regizat de Woody Allen.

- Despre ce e vorba?

– Despre două prietene care fac o excursie la Barcelona și se combină cu același tip, un pictor jucat de Javier Bardem. Pe urmă apare în peisaj nebuna de nevastă-sa, jucată de Penélope Cruz. E ceva cu o combinație de trei, că tot te gândeai la asta.

Cealaltă jumătate din cantitatea de sânge din corpul lui Tony începu să i se scurgă tot în jos. Nu era vorba despre referirea la sexul în trei. Sau nu doar despre asta. Kayla insistase să facă o petrecere în pijamale, așa că era cuibărită lângă el în colanți subțiri, un maiou cu bretele subțiri și bustieră. O știa pentru că i-o dăduse jos de câteva ori anul trecut.

– Ce naiba e asta? întrebase el, arătând spre piesa de lenjerie. Pare un fel de centură de castitate pentru sâni.

Kayla râsese.

– Trebuie să muncești ca să capeți ce-ți dorești, domnule pompier.

Dumnezeule, uitase că ea obișnuia să-i spună așa! Bine, nu îi mai spusese după ce se despărțiseră. Nu-și dăduse seama niciodată dacă îi plăcuse numele de alint sau dacă îl făcuse să se simtă ciudat pentru că îl reducea la o profesie care, teoretic, nici nu era profesia lui.

– Alo! Pământul către Tony. Ce zici? Care e verdictul pentru filmul lui Woody Allen?

El își drese glasul, dorindu-și să-și poată drege și creierul.

– Poate că un film cu sex în trei nu-i cea mai bună idee acum, zise el. M-a cam speriat încurcătura cu Courtney.

Ea îl privi cu atenție, parcă analizându-l. Îi știa prea bine uitătura aceea. Încercă să își dea seama dacă glumea sau nu.

Uneori, nici măcar el nu era sigur.

– Bine, fără sex în trei, zise ea. Ce zici de femeile care au încredere în ele și în sexualitatea lor, care beau prea mult, se culcă cu cine apucă și nu le pasă de ce crede lumea?

– Sunt de partea lor, răspunse el fără ezitare. Sunt preferatele mele.

Kayla râse.

– Atunci hai să ne uităm la *O tipă dezastru*. E un film de Judd Apatow, iar scenariul e scris de Amy Schumer – joacă și ea în film.

– Cred că am văzut trailerul. Joacă și Bill Hader, nu?

– Da. E un film sexy, haios și cu o perspectivă interesantă asupra dificultăților de asumare a angajamentelor.

El luă o gură de suc.

– Să înțeleg că o să mă iei iar la psihanalizat?

La drept vorbind, nu-l deranja deloc. S-ar fi uitat la orice cu ea alături, arătând așa de frumoasă, caldă și delicioasă de-a dreptul.

Ea zâmbi, de parcă i-ar fi citit gândurile.

– O să-ți placă. Ai cuvântul meu.

Îi luă ceva timp să-și aducă aminte că discutau despre film. Luă telecomanda și începu să caute filmul cu pricina.

– Și ce primesc dacă nu îmi place?

Ea se prefăcu un pic că stătea pe gânduri.

– N-o să te bat la cap că mai întâi ai lins umplutura dintre biscuiții Oreo înainte să-i mănânci. Poate că te las să lingi și umplutura mea.

– Asta ar trebui să mă excite?

Ea îi dădu cu o pernă în cap, oftând exasperată.

– Ești oribil!

– Mulțumesc.

Fireball se ridică și se dădu jos din pat, dezgustat de oameni. Se băgă la el în cușcă, se făcu covrig și oftă, nemulțumit că fusese nevoit să se mute.

Tony găsi filmul, apăsă pe câteva dintre butoanele telecomenzii și, în câteva secunde, filmul începu.

Kayla se așeză mai aproape de el, iar părul ei îi atinse umărul. Reuși să se abțină și să nu își treacă brațul pe după umerii ei și ca s-o tragă mai aproape, cum făcuseră de nenumărate ori. Nu era nimic sexual. Doar doi

oameni care se încălzeau unul pe celălalt și se uitau la un film în cel mai confortabil mod cu putință.

Dar ceva îl trăgea înapoi. Ceva legat de schimbarea care se produsese între ei în ultimele zile. Oare dăduseră peste cap firescul și confortul relației lor de prietenie? Kayla se foi din nou, iar Tony deveni conștient de ce se întâmpla pe micul ecran. Personajul lui Amy Schumer avea o întâlnire cu un tip, iar întâlnirea mergea cât se putea de bine. Tipul tocmai îi făcea sex oral, era aproape cu totul între coapsele ei și...

– Mai vrei chipsuri? întrebă Kayla cu vocea cam spartă, întinzându-i punga de chipsuri.

Se întoarse înspre ea și observă că roșise puternic.

– Nu, mulțumesc.

Își aduse aminte de dățile în care o făcuse pe Kayla să aibă orgasm așa. De gustul ei dulce, de căldura ei. De felul în care trupul i se tensiona cu câteva secunde înainte să explodeze.

Pe ecran, personajul lui Amy avea un orgasm nu la fel de spectaculos. Apoi se prefăcea că adormea, moment care trebuia, probabil, să amuze spectatorii. Dar Tony nu râdea. Se gândea la Kayla. La tensiunea din încăpere și la faptul că între ei încă scăpăra ceva din acea seară la bar.

Poate că aveau șanse. Să abordeze sexul ca o simplă tranzacție, fără implicare emoțională. Părea să funcționeze pentru personajul lui Amy Schumer. Țac-pac, mersi pentru orgasm. Toată lumea era fericită. Putea fi la fel și pentru el și Kayla. Doar de data asta. De ce nu? Prietenia lor era solidă și își cunoșteau foarte bine corpurile.

Tony luă telecomanda și apăsă pe butonul de pauză. Kayla îl privi nedumerită.

– Crezi că se poate? întrebă el după ce își drese vocea.

Ea își înclină ușor capul.

– Te referi la cât de repede a terminat? râse ea, roșind din nou. Dacă tipul e bun la sex oral, normal că se poate.

Doamne! Își dădea seama că n-o spusese ca să îi arunce mănușa, dar neanderthalianul din el așa interpretase. Brusc nu se mai putea gândi la altceva. Din ce își amintea, Kayla termina destul de repede când îi făcea sex oral, dar nu prea stătuse să se gândească la legătura dintre rapiditatea cu care venea orgasmul și priceperea lui.

Ea continua să îl privească, îmbujorată, superbă și atentă la buzele lui, într-un fel care îl făcu să își dea seama că nu numai el se gândea la sex.

– Eu eram bun?

– Poftim? făcu ea.

– La sex oral. Am tot vorbit despre relațiile mele trecute și cred că e un aspect care merită analizat.

La naiba, orgoliul lui avea să fie făcut zdrențe dacă afla că prestația lui la capitolul cu pricina fusese un dezastru! Putea să suporte lovitura, putea s-o ducă, dar...

– Aha, păi... începu ea, lingându-și rapid buzele. N-am avut plângeri la capitolul ăsta. Roși și mai tare și-și ațintiri privirea asupra buzelor lui. Din ce-mi aduc aminte, erai chiar grozav.

Măi, să fie! N-ar fi trebuit să fie așa de încântat, dar orgoliul lui tocmai se triplase. Și nu doar orgoliul. Și-o amintea din nou pe Kayla cu coapsele desfăcute pentru el. Prima atingere, primul moment în care îi simțea gustul pe limbă. Și sunetele pe care le scotea, acele scâncete scurte. Și felul în care își lăsa capul pe spate. Dumnezeule, ce n-ar fi dat să o vadă din nou așa!

Își drese vocea.

– Poate că ar trebui să îmi perfecționez talentul.

– Poftim? făcu ea, mai mult chițăind decât articulând.

– Nu trebuie să însemne neapărat ceva, adăugă el repede. Ca în filmul ăsta. Scurt și la obiect. Tu ai parte de orgasm, iar eu am parte de exercițiu.

Kayla se sufocă de râs.

– Nu prea ai nevoie de practică.

– Aha. Păi hai să punem un pariu, că doar îți plac pariurile.

Îl privi gânditoare, dar dorința i se vedea în ochi.

– Care-i pariul?

– Nu știu. Hai să zicem... dacă pot să te fac să ai orgasm în mai puțin de cinci minute?

Ea râse atât de tare, încât patul începu să se clatine.

– Bun, cine câștigă și cine pierde?

– Câștigăm amândoi, rânji el.

– Ești așa de snob! exclamă ea, dându-și ochii peste cap și înghiontindu-l.

Ăsta era un refuz? În fine, o merita. Fusese o idee tâmpită. Deschise gura ca să o spună cu voce tare, dar ea vorbi prima.

– Bine.

– Bine?! făcu el, neîncrezător.

– Bine. Poți să-mi faci sex oral.

La naiba! Își ținu respirația, așteptând continuarea. Momentul în care ea îi mărturisea că râdea de el. Sau când îi dădea o pernă în cap. Doar că nu se întâmplă nimic din toate astea. Kayla îi zâmbea. Era acel zâmbet poznaș, sexy, care îi provoca mereu o erecție de zile mari.

– Tu chiar vorbești serios.

– Dacă și tu vorbești serios, răspunse ea. Nu-mi doresc decât să te ajut să progresezi, să evoluezi ca individ. Rânji larg și-și dădu părul pe spate, izbucnind în râs. Glumesc, zise ea.

El se forță să facă abstracție de dezamăgirea intensă pe care i-o provocaseră cuvintele ei.

– Glumești că o să mă lași să-ți fac...

– Ah, nu! Am glumit când am zis că ai nevoie să progresezi, zise ea și își linse iar buzele. Nu ai nevoie de exercițiu, iar eu clar nu am nevoie de încă un pariu. În schimb, am nevoie de un orgasm. Și departe de mine

gândul de a refuza un bărbat mișto care mi-l oferă pe tavă.

Simți că îi sare inima din piept, dar se străduí să se controleze. Era doar o chestie fizică. Nici mai mult, nici mai puțin. Trebuia să ignore felul în care lumina veiozei i se reflecta în păr și felul în care i se strângea inima când o auzea râzând.

- Dumnezeule, te doresc!

Nu trebuia să fi spus asta, o știa prea bine. Era doar o tranzacție. Erau prieteni care își ofereau plăcere. Numai că ea îi zâmbi, făcându-i inima să bată mai tare.

- Da, murmură ea. Sentimentul e reciproc.

Sentimente. Se luptă să și le țină pe ale lui în frâu. Puse telecomanda pe noptieră și se întoarse spre ea. Își plimbă ușor bărbia peste gâtul ei, inspirându-i aroma. Apoi îi prinse ușor între buze lobul urechii și o simți cum se înfioară.

- Mor de nerăbdare să te gust, Kayla, îi șopti, făcând-o iar să se înfioare. Mă gândesc la asta de zile întregi.

- Da, te rog, șopti ea, prinzându-l de ceafă și arcuindu-se. Am nevoie de asta.

Și el avea nevoie, din motive pe care nu reușea să le descifreze. Dar nu era momentul pentru rezolvat puzzle-uri. Dacă n-o gusta în câteva secunde, înnebunea. Îi prinse betelia colanților și îi trase în jos, cu tot cu chiloți. Aruncă hainele pe jos, lângă pat, și își făcu loc între coapsele ei.

- Ești atât de frumoasă!

Oare era în regulă să îi spună asta unei femei în timp ce-i privea sexul? Spera că da, pentru că, la naiba, îi plăceau la nebunie buzele ei roz, perfecte. Era deja umedă pentru el, iar clitorisul sclipea și semăna cu o cireașă.

- A naibii de frumoasă...

Kayla râse, dar râsetul i se topi imediat într-un geamăt când îi simți limba atingând-o.

- Oh, Dumnezeule!

Intenționase să se miște încet, să nu se grăbească, să o sărute pe coapse și să urce încet înspre pubis. Dar acum, după ce apucase să îi simtă gustul, nu se mai sătura de ea. O apucă de șolduri și își trecu limba peste sexul ei umed, impregnându-și simțurile. Avea un gust dumnezeiesc. De paradis, de soare, de tot ce iubea el mai mult pe lume.

„Oprește-te! Nu te lăsa luat de val!"

Își impuse să se concentreze asupra scopului în sine. Iar scopul era să o facă să aibă orgasm, nu să se îndrăgostească iar de ea.

Făcu mici cercuri cu limba deasupra clitorisului și o simți cum se arcuiește și țipă.

– Mai vrei?

Repetă mișcarea și supse ușor micul mugur de carne.

– La dracu', Tony, nu te opri!

Nici prin gând nu-i trecea să se oprească. Nu-și dorea decât să o facă să își dea drumul, să o simtă cum îi explodează pe buze și pe limbă. O pătrunse ușor cu limba, apoi o linse exact cum știa că îi plăcea. Ea se împinse înspre el în timp ce o ținea de șolduri și își mișca limba în cercuri, dar tot mai repede. Își aducea aminte ce să facă la fel cum își aducea aminte pașii pe care îi avea de făcut înainte să sară din avion. Își aducea aminte de tensiunea care îi cuprindea corpul, de ritmul gemetelor ei.

Când se încordă sub el, știu ce avea să urmeze. Felul în care îi inunda limba, felul în care își arcuia spatele. Își strecură mâna între coapsele ei și o pătrunse cu două degete, în timp ce-i freca ușor clitorisul cu dinții.

Ea țipă de plăcere, dându-și capul pe spate. Îi simți sexul contractându-se și pulsând. Simțea acele pulsații până în măduva oaselor. Continuă să o lingă în ritm cu micile ei contracții, până ce simți că rămase nemișcată, topită toată. O mai linse o dată, apoi începu să o sărute pe șold, pe abdomen, pe sâni, urcând tot mai mult,

cu intenția ca la final să o ia în brațe și să o țină strâns lângă el.

– Două minute și 23 de secunde, anunță ea și se ridică în capul oaselor. Glumesc, adăugă repede. Nu te-am cronometrat, dar, frate, ce rapid a fost!

– La dispoziția dumneavoastră, doamnă! spuse el și făcu o mică plecăciune comică.

Îi era recunoscător că reacția ei anulase o sesiune de cuibărit. La naiba, doar nu formau un cuplu! Kayla strălucea toată și se întinse să își recupereze colanții.

– Ești incredibil de bun, îi zise. Poți să exersezi pe mine oricând.

– Parcă ziceai că n-am nevoie să exersez.

Îi zâmbi și-și trase colanții.

– Ei bine, dacă nu-ți cultivi talentul, riști să-l pierzi, nu-i așa?

– Corect.

Își șterse ușor buzele pe care simțea în continuare gustul ei. Apoi se rezemă de tăblia patului și o urmări cu privirea în timp ce se îndrepta spre baie.

– A fost plăcut.

– A fost mai mult decât atât, râse ea. A fost ca de pe altă lume.

– Pot să sper la o scrisoare de recomandare?

– Plăcerea e de partea mea.

Râsul ei răsună din baie, apoi ușa se închise. Exact în acel moment, lui Tony îi dispăru zâmbetul de pe buze. Gândul de a fi cu altă femeie îl săgeta ca o lamă de cuțit. Nu voia pe nimeni altcineva. O voia pe Kayla.

Și nu doar sexul cu ea, ci totul. Voia să o țină în brațe. Să o țină la piept, să o mângâie pe păr, să îi asculte respirația.

Ce naiba era în neregulă cu el?

Auzi apa curgând în baie și-și impuse să se adune. Să îi demonstreze că putea să facă față. Că vorbise serios când spusese că nu însemna nimic. Că nu se schimbase

nimic. Că erau în continuare cei mai buni prieteni care se simțeau atrași unul de celălalt. Nu era mare scofală.

Când apa se opri, se forță să zâmbească din nou și îi porunci inimii să înceteze să mai bată atât de tare.

Trase aer în piept, iar mirosul ei îi invadă simțurile, făcându-i inima să o ia razna din nou.

Era de-a dreptul amețit.

capitolul 8

Kayla îi întinse pachetul de biscuiți Oreo, oferindu-i încă unul.

– Mulțumesc, zise Tony și luă doi biscuiți, apoi desfăcu unul în timp ce rula distribuția de la finalul filmului *O tipă dezastru*.

În timp ce el lingea crema de pe Oreo, Kayla făcu eforturi uriașe să nu se gândească la ce linsese el cu ceva ore în urmă. Dumnezeule, fusese minunat! Dar nu se schimbase nimic. Totul era în regulă. Se întreba dacă trebuia să zică ceva. Cerule mare, tipul chiar se pricepea! Tony fusese mereu talentat la acest capitol, dar nu și-l amintea chiar atât de bun. Talentul lui, felul în care cunoștea anatomia feminină erau calități cu care o uimise cu un an în urmă.

Numai că tot ce se petrecuse mai devreme în camera de hotel fusese altceva.

Tony închise televizorul și se întoarse zâmbind către ea.

– Mi-a plăcut.

Mintea ei era tot la sexul oral de care avusese parte mai devreme, așa că îi luă câteva secunde să își dea seama despre ce era vorba.

– Ah, filmul? Da, e bun.

– Nu chiar ca *A naibii dragoste*, dar mi s-a părut simpatic. Te cam pune pe gânduri.

Deja avea atenția ei neabătută.

- Legat de ce?

El ridică din umeri și îi evită privirea o clipă.

- Păi cred că arată că persoanele care se tem să se implice într-o relație, care au fobia de angajament despre care tot vorbești tu ar putea avea motive pentru asta.

Kayla își ținu respirația, așteptându-l să detalieze. În film, personajul lui Amy Schumer avusese un tată care insista că monogamia nu este posibilă. Care să fie motivul lui Tony?

Văzând că el nu dezvoltă ideea, îl atinse ușor pe brat.

- Nu prea vorbești despre părinții tăi. Tatăl tău... cum era?

- Nu știu, răspunse el aproape șoptit, după care își drese glasul. Abia dacă mi-l mai amintesc. Ne-a părăsit când eram mic. Iar fratele meu... fratele meu era și mai mic. Aproape un bebeluș.

- Înțeleg.

Încercă să-i prindă privirea, așteptând detalii în plus.

- Cred că v-a fost tare greu.

- Da, a fost de tot rahatul, oftă el. Pe mama a cam dărâmat-o toată povestea.

- Îmi imaginez. Ezită, neștiind dacă și cât să insiste pe subiect. Nu s-a recăsătorit?

O lumină ciudată îi apăru în privire. Un foc electrizant care o făcu să tresară și să se îndepărteze un pic.

- Ba da, zise el pe un ton ciudat. S-a recăsătorit.

„Oh!" Kayla își linse scurt buzele, neștiind ce să mai spună. Toate simțurile îi erau în alertă și o avertizau că trebuie să fie cu băgare de seamă. Că se apropia de o zonă pe care el o apăra din răsputeri.

Poate că era mai bine să schimbe subiectul.

- Deci tot crezi că nu ai stofă de iubit? îl întrebă ea încet. Sau începi să crezi în teoria mea?

El o privi cu o expresie ciudată, pe care ea nu reuși să o citească.

- Uit mereu că e un pariu la mijloc. Și, sincer, habar n-am cine câștigă.

Nici ea n-avea. Poate că nici unul din ei nu câștiga.

– Ce-ar fi dacă... Se opri, neștiind cum ar fi fost cel mai bine să continue fraza. Oare nu cumva nu are dreptate nici unul din noi? Poate că răspunsul e altul.

În privirea lui apăru aceeași lumină ciudată.

– Ce vrei să spui?

Din nou avea senzația că mergea pe teren periculos. Era momentul să se replieze.

– Mă gândeam la propriile probleme, zise ea. De exemplu, la faptul că îmi doresc, îmi doresc cu adevărat să mă mărit. Și nu doar *să mă mărit*, ci să fie cu bărbatul potrivit.

– Așa... zise el tărăgănat, încuviințând ușor din cap. Nu e nimic în neregulă cu asta. Sper să îl găsești.

Ea își ignoră împunsătura din piept și își continuă ideea.

– Vreau bărbat și copii și sunt oribil de geloasă, dement de geloasă pe cele trei surori ale mele pentru că au deja parte de toate astea. Nu crezi că asta înseamnă că sunt o persoană îngrozitoare?

– Ce?! Doamne, nu! protestă el, clătinând din cap. Ești cel mai bun om pe care îl cunosc.

– Și totuși nu sunt. Lăsă privirea în jos, dorindu-și ca el să înțeleagă. Nu mă duc niciodată în vizită. Îi dezamăgesc mereu pe ai mei pentru că sunt prea egoistă ca să mă expun suferinței de a-i vedea pe toți că au ceea ce își doresc. Iar bomboana de pe colivă e că îmi e jenă să mi se facă mereu teorie despre lucrurile pe care ei cred că le ratez intenționat. Chestiile astea nu fac decât să mă determine să mă țin și mai departe. Cred că sunt indicii clare că sunt un om rău.

– Kayla, nu e așa, zise el și îi luă mâinile într-ale lui.

– Oamenii au fel și fel de motive pentru care aleg să se țină la distanță de familii. Motive dureroase. Lucruri despre care nu vor să discute. Și știi ce? Chiar nu e treaba nimănui.

Îi strânse degetele un pic cam tare, iar ea îl privi în ochi, în încercarea de a înțelege cât mai bine ce îi spunea. Era oare vorba tot despre ea? Sau despre el?

- Vreau să mă descurc mai bine. Să fiu mai bună. Să fiu o soră bună. Dar mai mult ca orice vreau să trăiesc și cu visul la care tânjesc.

- Adică să ai familia ta. Să te măriți.

Ea încuviință din cap, amintindu-și ce îi spusese el în mașină în acea seară. Poate că fusese de vină alcoolul, dar Tony chiar păruse serios atunci. Și păruse că își dorea sincer asta, cu toate că își petrecuse ultimii zece ani sabotându-și orice șansă la o relație pe termen lung.

El trase aer în piept.

- Uite ce e, știu că eram beat când am zis toate chestiile alea...

La naiba, îi citise gândurile?

- Adevărul e că nu știu ce vreau. Cât de dubios e lucrul ăsta?

- Nu e dubios deloc, spuse ea, mângâindu-i obrazul. Cu toții facem tot ce putem să ne lămurim, să înțelegem ce vrem.

El clătină din cap, cu un aer pierdut.

- Poate că sunt prea laș să recunosc ce vreau.

Ea se uită fix la el.

- Tony, meseria ta e să sari din avioane în foc. Ești omul cel mai puțin laș pe care îl cunosc.

El zâmbi, dar nu și cu ochii.

- Dragostea e o chestie mai înspăimântătoare decât săritul din avion. Chiar dacă sar în foc, măcar am parașută.

- Pe-acolo pe undeva e o metaforă.

El râse și se dădu jos din pat.

- Mai bine m-aș duce la mine în cameră.

Îl privi în timp ce aduna ambalajele și făcea ordine pe noptieră. Își mușcă buza de jos, iar când el duse totul la gunoi, își făcu curaj să vorbească.

– Ți s-ar părea ciudat ca de acum încolo să stăm în aceeași cameră? îl întrebă. Știu că am zis amândoi că ar fi ciudat, dar în condițiile date...

– Da. El se întoarse și se așeză pe marginea patului. Adică nu, nu ar fi ciudat. Are logică să ne cazăm în aceeași cameră de aici încolo. Vrei să anulez a doua cameră la restul hotelurilor?

– Ah, da, ar fi grozav. Uau! Nu fusese greu deloc. Normal, putem lua camere cu două paturi. Dar o să economisim ceva bani.

– Sigur, e foarte bine așa. Zâmbi și se ridică din nou. Noapte bună, Kayla. Fireball, să ai grijă de ea!

Cățelul dădu din coadă. Kayla aștepta. Aștepta ca Tony să o sărute. Să se aplece și să-i atingă cu buzele fruntea sau tâmpla în cel mai prietenesc mod cu putință. Sau să o sărute nu tocmai amical, cu limba, de exemplu, și să-i dea ocazia să-l îmbrățișeze, să-l tragă spre ea, să îl convingă să rămână peste noapte și să își ia partea lui de plăcere. Dar Tony se mulțumi să zâmbească și să se îndrepte spre ușă.

– Ne vedem la 6.00 dimineața, da? Ziceai că vrei să pornim înainte de răsărit.

– Ah, da. Știi unde e locul în care a fost incendiul, da?

– Da. Vise plăcute, Kay!

– Și ție.

Îl urmări cu privirea până când ușa se închise în urma lui. Apoi așteptă câteva momente să vadă dacă avea să se întoarcă. Dacă îi bătea la ușă și-i spunea că voia să își petreacă noaptea ținându-se în brațe. Dar probabil nu era în toate mințile dacă se gândea la așa ceva. Se ridică din pat și încuie ușa. Fireball se ridică și se întinse, iar Kayla îl luă cu ea în drum spre pat.

– Dormi tu cu mine în noaptea asta, bine?

Fireball dădu din coadă și se uită spre culcușul lui. Nu părea prea convins.

– O să fie bine, îi zise ea. Am nevoie de companie.

Cuvintele ei părură să aibă efectul scontat, iar cățelul se cuibări lângă ea, oftând de plăcere. Kayla se întinse după carte și o răsfoi până la pagina la care rămăsese. „Răsfață-te cu întâlnirea pe care o meriți."

Era timpul, nu?

Continuă să parcurgă considerațiile doctorului O'Toole despre autoacceptare și despre cât de important era să te simți bine de unul singur. Opinia lui Patience O'Toole era că femeile (și bărbații, dar mai mult femeile, din experiența ei) trebuiau să învețe să se simtă bine, să iasă singure în oraș și să se răsfețe ca la o întâlnire de cuplu.

Și nu era vorba de dat fuga la un fast-food sau de mers singură la un film. Era vorba de o ieșire în toată regula, la o cină la lumina lumânărilor, cu mâncare delicioasă și vin bun.

Kayla închise cartea și o puse la loc pe noptieră, apoi stinse lumina, se întinse în pat și începu să reflecteze.

Oare făcuse asta vreodată? Se dusese într-un loc frumos doar ea, fără să se gândească la ce spunea lumea și fără să se întrebe dacă nu cumva avea să se plictisească singură?

Era ceva de luat în calcul. Poate peste câteva zile, când aveau să ajungă în Missoula din Montana. Centrul universitar unde mai mult ca sigur erau multe restaurante. În serile următoare, Tony avea programate întâlniri cu amici din departamentele locale de pompieri, așa că urma să aibă timp doar pentru ea. El o invitase să îl însoțească, dar îl refuzase. Chiar avea nevoie să petreacă timp doar cu băieții.

Iar ea putea să petreacă timp cu ea însăși. O ieșire în oraș numai și numai pentru ea – ceva special și uimitor.

Se întoarse pe cealaltă parte, luă telefonul și începu să caute pe aplicație cele mai tari restaurante din zonă.

*

Tony se uită de jur împrejur, cu ambele mâini în jurul halbei de bere de care abia se atinsese. Fratele lui deja întârziase zece minute.

Îi spusese Kaylei că în următoarele orașe de pe traseu se vedea cu amici pompieri, ceea ce teoretic era adevărat. El și Joel lucraseră o vreme cot la cot ca pompieri, după care el trecuse la pompierii parașutiști. O invitase și pe Kayla să meargă cu el în acea seară, dorindu-și de fapt ca ea să refuze. Și știuse că avea să refuze. Căzuseră de acord să petreacă niște seri separat. O parte din el se simțea ușurată.

Ea trebuia să facă fotografii, iar el... Ei, bine, el trebuia să-și pună mintea în ordine. Ce Dumnezeu fusese în capul lui când depășise limita? Fusese incredibil să îi facă sex oral. Ieșit din comun. Nepământean. Dar experiența nu se putea repeta și trebuia să țină minte asta. Și trebuia să își amintească ce spusese Courtney în Jackson Hole: „Am avut senzația că ești un tip care joacă rolul cuiva care are o iubită fără a fi propriu-zis un iubit".

Ultimul lucru pe care îl dorea era să simtă la fel și Kayla.

– Salutare, imbecilule!

Joel se așeză lângă el la bar, smulgându-l din visare. Se îmbrățișară strâns. Joel era aproape la fel de mare ca el, cu toate că era cu trei ani mai mic.

– Ai întârziat, cretinule!

Da, clar nu erau o familie siropoasă. Joel rânji, se desprinse din îmbrățișare și luă meniul.

– A trebuit să termin niște hârtii când m-am întors la bază. Știi cum e.

– Normal. Tony sorbi din bere, dar cu măsură. Nu voia să fie amețit în timpul conversației. Cât mai stai pe aici?

Amândoi erau pompieri de suficient de multă vreme ca să știe că serviciul lor însemna să se mute adesea dintr-un loc în altul.

- Mai stau o săptămână. Pe urmă mă duc în Australia. Ai fost acolo anul ăsta?

- Anul ăsta am zis pas, spuse Tony. Am luat o pauză.

- Foarte tare.

Conversația se întrerupse cât timp Joel comandă o bere, iar Tony comandă o porție de bulete de cartofi. O urmări cu privirea pe chelneriță, pregătindu-se pentru întrebarea care știa că urma.

- Mai știi ceva de Leo?

Tony trase aer în piept. Privi în jos și constată că strânsese pumnii. Își ordonă să desfacă pumnii înainte să răspundă.

- Nu, răspunse el.

- Când a văzut-o ultima dată pe mama?

Ce fel de nemernic era Tony dacă prietenul lui cel mai bun din liceu era singura persoană care se îngrijea de mama lor? De cea care, pentru Dumnezeu, îl născuse, îl hrănise, îl crescuse!

Dar avea motivele lui să stea departe. La fel ca Joel. Tony ridică din umeri.

- Mi-a scris săptămâna trecută că a trecut pe acolo să repare veranda.

- Iar ea l-a lăsat? se încruntă Joel.

- Nu, spuse Tony și sorbi din bere. A reparat-o când nu era ea acasă.

- Să înțeleg că nu era nici Bud prin zonă?

Numele celui de-al doilea soț al mamei lor îl izbi pe Tony ca o lovitură în plex. Nu răspunse imediat.

- Leo are grijă doar de mama. Se ține naibii departe de Bud.

- Băiat deștept!

Joel nu mai spuse nimic. Nici Tony. Nu întrebă dacă fratele lui o sunase. Știa deja răspunsul. Chelnerița

aduse berea și îi asigură că buletele aveau să fie gata re pede, iar Tony speră că discuția cu fratele lui avea să ia altă direcție. În zadar.

– Te gândești uneori să o suni?

– Nu.

Își ținu respirația, sperând ca Joel să nu mai pună alte întrebări. Nu voia să își amintească de ultima dată când luase legătura cu mama lor. Fusese în urmă opt ani, chiar de ziua lui Joel. Îi tremuraseră mâinile când formase numărul. Simplul fapt că ea răspunsese îl luase prin surprindere. Apoi îl mirase și faptul că își amintise data de naștere a mezinului ei.

– Aveam de gând să trimit o felicitare, spusese ea cu glas stins, aproape de nerecunoscut. Dar Bud a crezut că n-ar fi o idee bună.

– Joel e fiul tău, zisese Tony. Ai tot dreptul să-i urezi naibii la mulți ani dacă vrei!

– Nu înjura, te rog, zisese ea aproape în șoaptă. Nu e o idee bună. Bud e soțul meu. Trebuie să-i respect părerea.

Voise să urle la ea. Să urle până ce îi cedau plămânii. Dar și să o salveze. De Bud, de ea însăși... La naiba, nici el nu mai știa cine era dușmanul!

Al naibii erou era!

Într-un sfârșit, îi spusese că era ultima dată când o căuta și îi ceruse ca nici ea să nu îl mai caute. Nu înainte să îi ceară scuze lui Joel și să-i spună lui Bud să se ducă dracului.

Apoi închisese.

Ea nu îl mai căutase și nici el nu mai dăduse vreun semn de viață. Tot ce știa despre ea afla de la Leo, cel mai bun prieten de acasă. Acea casă unde nu îi venea deloc să meargă în vizită. Nu acum. Poate niciodată.

Slavă Cerului că exista Leo! Tony puse halba pe bar și încercă să găsească un subiect de discuție.

– Cum îți merge de când ești însurat?

Fratele lui rânji.

– Grozav. Că a venit vorba, Marc îți transmite salutări.

- Salută-l din partea mea. Iar data viitoare când ne vedem o să-i fac fundul arșice la biliard.

- Ha-ha!

- Mă bucur mult pentru tine. Marc e un tip grozav.

- E foarte tare căsnicia. Încearcă și tu!

- Hm...

Nu îi spusese lui Joel că își vizitase niște foste iubite. Nici despre lucrurile dezbătute cu Kayla. Nu voia să îi dea frățiorului său speranțe că se putea așeza la casa lui. Luă o înghițitură zdravănă de bere, apoi puse halba pe tejgheaua barului. Ce naiba făcea? Ultima dată când depășise măsura îi mărturisise Kaylei dorințele lui ridicole. Cine știe ce avea să zică de data asta?

- E tot prima ta bere? întrebă Joel.

- Da. Trebuie să mă trezesc devreme.

Joel rânji.

- Ești la drum lung cu fosta. Cum merge? V-ați tras-o deja?

- Dispari!

Fratele lui râse.

- Să înțeleg că da. Îmi explici din nou de ce faci asta?

- Face poze în zonele unde au fost incendii de pădure. Iar eu mă bucur de drum și de timpul liber.

Simțea privirea lui Joel și își dădea seama că fratele lui încerca să înțeleagă dacă nu era ceva mai mult în spatele poveștii. Așa că se străduí să își păstreze o expresie neutră, hotărât să își păzească bine secretele. Și inima stupidă și chinuită.

Din fericire, apăru chelnerița, aducându-le buletele de cartofi. În timp ce femeia le aranja tacâmurile și șervețelele, Tony se gândi despre ce mai putea discuta în afară de mama lor, despre Kayla sau despre faptul că el nu reușea să meargă mai departe. Să depășească ceea ce se întâmplase în urmă cu atâția ani.

- Deci, zise el, dregându-și vocea, cum crezi că o să se descurce Seattle Seahawks în campionatul de anul ăsta?

capitolul 9

Kayla tocmai își încheia alergarea când telefonul sună. Îl desprinse din dispozitivul de pe braț și răspunse la apelul mamei ei.

– Bună! zise ea gâfâind. Urma să te sun după ce fă-ceam duș.

– Nu-i nevoie să fii curată ca să-ți suni mama.

Tonul vocii lui Patty Gladney era vesel, dar avea și o undă de reproș. Ai aflat despre sora ta?

– M-a sunat de curând. Kayla își șterse transpirația de pe frunte, apoi scoase din buzunar cardul de acces în camera de hotel. Mă bucur tare mult pentru ea.

Mama ei nu spuse nimic, iar Kayla începu să își facă de lucru cu cardul, întrebându-se din nou, ca în alte 11 miliarde de situații, dacă mama ei îi putea citi gândurile.

– Crezi că o să reușești să vii în vizită înainte să nască? Aș vrea să-i facem o petrecere pentru bebeluș și să îi cooptăm și pe bărbați. Adică pe soții tuturor.

Kayla ignoră înțepătura, dacă într-adevăr existase una. Mama ei pur și simplu nu se gândise că nu chiar toate fiicele ei își găsiseră perechea perfectă.

Deschise ușa camerei și-și potrivi mai bine telefonul la ureche. Fireball sări la ea, fericit, dând din coadă și lingând-o. De data asta alergase fără el, știind că acei 20 de kilometri pe care și-i propusese aveau să fie prea mult pentru piciorușele lui. Dar Fireball nu apreciase că fusese lăsat în cameră.

– O să încerc să ajung în curând, își asigură Kayla mama.

Bun. Era o exprimare suficient de vagă. Începu să mângâie câinele și aruncă o privire la biletul lăsat de Tony: „Cățelul e plimbat și hrănit. Am ieșit să mă văd cu niște prieteni. Ne uităm la un film mai târziu?"

Era bine. Îi plăcea că își făcea și planuri care nu o includeau. Aveau nevoie să mai stea separați, ca să nu riște să devină prea atașați unul de celălalt.

Sau poate doar se confrunta cu riscul respectiv.

Mama ei continua să vorbească despre Kristin, despre bebeluș, despre celelalte surori ale ei, care deja pregătiseră haine pentru copil.

- Imediat ce mai apare un puiuț în familia asta, are garderoba pregătită, zise mama ei cu vocea încărcată de mândrie. Îmi place tare mult cum voi, fetele, vă ajutați între voi.

Era oare altă înțepătură? Kayla chiar nu-și mai dădea seama.

- I-am spus lui Kristin că o să-i fac o ședință foto. Se așează pe pat și bătu ușor pe saltea pentru ca Fireball să sară și să vină lângă ea. În ultima vreme am făcut câteva ședințe foarte reușite cu gravide. Cea mai tare a fost pe malul unui râu, unde viitoarea mamă...

- De-asta nu ești și tu măritată?

- Poftim? făcu Kayla, clipind des.

- Îmi pare rău, scumpa mea, n-am vrut să sune așa, zise mama ei plesnind ușor din buze. Mă întreb doar dacă nu ești prea concentrată asupra carierei și ai ajuns să scapi din vedere anumite lucruri.

Kayla simți că i se pune un nod în gât și ezită un pic înainte să îi răspundă.

- Nu am scăpat nimic din vedere.

- Uite că am început să vorbesc ca o babă, râse mama. Dacă preferi cariera în locul unei familii, nu am nimic împotrivă. Tot ce vreau e să fii fericită.

„Iar eu vreau să trăim într-o lume unde cele două nu se exclud."

Nu rosti cuvintele cu voce tare. Nu avea nici un sens. Chiar nu avea.

- Sunt fericită, spuse ea încet. Și o să încerc să ajung înainte de sfârșitul anului. Poate de Crăciun?

- Oh, ar fi perfect! Mama ei se pornise deja și se apucase să facă planuri. Putem să închiriem o autorulotă, să conducem de colo-colo și să ne uităm la decorațiunile

de Crăciun. Toată familia, cu surorile tale, soții lor, nepoții și nepoatele și...

O lăsă pe mama ei să vorbească și ignoră împunsătura dureroasă din piept. Începu să-l scarpine pe Fireball pe după urechi, iar el scânci și îi linse mâna, simțind că era tensionată. Se forță să zâmbească și să pară entuziasmată de planurile de sărbători ale mamei sale.

– Sună grozav, mamă. Așa facem!

Se și vedea în autorulotă, singură pe scaun, în timp ce surorile ei stăteau cuibărite la piepturile soților ei, iar copiii lor priveau cu ochi mari decorațiunile de Crăciun și așteptau nerăbdători venirea Moșului. Chiar și părinții ei ar fi fost o imagine a fericirii conjugale.

– Să știi, scumpa mea, că nu e musai să fii singură, zise mama ei.

Kayla trase aer în piept.

– Nu sunt singură, zise ea un pic prea repede. Mi-am luat câine. Și am prieteni. Prieteni buni pe care îi iubesc.

– Sigur că ai, nu voiam să spun că...

– Iar mâine-seară mă scot la cină. Eu singură. Eu pe mine.

Suna cam pueril când o spunea cu voce tare, dar pentru ea chiar era un moment important.

Nu și pentru mama ei.

– E minunat, spuse mama pe un ton care trăda nu atât încântare, cât nedumerire. Dar n-o să te simți singură? Ai putea să-l iei pe Tony cu tine.

Kayla închise ochii și se strădui să nu țipe de frustrare.

– Poate.

Nu avea sens să spună altceva. Nu mamei, care vedea lucrurile numai în perechi de câte doi, în cupluri perfecte.

– Trebuie să fug, mamă. Te iubesc.

– Și eu te iubesc, scumpa mea.

Kayla închise și se uită la cățel.

– Norocul tău că ești castrat. Fireball lăsă capul un pic într-o parte și scânci. În fine, nu e neapărat un noroc, se corectă ea. Nu e chiar treabă ușoară să ți se taie boașele.

Fireball îi linse mâna, apoi sări din pat, se duse la culcușul lui, își luă de acolo jucăria preferată, un fel de sfoară groasă, rezistentă și numai bună de ros, și o aduse lângă pat, dând semnalul că era pregătit de joacă.

– Asta vrei?

Apucă un capăt al jucăriei, iar cățelul îl înșfăcă pe celălalt și începu să tragă, mârâind ușor.

– Ești așa de puternic! îl alintă ea. Ești așa de mare și de puternic!

Fireball trase mai tare, ferm hotărât să demonstreze cât de puternic era.

– Vii cu mine în Ohio? Facem un drum frumos cu mașina. O să fii partenerul meu la întâlnirea cu familionul.

Fireball lăsă sfoara și începu să dea din coadă, încântat de ideea de drum cu mașina.

– Nu am bărbat și copii, dar te am pe tine, băiețel. Kayla strânse buzele, întrebându-se dacă în cartea cu pricina exista un capitol despre autoîncurajare. Sunt fericită, insistă ea. Chiar sunt.

Fireball apucă din nou jucăria, dând să o smulgă din mâna ei. Ea râse și-l urmări cum se chinuia și trăgea de sfoară, plin de ambiție.

– Ar trebuie să fiu mai mult ca tine, amice.

El lătră aprobator, apoi lăsă jucăria și începu să se lingă sub coadă.

– Sau nu, oftă Kayla și se duse la duș.

Tony inspiră adânc și se uită către ușă.

– O să apară din clipă-n clipă.

– Pari cam agitat, zise Kayla și-i puse ușor mâna pe genunchi pe sub masă. Ești agitat?

– Poate un pic, spuse el și luă o gură de apă, apoi se uită iar spre ușă. Despărțirea de ea a fost una dintre cele neplăcute.

Ultima lui amintire legată de Abby Carson era cu ea urlând la el și reproșându-i că mereu voia să îndrepte lucruri în loc să o asculte, așa cum îl rugase. Sau ceva de genul ăsta. Nu mai ținea minte detaliile.

Da, poate că nu fusese cel mai înțelept din partea lui să îi demonteze tot mobilierul din bucătărie și să redecoreze încăperea doar pentru că o auzise plângându-se o dată că blatul de la bucătărie era prea jos. Lui chiar i se păruse că făcuse o treabă bună, dar proprietarul locuinței nu fusese de aceeași părere.

Kayla îi pusese mâna pe picior, și asta îl făcea să se simtă bine. În siguranță.

– Mulțumesc că ești aici, zise el. N-aș putea să fac asta fără tine.

– Nu-i nici o problemă. Degetele ei se crispară un pic. Ea e?

El privi spre ușă. Era chiar ea. Abby Carson în persoană, cu părul negru fluturând. Împingea un cărucior înflorat și ținea la subraț o cutie de pantofi.

– Bun, spuse ea abrupt, punând cutia pe masă, în fața lui. Poți să-ți iei înapoi rahaturile.

Kayla tresări când Tony se ridică să dea mâna cu fosta. Sau să o îmbrățișeze? Abby mijii ochii și se uită la mâna lui de parcă ar fi fost împroșcată cu salivă.

– Nici să nu încerci, amice!

– Mă bucur să te revăd, Abby, zise el, așezându-se și încercând să se apropie mai mult de Kayla. Mulțumesc că ai venit.

– Păi ce femeie ar rata șansa să-i spună fostului ce mare idiot e? Îi zâmbi Kaylei și îi întinse mâna. Bună, eu sunt Abby. Îmi imaginez că ești prietena lui Tony.

– Eu sunt Kayla, zise ea aproape automat, zâmbind. Mă bucur să te cunosc.

– Asemenea. Ce cercei superbi ai!

Kayla atinse din reflex bijuteriile și zâmbi ușor jenată.
– Mulțumesc. Îmi plac foarte mult smaraldele, dar astea nu sunt autentice.
– Serios? zise ea, săgetându-l pe Tony cu privirea. Așa cum nici capacitatea lui de a simți emoții omenești nu e autentică.
– Hm, da... Dar oamenii se mai schimbă. Poate că Tony...
– E o caricatură de om, preocupat numai de el, obsedat de muncă și cu fobie de implicare, continuă Abby, înclinând ușor capul. Clar!
Kayla tresări și se uită la Tony.
– Să înțeleg că runda asta a pariului îmi revine mie, murmură ea.
Tony clătină din cap.
– Sunt aproape sigur că m-a făcut bou, chiar dacă n-a folosit exact cuvântul.
– Oh, clar ești un bou, se oferi Abby, încrucișându-și brațele pe masă și zâmbind. Îmi place întâlnirea asta. E amuzantă. Și cu efect terapeutic.
– Mă bucur că te ajută să închei definitiv socotelile cu mine, zise el.
Poate că făcuse o greșeală. Erau o mulțime de alte foste cu care se putea vedea. Chiar fusese necesar să ajungă iar față în față cu Abby?
Tony își drese glasul. Era șansa lui de a repara lucrurile. De a-și demonstra și de a-i demonstra Kaylei că făcuse progrese de la începutul călătoriei lor.
– Uite, mai întâi vreau să spun că îmi pare rău pentru felul în care s-au terminat lucrurile între noi, spuse el, punând mâinile pe masă, cu palmele în sus, străduindu-se să pară cât mai deschis. Știu că te-am cam evitat și...
– M-ai *cam* evitat? Cam?
Abby începu să râdă, dar nu era un râs vesel. Suna mai degrabă metalic și chinuit, ca o furculiță aruncată într-un blender.

– Era vorba să vii și să-mi cunoști părinții și nu doar că nu ai apărut, dar te-ai făcut nevăzut. După care mi-ai trimis o vedere din Australia.

Da, fusese o nemernicie. O știa acum, iar scuzele nu prea puteau să repare ce făcuse.

– M-au convocat din scurt. Sezonul incendiilor începuse mai devreme acolo și... În fine, chiar îmi pare rău.

Dacă se așteptase să îi mai potolească mânia, se înșelase amarnic.

– Mi-am părăsit iubitul pentru tine! izbucni ea. Un băiat bun, cu o slujbă bună. Și pentru ce? Pentru un pompier care nu poate să îndure deranjul de a fi cu mine mai mult de două săptămâni.

Tony clipi nedumerit. Nu știuse despre iubitul cu pricina. Dacă ar fi știut, nu s-ar fi băgat să îi fure iubita. Iubita nimănui.

– Îmi pare rău. A fost egoist din partea mea și încerc să mă schimb.

Rahat, suna ca o placă stricată! Se uită înspre Kayla, care își bea liniștită ceaiul și-i zâmbea bebelușului din cărucior. Era fetiță sau cel puțin asta spuneau păturica și celelalte accesorii, toate roz. Sau poate că avea el o gândire înapoiată. Trebuia să se schimbe și la capitolul ăsta.

Văzând-o cum îi zâmbea bebelușului, își dădu seama că instinctele materne erau declanșate.

– Una dintre surorile mele are o fetiță cam de-o vârstă cu a ta, zise Kayla. O cheamă Rose.

Ochii lui Abby începură să strălucească.

– Ea e Lily. Nu e tare cum numele clasice revin la modă?

– Lily e un nume grozav, aprobă Kayla.

Tony se gândi să participe și el la discuție, dar avu înțelepciunea să își țină gura. Nu avea ce să spună în acele momente ca să-și îmbunătățească situația. Bebelușul începu să se foiască și să-și țuguie buzele. Apoi scoase

un oftat și trase un pârț atât de sonor, încât cuplul de la masa de alături se întoarse spre ei.

– Bravo! exclamă el, făcându-i micuței semnul victoriei.

Abby își dădu ochii peste cap, iar perechea de la cealaltă masă se încruntă. Apoi cei doi se întoarseră la sendvișurile lor, dar rămaseră probabil cu urechile ciulite înspre ei.

– N-ai de gând să-ți deschizi cutia? făcu Abby, țintuindu-l cu privirea. Am păstrat-o special.

Cutia? Ah, da. Probabil erau diverse nimicuri pe care le lăsase la ea în apartament. Nu-și imagina ce putea fi și de ce Abby le-ar fi păstrat.

– Ba da, o deschid acum. Mulțumesc că mi-ai adus-o.

Deschise prudent curia. Cine știe, poate că era plină cu șerpi cu clopoței. Când colo...

– Cenușă?

– Am ars tot, zâmbi Abby satisfăcută. Câteva scrisori, romanul polițist care îți plăcea așa de mult... Ah, da! Și un tricou pe care scria Moon Wok?

– Cafeneaua meu preferată din New Orleans.

Se strâmbă un pic, conștient de faptul că nu era corect să îi pară rău după un tricou afurisit când era clar că greșise față de femeia din fața lui mai mult decât își dăduse seama.

– OK, meritam asta, spuse el și închise cutia. Mai e... altceva ce ai vrea să îmi spui?

– Aș vrea să îți spun să te duci dracului, zise ea pe un ton vesel. Dar nu înjur de față cu copilul.

– E foarte bine să ai astfel de limite, interveni Kayla, aruncându-i lui Tony o privire scurtă, plină de înțelegere. Sora mea și soțul ei au stabilit să nu se certe niciodată de față cu copilul. Cred că e o idee foarte bună.

Se aștepta ca Abby să facă un comentariu nesuferit, dar Kayla părea să-i fi găsit punctul slab. Zâmbea drăgăstos și privea cu ochi plini de adorație bebelușul care se foia în căruț.

– În noiembrie face doi ani, zise Abby. Vreau să-i fac o petrecere frumoasă, cu tort, cu clovni, cu mulți invitați. În special cu verișorii ei.

Continuă să dea detalii despre petrecere, iar Tony profită de ocazie să se uite cu atenție la Kayla. Se lumina toată când se uita la copil, iar când Abby o întrebă dacă voia să o țină în brațe pe Lily, păru că nu-și mai încăpea în piele.

– Mi-ar plăcea tare mult.

Auzindu-i tonul vocii, Tony simți că i se strânge inima. Avea să fie o mamă fantastică. Gândul că alt bărbat avea să fie tatăl copilului ei îl lăsă fără aer. O privi cum ridică bebelușul și-i murmură cuvinte dulci.

– Ah, mai e ceva, zise Abby uitându-se iar la el. Ai pus greșit vesela de argint în sertar.

– Mă scuzi? făcu el, privind-o nedumerit.

Nu îi cerea scuze, era doar o expresie a confuziei care îl cuprinsese. Despre ce naiba vorbea?

– Când ai scos vasele din mașina de spălat, zise ea cu răbdare exagerată. Ordinea este cuțite, furculițe, linguri. Spațiile sunt conformate clar pentru fiecare fel de tacâm în parte. Lungi și subțiri, apoi rectangulare la vârf, apoi ovale la vârf. Toată lumea știe că așa trebuie să fie.

Tony încuviință din cap. Cel mai bine era să nu o contrazică.

– Ce ticălos!

Abby mijii ochii.

– Nu înjura de față cu Lily!

Rahat!

– Scuze.

Se uită la Kayla, care parcă nu voia să dea copilul înapoi prea curând.

– Ce zici, mergem?

– Mergem, oftă ea, desprinzându-se de bebeluș și punându-l cu grijă înapoi în cărucior. Ai cumva vreo sugestie de restaurant foarte bun prin zonă? o întrebă pe Abby.

– Sper că nu pentru o întâlnire cu ăsta!

– Ah, nu, zâmbi ea. Vreau să ies singură. E un soi de experiment. Încerc să învăț să mă simt în largul meu singură și să mă bucur de propria companie.

Abby pufni.

– E cel mai bun plan pe care l-am auzit săptămâna asta. Ascultă-mă pe mine, scumpo, bărbații n-o să facă decât să te dezamăgească.

– O să țin minte.

– Soliloquy e un restaurant bun, zise Abby. Mâncarea e grozavă, atmosfera e plăcută.

– Mulțumesc, zâmbi Kayla, ceva mai convingător de data asta. Era primul pe lista mea, așa că o să sun să fac o rezervare.

Abby se ridică să plece, iar Tony se ridică și el, pentru că așa era politicos. Numai că ea se încruntă.

– Ce naiba faci?

– Nimic.

Se așeză la loc, iar Kayla duse brusc mâna la gură, mimând că tușea când, de fapt, îi venea să râdă în hohote.

– Ai grijă cum conduci, îi zise el. Și îți doresc o viață frumoasă.

Ea îl ignoră, dar îi zâmbi sincer Kaylei.

– Mi-a făcut plăcere.

Și dusă fuse. Tony o privi cum se îndepărtează. Nu era sigur ce să facă: să râdă, să urle, să se dea cu capul de masă.

Kayla așteptă până când Abby ieși din local și abia apoi se întoarse spre el.

– Știu că intenționezi să treci întâlnirea asta în contul tău, zise ea încet. Dar nu cred că se pune când o nebună te face ticălos.

El încuviință din cap, prea șocat să articuleze.

– Îhî.

– Dar nu ar fi corect nici să trecem un punct în contul meu, pentru că nu de teamă de implicare ai dat bir cu fugiții, zâmbi ea și îl îmbrățișă. Nu știu exact ce s-a întâmplat, dar te-ai descurcat grozav. Serios.

– Mulțumesc. Nu simțea că se descurcase chiar grozav, dar măcar scăpase cu viață. Cine urmează? Chiar am uitat.

– Ia o pauză, uriașule! O meriți.

Oftă și se rezemă de ea, epuizat, dar ușurat și cu un ciudat sentiment de pierdere în suflet. De unde până unde?

– Simți că ai tras vreun învățământ din experiența de azi? întrebă ea.

– Că sunt un bou și un ticălos, ridică el din umeri. Chestii pe care le știam deja.

– Nu ești un ticălos. Mai curând ea e ticăloasă pentru că îți poartă pică după atâta vreme și pentru că a vrut să se răzbune în loc să se elibereze de tine.

El zâmbi, simțindu-se deja mai bine.

– Parcă vorbești din cărți.

– Poate că așa e. Uite, m-am gândit la ceva.

– Sună periculos.

– Dacă amândoi avem dreptate, de fapt? Poate că ești un prieten groaznic, cu probleme de implicare, dar dintr-un motiv perfect rezonabil?

– Cum ar fi?

Se străduí să se uite în ochii ei și să n-o ia pe potecile întunecate pe unde creierul lui amenința uneori să îl poarte.

– Nu știu, zise ea, mușcându-și buza. Am senzația că ne scapă ceva. Ceva din trecutul tău care...

– E timpul s-o luăm din loc.

Se ridică și lăsă pe masă o bancnotă de 10 dolari, cu toate că nu băuseră decât niște apă din partea casei și un ceai.

– Trebuie să te pregătești pentru ieșirea ta de una singură, nu?

– Probabil, ridică ea din umeri. Și tu ziceai că te vezi cu niște amici pompieri la cină.

– Eh, probabil o să bem niște beri. Nu prea am poftă de mâncare.

Avusese, dar îi dispăruse, în mod ciudat, când Kayla adusese vorba de trecutul lui. Ar fi fost mai bine să rămână la concluzia că era un nemernic. Chiar dacă nu credea asta despre el. Dar el, unul, chiar se străduise.

- Hai! spuse ea. Să plecăm de-aici. Pun pariu pe cinci dolari că, până ajungem la hotel, Abby o să sune și-o să spună că și-a mai adus aminte de cinci chestii pentru care încă e supărată pe tine.

El râse, cu toate că nu se simțea prea sigur pe picioare.

- Fără pariuri, îi spuse și o urmă spre ieșire.

capitolul 10

Kayla studie meniul, în acordurile de jazz ce se auzeau dinspre pianul din colțul opus. Restaurantul se dovedise mult mai elegant decât se așteptase, cu fețe de masă din material de calitate și lumânări pe mese.

Dr. Patience O'Toole îi spusese că merita să se răsfețe cu o cină romantică în oraș, de una singură, așa că îi urmase sfatul. Exact cum sugerase autoarea cărții, Kayla purta o rochie neagră, pantofi cu toc și emana încrederea și siguranța de sine a femeii care lua cina singură pentru că asta își dorea și pentru că se simțea în largul ei singură.

În cea mai mare parte a timpului.

Lăsă meniul pe masă și-i zâmbi chelneriței care se apropia.

- Bună.

- Bună seara, răspunse chelnerița, ducându-și mâinile la spate. Doriți să vă spun care sunt specialitățile noastre sau așteptați pe cineva?

- Sunt doar eu, zise ea cu un aer relaxat și vesel, sperând să o convingă pe chelneriță că nu avea de ce să o compătimească.

Femeia îi zâmbi.

– Foarte bine. Că tot a venit vorba, e foarte frumos lănțișorul.

– Oh, mulțumesc!

Kayla atinse micul colier cu smarald și-și propuse ca la finalul serii să lase un bacșiș generos.

– E prima mea ieșire singură la o întâlnire. Doar eu cu mine.

– Ce idee grozavă!

Zâmbetul îi deveni mai larg, iar tensiunea începu să se risipească.

– Eu sunt Sidney și o să mă ocup de dumneavoastră în seara asta.

– Eu sunt Kayla.

Sidney îi prezentă specialitățile, care includeau friptură cu sos bearnez și un păstrăv preparat dumnezeiește. Kayla asculta, iar privirea îi fu atrasă de preparatele care le erau aduse clienților de la o masă din apropiere.

– Acela e rizoto cu homar, îi spuse Sidney, care observase totul. E nemaipomenit.

– Cred că o să aleg somonul pe placă de lemn de cedru, zise Kayla și-i dădu înapoi meniul. Ce vin ar merge cel mai bine?

– Vinul roze de Abacela e o alegere grozavă, spuse ea. E savuros, fructat, cu note de căpșune și de piper alb. Pot să vă aduc să degustați.

– Am încredere în recomandarea ta, zâmbi ea. Adu-mi un pahar, te rog!

– Excelentă alegere! Un aperitiv?

– O porție de calamar cu o felie de lămâie în plus, te rog!

– Imediat!

Sidney se retrase, iar Kayla fu nevoită să recunoască în sinea ei că nu prea îi era foame. Și că avea nevoie să facă totuși ceva cu mâinile, ceva care să îi dea un aer încrezător, sigur pe sine, de femeie care se află acolo cu un scop. Chiar dacă scopul era să se îndoape cu calamar.

- Bună.

Se întoarse spre direcția din care se auzise vocea și abia atunci îl observă pe bărbatul chipeș care îi zâmbea cu un pahar de martini în mână.

- Te-am observat din celălalt capăt al restaurantului, zise el, făcând semn spre scaunul gol din fața ei. Aștepți pe cineva?

Ea deschise gura, gata să spună o minciună. Să-i spună că iubitul ei urma să ajungă din clipă-n clipă. Dar de ce să mintă doar ca să facă un tip s-o lase în pace? De ce să încerce să-i menajeze orgoliul?

- Nu aștept pe nimeni, dar chiar aș vrea să...

- Super.

Individul puse paharul pe masă, trase scaunul și se așeză înainte ca ea să apuce să obiecteze.

- Mă cheamă Robert. Și dă-mi voie să-ți spun că porți un colier superb.

Își atinse din nou pandantivul cu mâna. De data asta, parcă o ardea pe piele. Poate și din cauza felului în care privirea lui aluneca dinspre pandantiv înspre decolteul ei. Începu să tragă discret de materialul rochiei, ca să se acopere un pic. Dar în minte îi reveniră cuvintele dr. O'Toole.

„Fii încrezătoare! Fii sigură pe tine! Fii conștientă că unora o să li se pare ciudat că ești singură, dar nu datorezi nimănui nici o explicație și nici darul atât de prețios de a le oferi din timpul tău."

Kayla tuși scurt.

- Mulțumesc, ești amabil. Dar aș vrea să cinez singură, dacă nu te superi.

Tipul se încruntă.

- Nu mă deranjează să-ți țin companie. Uite, dă-mi voie să-ți cumpăr ceva de băut!

Kayla strânse din dinți, decisă să nu bată în retragere.

- Nu am nevoie, mulțumesc.

În ochii lui apăru o scânteie de compătimire.

– Ah, gata, pricep. Și sora mea s-a lăsat de băut. Nu s-a mai atins de alcool de șase ani. Sunt mândru de ea.

Individul începuse să o irite. Încercase să-l trimită la plimbare cu frumosul, dar era nevoită să schimbe foaia. Oare avea să fie nevoie să-i ardă un șut în fluierul piciorului?

– Uite ce e, Rodney...

– Robert mă cheamă. Dar prietenii îmi spun Bob, zâmbi el, făcându-se și mai comod pe scaun.

– Uite ce e, *Robert*, continuă ea cu un ton ceva mai sever, hotărâtă să se țină tare pe poziție. Te rog să pleci! Sunt convinsă că ești băiat bun, dar îmi doresc de mult timp să iau cina singură, așa că te rog să te întorci la tine la masă.

– Nu trebuie să te porți ca o cățea, se încruntă el.

Ea rămase cu gura căscată, incapabilă să mai spună ceva, privindu-l doar cum se retrage în partea opusă a restaurantului și se alătură unui grup de bărbați de la bar, arătând înspre ea și clătinând dezgustat din cap.

Foarte bine. Cu ocazia asta aveau să afle și amicii lui că nu o interesa să aibă companie. Poate că era mai bine să-i fi spus că suferea de o boală contagioasă. Ar fi lăsat-o în pace mai repede.

– Comanda dumneavoastră, zise Sidney, care își făcu apariția cu porția de calamar pane. Am pus câteva felii de lămâie în plus și am adăugat sosul nostru de usturoi.

– Usturoi. Perfect.

Poate dacă mânca tot usturoiul reușea să-i țină departe pe oaspeții nepoftiți. Sidney surâse și puse pe masă și paharul de vin.

– Imediat vă aduc și salata. Iar domnul de acolo a spus că ar vrea să vă ofere ceva de băut.

Kayla se uită în direcția indicată de Sidney. Un tip în costum gri îi făcu cu mâna și își ridică paharul. Oftă.

– Chiar nu sunt interesată, îi șopti ea lui Sidney. Îmi cumpăr singură băutura.

- Asta i-am spus și eu. Vreți să mă duc și să-i spun că sunteți măritată sau ceva de genul ăsta?

- Nu, mă descurc singură.

Se concentră asupra porției de calamar pane, sperând că tipul în gri avea să înțeleagă că nu era interesată de oferta lui. Stoarse lămâia pe toată farfuria, încântată că nu era nevoie să ceară permisiunea nimănui. De obicei, când ieșea la masă cu câte un bărbat, împărțeau nota. De data asta se bucura să comande ce voia ea și să înece totul în lămâie, dacă așa avea chef.

De ce nu făcea asta mai des?

- Îți cer scuze, voiam să te salut.

Ridică privirea și-l văzu lângă masă pe tipul în gri. Strânse din dinți, oscilând între dorința de a fi politicoasă și impulsul de a-l trimite pe tip la plimbare.

- Salut, răspunse ea cât de civilizat putu. Mulțumesc pentru băutură, dar îmi cumpăr eu tot ce îmi trebuie.

- O feministă, zise el cu un rânjet și se așeză fără să fi fost invitat. Fantastic. Îmi plac femeile puternice și independente.

„Frate, nu ți-a cerut nimeni părerea!"

Se abținu să spună tare ce gândea.

- Uite ce e, îmi doresc să fiu singură, zise ea. Mulțumesc pentru intenție, dar nu, mulțumesc.

El se încruntă.

- Am spus eu ceva? Nu de alta, dar nu-mi plac așa de mult feministele.

- Am gonoree! zise ea un pic mai tare decât își propusese, făcând câțiva clienți din restaurant să se întoarcă înspre ea.

Tipul în gri se ridică așa de repede, încât aproape că dărâmă scaunul.

- Cățea dementă! scrâșni el și se duse glonț la bar.

Ei bine, fusese făcută cățea de două ori înainte să apuce să își mănânce aperitivul. Oare se putea vorbi despre progres?

Oftă și luă o gură de vin. Oh, era minunat! Sec, proaspăt, vioi, cu note de căpșune și parcă și de miere. Avea să meargă de minune cu somonul. Poate că trebuia să aștepte până atunci ca să savureze combinația.

Puse paharul jos și chiar atunci un gând înspăimântător îi încolți în minte. Nu cumva tipul în gri îi pusese ceva în vin? Nu credea asta pentru că nu își luase ochii de la el, dar chiar și așa... Auzise de o grămadă de cazuri de genul ăsta.

– La naiba!

Înjură cu voce tare, ca să se asigure că o auzeau și alți potențiali admiratori. Puse paharul deoparte și se înfruptă din calamar. Avea o crustă perfectă, condimentată cum trebuia, iar lămâia desăvârșea opera. Mâncă tot, bând din când în când apă în loc de vin.

Sidney reveni cu salata și cu încă un pahar de roze. Kayla se încruntă.

– Te rog, zi-mi că nu e din partea altui tip care n-are ce face!

– Nu, nu, zâmbi chelnerița și puse paharul pe masă. Este din partea mea. Stai liniștită, nu mă dau la tine, dar am văzut că nu te-ai atins de celălalt pahar și înțeleg de ce.

Sidney aruncă o privire scurtă spre tipul în gri și își coborî vocea.

– Sunt sigură că e inofensiv, nu l-am slăbit din priviri cât a fost la tine la masă ca să fiu sigură că nu îți pune nimic în băutură. Dar pentru orice eventualitate...

– Mulțumesc.

Kayla simți că îi dădeau lacrimile de recunoștință.

– O să primești ditamai bacșișul.

Sidney râse și luă primul pahar de vin.

– Uită de ăsta, surioară. Femeile trebuie să se ajute între ele.

– Nimic mai adevărat.

Ridică paharul înspre Sidney, ca la un toast.

Cine avea nevoie de bărbați? Nu ea. În nici un caz ea.

În fine, da, uneori era plăcut să aibă un bărbat alături. Mintea îi zbură la Tony și la partida de sex oral. Dumnezeule, ce reușea să facă cu gura! Și cu degetele, și...

„Nu. Nu te mai gândi la asta! Acum e momentul să fii tu cu tine."

Luă o gură de vin și începu salata, hotărâtă să nu mai petreacă nici măcar o secundă gândindu-se la vreun bărbat. Inclusiv la Tony. Chiar dacă îi provocase un orgasm care o făcuse să-și piardă mințile de parcă...

- Ce zâmbet frumos ai!

Un tip în cămașă albastră, cu mânecile suflecate, se opri lângă masa ei și îi zâmbi.

- Ce face o fată așa de frumoasă singurică, sing...

- Pleacă de la masa mea! scrâșni Kayla, luând cuțitul și îndreptându-l discret spre individ. Te rog!

Bărbatul făcu ochii mari și se retrase cu băgare de seamă.

- Da, da, sigur. Oh, seară frumoasă!

Kayla puse cuțitul jos și continuă să mănânce salata. Spera ca între timp să i se ducă buhul în restaurant și că avea să își mănânce somonul în liniște. Mâncă cu poftă, încântată de ea și de felul în care scăpase de nesimțiții de mai devreme. Poate că nu erau toți niște nesimțiți dar, pentru Dumnezeu, nu puteau să lase o femeie să-și vadă liniștită de cină?

Combină ultima îmbucătură de somon cu ce rămăsese din piureul de conopidă și trufe și mestecă fericită. Deci așa era să iasă la întâlnire cu ea însăși. Împinse ușor farfuria și zâmbi. O făcuse și pe-asta. Se răsfățase cu o cină nemaipomenită și își purtase singură de grijă pe parcurs. Era plăcut. Aproape la fel de plăcut ca atunci când degetele lui Tony...

- Pentru Dumnezeu!

Dezgustată de sine, puse șervetul pe masă și o căută din priviri pe Sidney ca să îi ceară nota. Atunci remarcă la bar o siluetă cunoscută. Un tip lat în umeri, brunet,

care era cu spatele la ea. Dar Kayla ar fi recunoscut bicepșii aceia oriunde. Simți un val de căldură în vintre. Se ridică și se îndreptă spre bar. Îi puse tipului mâinile la ochi și se aplecă să îi șoptească la ureche.

– Aștepți pe cineva?

Regretă gestul imediat după ce pronunță cuvintele. Ce se făcea dacă venise să se vadă cu vreo femeie?

– Kayla, se întoarse el, zâmbind. Ce bine-mi pare să te văd!

Ea îi zâmbi și se rezemă de tejghea.

– Adică nu ai venit aici după mine?

– Poate, zise el zâmbind și ducând la buze un pahar cu lichid ce semăna prea bine cu sifonul. Sau poate că am venit să mă fac criță.

Ea râse, îi luă paharul din mână și gustă băutura. Da. Sifon. I-l dădu înapoi și arătă spre masa ei.

– Voiam să cer nota, dar mai stau dacă rămâi să împărțim un desert.

– Ești sigură? Am venit doar ca să mă asigur că nu te hărțuiește nici un ciudat, dar știu că voiai să petreci seara asta singură.

– Asta am făcut, zise ea dându-și o șuviță după ureche. Dar nu vreau să termin singură crema de zahăr ars, așa că te rog să mi te alături.

– Știi perfect cum să ajungi la inima unui bărbat.

Se ridică de la bar și o luă de mână, ca și cum ar fi fost cel mai firesc gest din lume. Ca și cum acel gest simplu nu i-ar fi transmis fiori și scântei pe brațe și în inimă.

– Mai doriți cafea sau altceva?

Întrebarea chelneriței îi dădu lui Tony posibilitatea de a o urmări pe Kayla în acțiune. Îi plăcea la nebunie felul în care punea întrebări inteligente despre diferența dintre două lichioruri digestive din meniu. El, unul, nici nu le putea pronunța numele. Îi plăcea la nebunie și cât de deschisă și prietenoasă era cu ceilalți, mai

puțin în situațiile în care necunoscuți ciudați se dădeau la ea.

O urmărise discret, de la bar, cam cu o oră înainte ca ea să îl repereze. Se ținuse la distanță tocmai ca ea să nu creadă că nu avea încredere că se putea descurca singură. Și *se descurcase* de minune. Îi pusese la punct pe dubioșii aceia, chiar dacă unii fuseseră teribil de agresivi. Acționase cu eleganță, tărie și încredere. Era unul dintre lucrurile pe care le iubea la ea. Pe care le iubea *prietenește*, la naiba! Asta era tot.

- Dumneavoastră, domnule? Mai doriți ceva?

Vocea chelneriței îl readuse cu picioarele pe pământ și cu privirea la meniu.

- Nu, mulțumesc, zise el și puse paharul pe masă. Eventual încă un sifon, dar nu e grabă.

- Imediat, spuse chelnerița și făcu cu ochiul spre Kayla. Să fie două linguriță la crema de zahăr ars?

- Cred că o să împărțim, zâmbi Kayla.

Chelnerița râse.

- Fă-l să-și câștige linguriță, scumpo!

Când chelnerița se îndepărtă, Kayla se întoarse spre Tony.

- Ne-am împrietenit, îi zise.

- Observ.

- A avut grijă de mine, a stat cu ochii-n patru și mi-a ținut spatele.

El se prefăcu brusc foarte interesat de spatele ei și regretă imediat. Croiala rochiei îi dezgolea aproape tot spatele, până deasupra taliei. Dumnezeule, arăta incredibil de sexy!

- Chiar ai un spate numai bun de ținut, încercă el să glumească. Nu pot s-o învinuiesc pe fată.

- Mersi. Kayla bău un pic de apă și îl privi în ochi. Tu ești bine? Am uitat să te întreb cum a fost aseară cu băieții. Și în seara asta.

- A fost bine în ambele seri, dar ieșirea cu fratele meu a fost mai plăcută.

Ea se încruntă.

– Fratele tău? Credeam că te vezi cu alți colegi pompieri.

Rahat! Nu intenționase să îi zică. Așa-i trebuia, ca pe-deapsă că se holbase atât la fosta iubită. Tuși scurt.

– Fratele meu face parte din corpul de pompieri de elită și nu ne vedem prea des.

Kayla deschise gura ca și cum ar fi vrut să zică ceva, dar se opri și se mulțumi să încuviințeze din cap.

– Știi bine că poți să te duci și să îți vezi de programul tău oricând dorești. Nu e nevoie să mă iei cu tine peste tot, mai ales dacă nu vrei.

– Nu e vorba de asta. Dumnezeule, chiar nu era? Oare chiar voia să lase discuția să o ia în direcția asta? E complicat.

– Am priceput, spuse ea și mai luă o gură de apă. Nu trebuie să îmi zici nimic. Doar să știi că sunt aici și că o să te ascult oricând o să vrei să vorbești despre chestii legate de familia ta sau, în fine, legate de orice.

Oare își dorea să vorbească? Să îi povestească? Nu își dorise înainte. Nici măcar cu prietenii și camarazii. Sigur, colegii lui îl cunoșteau pe Joel. Unii dintre ei chiar lucraseră cot la cot cu el pe parcursul anilor. Dar nimeni nu știa cât de complicată era situația. Nici măcar Leo, prietenul lor, nu știa totul.

– Pe fratele meu se poate spune că l-am crescut.

De unde până unde spusese asta?

Kayla îl privi cu o expresie plină de blândețe și înțelegere.

– Nu știam. E mai mic decât tine?

– Da, cu trei ani și jumătate. Ne-am... mutat de-acasă când el avea 14 ani.

O privi, simțind cum i se învârteau rotițele minții.

– Deci tu aveai pe atunci... 17 ani? Și te-ai mutat singur cu un adolescent.

– Da, cam așa ceva.

Aşteptă următoarea întrebare. Aşteptă ca ea să pună presiune. Să insiste să afle de ce ar fi plecat de-acasă doi adolescenţi care nu aveau nici măcar drept de vot.

Dar nu era stilul Kaylei. Nu insistă şi nu puse presiune. Chiar dacă el simţea că voia s-o facă.

Îi aprecia extrem de mult atitudinea. Iar cuvintele îi stăteau în gât. Cuvinte pe care nu le spusese vreodată cuiva. Nici acum nu era pregătit să le spună.

- E mult de atunci, zise. Nu prea... nu prea vorbesc despre asta. Niciodată. Nu îi venea să creadă că îi spunea ei aşa ceva. E-n regulă dacă nu vorbesc nici acum despre asta?

- Bineînţeles.

Blândeţea din glasul ei îl purtă din nou în trecut, printre acele amintiri dureroase. Iar blândeţea din privirea ei îl duse şi mai departe pe acea cale.

- Mulţumesc, îi zise ea.

- Pentru ce îmi mulţumeşti?

- Pentru că mi-ai împărtăşit lucrurile astea. Ştiu că nu îţi stă în fire. E prima dată când vorbeşti cu mine despre trecutul tău.

- Mda... făcu el, trecându-şi palma peste frunte. Poate chiar încep să mă maturizez.

- Aşa este. Chiar te maturizezi.

Zâmbetul ei îi lumină întreaga fiinţă. Înclină capul şi, fără să vrea, se frecă peste piept, unde parcă începuse să îl doară ceva.

- Deci este gonoree? Îi zâmbi când ea îl privi speriată. Am auzit fără să vreau.

Ea îşi dădu ochii peste cap în timp ce se juca absentă cu un colţ al feţei de masă.

- Nu e adevărat, în caz că îţi puneai întrebarea... spuse ea roşind.

- Nici nu îmi făceam griji. Mi s-a părut o găselniţă grozavă ca să scapi de individ.

- Mulţumesc.

Se lumină la față când reapăru chelnerița cu desertul, două linguriște și un pahar cu sifon pentru Tony. El îi mulțumi și acceptă linguriță oferită de Kayla.

– Ah, nu, începe tu, spuse el. Dacă mă întrebi, e toată a ta.

– Ah, nu, chiar nu e cazul, insistă ea. Hai!

El ezită o clipă, apoi luă o linguriță de cremă de zahăr ars, spărgând crusta și savurând lichidul cremos de dedesubt. Kayla făcu la fel.

– Dumnezeule, ce bunătate! exclamă ea, cu ochii închiși. Îți place?

– La nebunie. Și nu se referea la desert. Își drese vocea și își impuse să nu se mai uite țintă la ea. Care e cea mai proastă replică de agățat de care ai avut parte?

Ea rămase un pic pe gânduri.

– Când un tip m-a întrebat dacă pantalonii de pe mine sunt de astronaut.

– Pantaloni de astronaut? se încruntă el. Nu mă prind.

– Nici eu nu m-am prins. Am început să îi explic că erau niște blugi pe care i-am cumpărat de la un magazin de haine la mâna a doua, dar el m-a întrerupt și a repetat frustrat: „Pantaloni de astronaut!" După care a adăugat că fundul meu pare scăpat de sub control.

Tony se încruntă și mai mult.

– Tot nu mă prind.

– Trebuia să spună *din alt univers*. Dar n-a reușit să spună ce trebuia.

– Au!

Ea ridică din umeri și se concentră din nou asupra cremei de zahăr ars.

– Sinceră să fiu, cred că și alcoolul fusese de vină.

El gustă din nou din desert, mult mai nervos decât era cazul din cauza tipului care o pusese într-o situație așa de ciudată și o făcuse să se simtă stingherită.

– Îmi pare rău că ai de-a face cu niște rahaturi.

– Nu e mereu așa, zise ea. Ah, un tip mi-a cerut odată să îi pipăi cămașa.

– Interesantă abordare!

– Evident, n-am făcut-o. Așa că și-a frecat mâneca de la cămașă de mâna mea uite așa – făcu ea, atingându-i dosul palmei – și a zis: „E făcută din material de lux, la fel ca mine".

– Scârbos! Ce nu era câtuși de puțin scârbos era faptul că îi simțise atingerea. Dumnezeule, ce piele fină avea! Oare genul ăsta de replici de agățat chiar funcționează vreodată?

– Nu, zise ea, clătinând din cap. De fapt, stai așa! A fost un tip, Jamie, cu care m-am văzut câteva luni. Ne-am cunoscut când a venit la mine la bar și a zis: „Tovarășii mei au pus pariu că n-o să am tupeu să vorbesc cu cea mai frumoasă fată din local. Ce vrei să facem cu banii pe care tocmai i-au pierdut?"

Tony simți o împunsătură de gelozie.

– Ai un istoric bogat la capitolul pariuri interesante.

– Mi s-a părut o replică deșteaptă. Sau, în fine, mult peste prostiile cu care eram obișnuită. Ceva de genul „Te-a durut când ai căzut din rai?" sau „N-ai obosit după cât mi-ai colindat prin vise?"

– Serios? Unii chiar încearcă să agațe cu replicile astea?

– Da. Mai luă o linguriță de cremă de zahăr ars și-l privi cu interes. Dar tu? N-ai folosit niciodată o replică de agățat siropoasă?

– Nu. Niciodată. Nici măcar o singură dată.

Era destul de sigur.

– Bine, atunci să trecem la despărțiri urâte. La câte iubite ai avut, cred că ai avut parte de o grămadă de povești din astea.

El ridică din umeri și căzu un pic pe gânduri.

– Poate vreo două.

– Povestește-mi de o despărțire ciudată, îi ceru ea. Una care n-a mers conform planului.

El sorbi din pahar.

– Când eram în facultate, am fost părăsit chiar la mine în cameră. Venise să învățăm împreună, pe urmă am început să ne sărutăm și să facem chestii, numai că brusc mi-a zis că nu mai vrea să fie cu mine pentru că a început să se vadă cu fostul, care are un Porsche.

– Auci!

– Și asta nu e tot. A uitat că nu era cu mașina, pentru că eu o adusesem la mine cu mașina mea. Așa că, după ce a plecat, a revenit în câteva minute și m-a rugat să o duc acasă. Asta era până să existe Uber sau alte aplicații. Și a fost nevoită să meargă iar cu Volvoul meu paradit în loc de Porsche.

– Dar tu ai fost un domn și nu ai lăsat-o baltă.

Îi admira încrederea pe care o avea în el. Dar trebuia să fie sincer.

– Nu am făcut-o pentru că eram un domn. Dar mi-a picat foarte bine când, după două luni, tipul cu Porsche a lăsat-o cu ochii în soare și s-a combinat cu alta.

– Da, dar măcar n-ai făcut ceva penibil, cum ar fi să-i pui zahăr în rezervor sau creveți în torpedou.

– De ce-aș fi irosit bunătate de zahăr sau de creveți?

Kayla râse și mai gustă din desert.

– Mai povestește-mi de o despărțire ciudată.

– OK... Trebui să se gândească un pic. Eram cu o tipă de câteva luni. Terminasem primul sezon ca pompier de elită și eram nerăbdător să petrec timp cu ea după ce fusesem plecat toată vara. Dar ea își pregătise ditamai discursul de despărțire, în care zicea că nu vedea încotro se îndreaptă relația noastră și că nu își dădea seama dacă într-adevăr o plac. Ceea ce îi suna foarte cunoscut când spunea cuvintele cu voce tare. Continuă să povestească, pentru a nu pierde firul. În fine, mi-a recitat discursul de despărțire și în sfârșit am apucat să zic și eu „La naiba! Ăsta da, cadou de ziua mea!"

Kayla făcu ochii mari.

– Chiar era ziua ta?

- Da. Și probabil acel detaliu arăta cât îi permisese acelei fete să facă parte din viața lui dacă după niște luni de relație nu știa când era ziua lui. S-a înroșit toată, mi-a cerut scuze și mi-a zis că, dacă vreau, ieșim să sărbătorim și amânăm despărțirea pentru a doua zi.

Kayla râse, făcând o grimasă plină de compătimire.

- Vai, îmi pare rău! Ai acceptat propunerea?

- Nu. N-am suferit. Ca să fiu sincer, nu m-a dat peste cap.

Lucru care i se păruse mereu un semn bun. Dar cu cât își analiza eșecurile din trecut, cu atât începea să își pună întrebări. Să își dea seama că poate nu făcuse bine ascunzând mereu cine și cum era adevăratul Tony.

Chiar și de Kayla.

Încercă să își mai amintească o întâmplare.

- Ah! A mai fost o fată acum câțiva ani. O chema Imogene Lux.

- Ce nume tare! exclamă Kayla și linse linguriță, făcându-l să-și piardă ideea.

- Așa deci... Eram la un incendiu în nordul statului Idaho, iar într-o noapte, când eram deja în sacul de dormit, i-am scris un mesaj.

Brusc îi veniră în minte scene mai recente, din perioada când el și Kayla erau împreună. Fusese cu Grady la un incendiu, iar seara nemernicul era tot un zâmbet, scriindu-și cu Willa din sacul de dormit. Felul în care amicul lui strălucea tot în acele momente îl făcea să se simtă al naibii de gelos. Voia și el asta.

Și atunci, și în prezent. Pe atunci crezuse că într-adevăr Kayla putea fi cea alături de care să simtă ce simțea prietenul lui.

De ce naiba ratase șansa?

- În fine, continuă el, revenind la poveste. Tipa îmi scrie și îmi zice că are ceva important să îmi spună și că poate reușesc să o sun. Așa că am ieșit din sacul de dormit și mi-am pus repede bocancii ca să mă duc undeva

mai departe în pădure și să pot suna fără să-mi deranjez camarazii.

- Frumos din partea ta.

- Poate că a fost frumos, dar nu a fost sănătos. Orice cretin care a petrecut timp în sălbăticie știe că nu ai voie să te încalți așa, cu ochii închiși.

- Vai! Nu-mi spune...

- Ba da, zâmbi el. Am călcat fix pe un scorpion. Și încă unul mare.

- Oh, Dumnezeule! exclamă Kayla și-și duse mâna la gură. Și ai scăpat cu bine?

- A durut ca dracu', dar da, am scăpat cu bine. Am sunat-o pe Imogene după ce s-a mai dus durerea. Iar ea m-a părăsit la telefon, normal. Lucru care a durut mult mai puțin decât înțepătura de scorpion.

- Groaznic! Dar nu ajung să te afecteze? întrebă ea după câteva clipe.

- Ce anume? întrebă el, simțindu-se brusc cu spatele la zid.

- Toate despărțirile. Trece vreuna de armura asta a ta? Îți frânge vreuna inima?

- Uneori.

Mai mult decât ar fi recunoscut.

- Care anume?

- Poftim?

- Care despărțiri au durut cel mai mult? Poate că, dacă lămurim asta, avem un punct bun de pornire.

„Despărțirea de tine."

Cuvintele îi fulgerară în minte. În trecut glumise pe seama despărțirii lor. Le spusese amicilor că nu-l afecta. I-o spusese și ei, când ea îi propusese să rămână prieteni.

Dar îl afectase.

Încă îl afecta.

Nu recunoscuse asta niciodată. Nici față de ea, nici față de el însuși.

„Spune-i-o cu voce tare! Zi-o!"

Dar nu putea. S-ar fi pus în acea postură care îl speria, care îl făcea vulnerabil, și nici în ruptul capului nu-și dorea să revină în acel punct.

Ea terminase desertul și îl privea cu o poftă care, o știa bine, nu avea nimic de-a face cu crema de zahăr ars.

- Tony?

- Da.

Ea se îndreptă de spate și inspiră adânc.

- Legat de ce s-a întâmplat între noi seara trecută...

- Kay, e în regulă, zise el și îi luă mâna. Putem să ne purtăm ca și cum nu s-ar fi întâmplat. Nu trebuie ca situația să devină stânjenitoare.

Ea îi trase un șut pe sub masă. Tare.

- Au! De ce ai făcut asta?

- Nu mă lași să zic ce am de zis?

Nu părea supărată, dar îi era greu să descifreze expresia din privirea ei.

- Tocmai asta voiam să spun, că ar fi o copilărie să ne prefacem că nu a fost nimic. Sau că nu ne dorim amândoi să se repete. Corect?

El încuviință din cap, știind că era unicul răspuns corect.

- Da.

- Bun, deci hai să ne purtăm ca doi adulți, continuă ea, privindu-l fix în ochi. Între noi e o chimie sexuală puternică și suntem capabili să ne satisfacem unul pe celălalt ca doi adulți.

- Eu...

Doamne, ce putea să spună?

- Da.

Ea zâmbi și puse șervetul pe masă, lângă paharul de apă.

- E bine, înseamnă că suntem pe aceeași lungime de undă. Cer nota și pe urmă mergem.

Mergem? Asta chiar se întâmpla?

- Pun și eu bani pentru desert, zise el și începu să umble prin portofel.

– E seara *mea*, îl opri Kayla. E ieșirea mea romantică. E șansa mea să fiu o femeie puternică, independentă, care obține ce vrea. Iar în clipa asta vreau sex fără obligații cu tine.

Tony înghiți în sec și simți cum tot sângele i se scurge din creier.

– Da, doamnă, răspunse.

Ar fi făcut absolut orice când ea se uita la el în acel fel.

– Bine, zâmbi ea. Hai s-o facem!

capitolul 11

„Prefă-te până ce îți iese!"

Cartea ei avea un întreg capitol pe tema asta și nu avea nici o legătură cu simularea orgasmului.

Știa din propria experiență că Tony îi provoca orgasme pe bune.

Ce trebuia ea să simuleze era bravada. Degajarea. Lipsa de implicare. Ideea că era o femeie puternică, sigură pe ea, pentru care sexul fără implicații era la ordinea zilei.

Și exact asta era, sex fără implicații. Nici mai mult, nici mai puțin.

Îl privi pe Tony, așezat pe scaunul șoferului. Puternic, arătos și un pic periculos.

– Ți-e frig? întrebă el și se întinse spre butonul de încălzire.

– Nu, de ce?

– Parcă ai început să tremuri.

– Ah!

Probabil din cauza emoțiilor, ceea ce era o prostie. Făcuseră sex de multe ori. Și acum nici două zile avusese fața îngropată între coapsele ei.

De ce ar fi fost surescitată acum?

Pentru că acum îl cunoștea. Îi văzuse latura vulnerabilă, fragilă. Iar Tony o vedea pe a ei. O tolera și o plăcea chiar și-așa, cu toată nesiguranța ei.

Poate că înainte fuseseră dezbrăcați unul în prezența celuilalt. Doar că acum erau dezbrăcați și de secrete. Sau începeau să fie.

- E doar sex, zise ea și-și dădu părul pe spate, încercând să pară cât mai degajată. Ce mare lucru?

El o privi și zâmbi.

- Mie mi se pare un lucru destul de mare.

- Da.

Era pe cale să facă o glumă legată de penisuri, dar reuși să se abțină. Era mai curând genul lui să facă o astfel de glumă, deși era mai mult decât dotat la capitolul respectiv. Simți o căldură plăcută între coapse când Tony parcă în dreptul hotelului și opri motorul.

Dădu să coboare, dar el o prinse de mână și se uită în ochii ei.

- Kay, serios, poți să o lași baltă în orice clipă. Știi asta, da? Putem să facem naibii un duș rece și să mâncăm biscuiți Oreo toată noaptea, dacă asta vrei.

Asta voia?

Își lăsă privirea să alunece peste pieptul lui larg, să poposească preț de câteva clipe, apoi să coboare spre abdomen, apoi și mai jos, până la umflătura din pantaloni. Un fior de dorință o răscoli intens și îl privi în ochi.

- Nu vreau biscuiți Oreo, îi zise. Te vreau pe tine.

El închise ochii și oftă.

- La naiba...

Era mai mult o rugăciune decât o înjurătură, iar tonul vocii lui o făcu să zâmbească. De data asta nu o mai opri când vru să coboare din mașină. Nici nu își desfăcuse bine centura de siguranță, și el era în dreptul portierei ei, ajutând-o să coboare. Își simțea genunchii moi, iar prezența lui îi dădea siguranță.

Kayla se îndreptă de spate și păși cu atenție pe tocurile înalte. Reuși să traverseze parcarea și ajunse în dreptul camerei pe care o împărțeau deja de două nopți. Era însă prima dată când, mai mult ca sigur, aveau să sfârșească împărțind și patul. Inima îi bătea nebunește și simțea degetele lui Tony strângându-i ușor brațul.

Era sigur pe el, pășind alături de ea. Felul în care își păstra cumpătul în condiții dificile, de stres făcea parte dintre calitățile care-l făceau un pompier de elită. Și un prieten atât de bun. De câte ori nu îl chemase să o ajute cu cine știe ce, iar el venise imediat?

Ridică privirea spre el când se opriră în fața ușii, iar el introduse cardul de acces. Lumina roșie pâlpâi.

El întoarse cardul și încercă din nou, dar luminița verde tot nu apăru.

– Stai un pic, zise ea lingându-și buzele. Nu e sex din milă, da?

El clipi des, luat prin surprindere.

– Ce?!

– Nu faci asta doar pentru că îți e jenă să refuzi?

El izbucni în râs și mai făcu o încercare de a deschide ușa.

– Cred că glumești.

Cu pulsul bubuindu-i până în timpane, își puse o mână pe brațul lui.

– Vreau să vrei și tu. Să îți dorești asta. Nu doar să o faci pentru că ți-am cerut eu.

– Doamne, Kayla! Lăsă cartela în ușă și se întoarse spre ea, trecându-și degetele prin părul ei. Te vreau atât de mult încât nu pot gândi! Mi-e că o să mi se găurească pantalonii din cauza erecției. Sunt la limită să dărâm ușa dacă afurisita de cartelă tot n-o să meargă. Ți se pare că sunt suficient de dornic?

Ea încuviință din cap și surâse.

– Merge.

El reîncepu să se lupte cu ușa.

- Haide! Hai! Hai, cartelo, ajută-mă!

Scoase cardul, îl întoarse invers și încercă iar. De data asta, lumina verde se aprinse, iar ei intrară grăbiți pe ușă.

Fireball ridică ușor capul din culcuș și dădu încet din coadă. Lătră o dată scurt, apoi își puse botul pe labe și închise ochii. Slavă Cerului, încă era obosit după alergarea de 7 kilometri!

Kayla intră pe ușă cu Tony chiar în spatele ei. Îi simțea răsuflarea atingându-i spatele gol și privirea alunecându-i pe piele. Când se întoarse, ea îi întâlni privirea.

Doamne, niciodată nu văzuse atâta dorință!

Ușa încă se închidea când el întinse mâna spre ea. Se opri în mijlocul camerei și se întoarse. Tony era chiar în spatele ei, privind-o cu ochi flămânzi. Își băgă degetele în părul ei, revendicând-o, posedând-o. O făcu să meargă cu spatele spre pat, sărutând-o intens, sălbatic.

- La naiba, ce bine e! gemu el cu buzele lipite de ale ei.

Fără să se desprindă din sărut, o întinse pe pat. Iar când buzele li se dezlipiră în sfârșit, ea îi văzu focul sălbatic din ochi. Părul îi era ciufulit unde ea își înfipsese degetele. Iar mirosul lui era fantastic. Mirosea a săpunul hotelului, a șampon și a încă ceva extrem de intens. Oare dorința avea miros?

Tony o mângâie pe obraz.

- Tu decizi totul. Vrei încet și senzual sau rapid și pasional?

Ea încuviință din cap. Voia totul. Și ceva în plus.

- Da, reuși să îngaime.

- Bun, zâmbi el. Și eu la fel.

Și din nou gura lui o acoperi pe a ei. O ridică ușor pe pat până ce ajunse cu capul pe pernă, iar ea îi cuprinse mijlocul cu coapsele, trăgându-l aproape, lipindu-l de miezul ei fierbinte. Rochia i se ridică, iar sexul lui erect se lipi de peticul de dantelă dintre picioarele ei. Oare putea să simtă cât era de udă? Încă era în blugi, dar

sexul ei parcă scăpăra flăcări. Se undui sub el, cerând mai multă frecare.

El gemu, se desprinse din sărut și o privi în ochi.

– Îmi place la nebunie când te freci așa de mine. De parcă ai putea să îți dai drumul așa.

Ea râse când el se împinse mai tare înspre ea.

– Dacă te miști tot așa, e posibil să-mi dau drumul.

– Mda?

Ochii lui întunecați îi căutară pe ai ei în timp ce el își unduia șoldurile, iar sexul lui, deși acoperit de blugi, trasa o linie incandescentă ale cărei scântei îi cuprindeau tot corpul.

Kayla gemu și își strânse și mai tare coapsele în jurul lui. Nu îi venea să creadă că se apropia de orgasm în felul acela. Nu mai pățise ceva asemănător de când avea 16 ani și gemea pe bancheta din spate a mașinii iubitului ei, bucurându-se de fiorii sexului „pe uscat" care făcuse fericiți atâția adolescenți.

Dar nu mai avea 16 ani, ci 31. Deci ce naiba făcea?

Nu știa, dar nici nu se putea opri. Nu acum. Uitase cât de bine putea să fie, uitase delicioasa senzație a frecării, de plăcerea de a avea lenjeria udă, lipită se sexul supraexcitat. Gemu și se arcui, dorindu-și mai mult.

– Asta e, îi șopti Tony, lingând-o pe gât în timp ce își apăsa și mai tare sexul întărit de clitorisul ei. Știu că ești aproape. După cum respiri, după cum gemi, după cum te încordezi. Hai, dă-ți drumul pentru mine!

De obicei, genul acela de cerință imperativă nu îi plăcea, dar nu când venea din partea lui Tony. Nu când era așa de aproape. Nu când el se freca de ea și îi vorbea murdar la ureche, iar ea se freca de bărbăția lui lungă și groasă.

– Ah!

Resimți orgasmul aproape violent. Se lăsă purtată de valul de plăcere și se arcui în timp ce Tony se împingea în ea prin dantelă și denim și țipă de plăcere în timp ce el o poseda fără să o penetreze.

Cum era posibil ca sexul să fie atât de plăcut, deși erau complet îmbrăcați?

Își recăpătă încet suflarea, în timp ce Tony o mângâia pe păr. Îi zâmbi și o sărută pe frunte.

- Asta a fost numărul doi.

- Orgasmul numărul doi? întrebă ea suflându-și o șuviță de păr din ochi și strângându-l iar între coapse. Oferi orgasme multiple în seara asta?

El zâmbi și o sărută din nou, de data asta pe gură.

- Da, dar nu la asta mă refeream. Era vorba despre lista mea de fantezii. Lista unde sexul în trei era pe locul trei.

Kayla își trecu palmele peste pieptul lui, pipăindu-i abdomenul prin materialul tricoului.

- Deci a doua cea mai mare fantezie a ta este sexul „pe uscat"?

El râse și se retrase un pic.

- N-aș zice-o chiar așa, dar... da. Să te fac pe tine să termini complet îmbrăcată? Mi se pare foarte excitant.

Îi plăcuse că spusese „pe tine". Că se referise la ea, nu vorbise la modul general. Că nu era o fantezie pe care i-o putea îndeplini orice femeie care era pe moment în peisaj. Așa funcționa Tony. Trăia momentul cu ea, alături de ea, de parcă ar fi fost singura femeie din lume.

Iar acum, chiar acum, voia mai mult.

Se ridică în capul oaselor și își dădu jos rochia. Urmase sfaturile lui dr. O'Toole și își pusese cel mai sexy set de lenjerie. O făcuse doar pentru ea, dar era nevoită să recunoască faptul că o încânta focul pe care-l vedea în privirea lui. Aluneca asupra sutienului din dantelă, asupra sânilor și apoi îi prindea iar privirea.

- Atât de frumoasă... Își trecu degetele peste sfârcurile ei pe deasupra materialului făcând-o să se înfioare. Ai idee cât ești de sexy?

Nu știa ce să îi răspundă, așa că, în loc să zică ceva, îl sărută, iar o mână îi porni în căutarea bărbăției care

o făcuse să se simtă atât de bine. Blugii lui purtau urmele umezelii ei. Simți un fior de satisfacție în stomac.

Desfăcu nasturele, trase fermoarul și își strecură mâna înăuntru.

– Vreau să te gust, îi zise, trăgându-i ușor blugii în jos. E rândul meu să-ți fac sex oral.

– Orice dorești, zise el, trecându-și degetele prin părul ei.

– Bun. Pentru că asta vreau.

Îi trase blugii și boxerii și îl întinse pe spate pe pat. Ei bine, era în direcția bună. Era femeia puternică și independentă care își propusese să fie. Puternică și stăpână pe situație. Se ghemui între coapsele lui și îl prinse între buze. Încet, extrem de încet.

– Mm...

Linse umezeala din vârf. Avea gust de sare și de dorință. El se cutremură sub atingerea ei, făcând-o să simtă fiori noi, de data asta de încredere și de putere. Oftând de plăcere, își prinse degetele în părul ei.

– Kayla... La naiba, te pricepi!

Ea râse și-și trecu limba în jurul lui, întrebându-se dacă să îi spună că în facultate citise o carte despre sex oral, pentru că i se păruse important să știe să satisfacă un bărbat. Dar cu Tony totul venea natural, de la sine. Știa fără să întrebe că îi plăcea când îi atingea testiculele cu vârful degetelor și că îi plăcea la nebunie când îl elibera din strânsoarea buzelor, lăsându-l să-i iasă din gură cu zgomot înainte de a-l cuprinde iar până la capăt.

– Doamne, Kayla!

Avea glasul atât de răgușit încât era de nerecunoscut. Ar fi recunoscut însă oriunde atingerea lui, felul în care degetele lui îi umblau prin păr și o mângâiau apoi pe obraji. Începu să îl sugă mai tare, frecându-l în același timp. Simțea că se pierdea și ea în plăcerea lui. Gemetele lui păreau a porni din piept, iar strânsoarea degetelor înfipte în părul ei semnalau că era aproape de orgasm.

- Oprește-te acum dacă nu vrei să fiu gata înainte să începem, icni el. Vorbesc serios, Kay.

Ea se ridică pe genunchi și zâmbi.

- Serios? Și ce urmează?

- Tu, zise el și o apucă de mijloc.

O răsturnă pe spate, râzând amândoi. Nu era nevoie să-l întrebe dacă avea prezervative. Tony era întotdeauna pregătit. Auzi ambalajul rupându-se și surâse când el continuă să o sărute în timp ce își punea prezervativul cu o singură mână.

- Te pricepi să faci mai multe lucruri în același timp, zise ea printre sărutări, dându-și jos lenjeria intimă.

- Vrei să vezi cum pot jongla în timp ce cânt la acordeon?

Privirea îi era copleșită de dorință în timp ce se potrivea chiar la intrarea în miezul ei umed și fierbinte.

Kayla se cutremură, dar încercă să pară amuzată.

- Ah, nu, mulțumesc. Deocamdată nu vreau decât chestia aia în mine.

- Chestia *aia?* rânji el. Are un nume, ai uitat?

Oh, Dumnezeule! Aproape că uitase. Asta era partea amuzantă în a face sex cu prietenul ei cel mai bun, care îi mărturisise cândva cum își botezase penisul la vârsta de 16 ani.

Chicoti, dar reuși să pronunțe cuvintele cu tot respectul cuvenit.

- Excalibur, măreața sabie.

Tony pufni în râs și aproape că se dezechilibră. Dar se repoziționă și începu iar să frece ușor capul penisului de sexul ei. Oare de ce atât de puțini bărbați știau că sexul și râsul puteau fi cel mai puternic afrodiziac? Ea continua să zâmbească atunci când el își făcu loc înăuntrul ei doar puțin, doar câțiva centimetri.

Kayla gemu ușor.

- Ești bine? zise el privind-o întrebător.

Ea încuviință din cap, cuprinzându-l și mai strâns cu coapsele.

– O să fiu cam în 60 de secunde.

– Așa de mult?

Gemu și se împinse în ea cu totul, dintr-o singură mișcare.

– Oh, Dumnezeule! țipă ea.

Se retrase imediat.

– Iartă-mă, nu m-am gândit să te întreb dacă îți mai place să...

– Trage-mi-o! gemu ea, trăgându-l înăuntru. Trage-mi-o fix așa!

– S-a făcut.

Se încolăcise în jurul lui ca un șarpe anaconda, de parcă trupul ei s-ar fi temut să nu îl scape. Dar, pe măsură ce Tony începu să se miște, Kayla simți că se lichefiază și că devine una cu ritmul trupului lui. Se arcui, înnebunită să îl simtă tot, să simtă fiecare centimetru aducător de extaz. O pătrundea intens, lung, exact cum îi plăcea ei. Deschise ochii și văzu că o privea și îi zâmbea într-un fel care îi făcu pulsul să se ridice amenințător.

– Ce e? întrebă ea precipitat.

Gemu intens când îi atinse un punct extrem de erogen.

– De ce zâmbești? reuși ea să continue.

– Sunt aici, murmură el. Unde nu credeam că o să mai fiu.

Numai că nu mai era la fel. Pentru ea, cel puțin. Ceva se schimbase între ei, deși Kayla nu își dădea seama exact ce. Era în continuare un zeu în pat și încă știa cum să își treacă o mână pe sub șoldurile ei și să o salte un pic ca să îi atingă punctul G.

Chiar și în timp ce striga și se unduia sub el, apropiindu-se de climax, știa că el simțea la fel. Că simțea acea schimbare infimă a legăturii dintre ei.

Poate de-asta sexul era mult mai bun. Sau poate că i se datora doar lui Tony și priceperii lui, care n-avea cum să dispară. Era doar sex – doar prietenie.

Când valul orgasmului o izbi iar, ochii aproape că i se umplură de lacrimi, iar Kayla își strigă tare plăcerea. Ceea ce era între ei, orice ar fi fost, era incredibil, magic. Era tot ce își dorise și nu știuse că exista. Era ca și cum ar fi fost în sfârșit acasă.

Tony gemu și termină și el, izbindu-se puternic de ea și șoptindu-i la ureche vorbe dulci, vorbe murdare, cuvinte pe care nu le putea identifica, dar pe care le recunoștea cumva, la un nivel primar, animalic.

Apoi se lăsă moale în jos și se trase într-o parte, respirându-i pe gât. O ținea strâns în brațe, iar ea se lipi de pieptul lui, fără să înțeleagă prea bine ce se petrecuse între ei.

Un lucru era limpede – nu era doar sex.

Tony se îmbrăcă pe întuneric, fără să facă zgomot, ca să nu o trezească.

– Pleci? murmură ea.

– Îl scot un pic pe Fireball.

Se aplecă să o sărute pe tâmplă. Mirosea a flori, a vanilie, a cald, a ea. Kayla se ridică în capul oaselor, ciufulită, ținând așternutul în dreptul sânilor perfecți.

– Nu e nevoie.

Își dorea atât de mult să se bage înapoi în pat lângă ea, încât îl durea. Dar se îndreptă totuși către ușă.

– Nu mă deranjează, îi zise, în timp ce Fireball țopăia de bucurie. Tu dormi. Mă întorc în câteva minute.

– Sigur?

– Mai mult ca sigur.

Voia să o sărute din nou, dar știa că, dacă se apropia din nou de pat, de ea, nu se mai putea opri. Așa că apăsă clanța și îl apucă pe Fireball de lesă.

– Hai, cățelule, să îți faci treburile!

Cățelul ieși fericit din cameră, iar Tony îl urmă. Ajuns afară, trase aer în piept de parcă era prima porție de oxigen de care avea parte după multe ore.

Ce făcuse?!

Sex. Doar sex. Era doar sex.

Dar știa că nu era adevărat.

Fireball îl trase către un mic spațiu verde din jurul unui copac, iar Tony își lăsă gândurile să zboare înapoi în camera de hotel. Tot ce se petrecuse în ultima oră i se imprimase în creier de parcă ar fi fost marcat cu fierul înroșit. Curbura taliei ei. Șuvițele părului ei gâdilându-i pieptul. Felul în care făcuse ochii mari chiar înainte să i se topească de plăcere în brațe.

Întreaga experiență fusese nepământeană.

Ceea ce nu era bine.

Nu că nu era bine, era... nepotrivit.

Cum Dumnezeu să-și mai păstreze cumpătul pe viitor când în urechi îi răsunau gemetele ei? Cum să se concentreze asupra fostelor și a ce aveau să îi spună când mirosul ei i se imprimase în piele, iar amintirea trupului ei arcuindu-se spre al lui...

– Oprește-te!

Fireball se opri din adulmecat copacul și îl privi întrebător.

– Nu tu, îi zise el. Tu ești în regulă. Continuă ce făceai!

Fireball dădu din coadă și își puse lăbuțele din față pe genunchii lui. Afurisitul de câine era adorabil. Nu era de mirare că Kayla nu putuse rezista tentației de a-l adopta. Tony își dorise un câine de când se știa. Se convinsese însă că nu era potrivit cu programul infernal pe care îl avea.

Programul era însă doar un pretext, pentru că adevărul, adevărul urât, neplăcut era că Tony nu voia un câine din aceleași motive pentru care nu voia copii.

Pentru a fi un tată bun, tatăl pe care știa că l-ar fi meritat copiii lui, avea nevoie să știe ce însemna un tată bun.

Și nu avea nici cea mai vagă idee. Nu știa nici cum să fie un soț bun, cu toate că lui Grady părea să îi iasă. Dar un singur exemplu de succes nu era suficient ca să spele

toată urâțenia. Să șteargă doar într-o clipită amintirile lui despre cât de cumplită putea fi o căsnicie.

Din nefericire, asta era tot ce știa.

Știa cum arătau relațiile nepotrivite. Toxice. Avusese parte de suficiente, iar în cea mai mare parte, din pricina lui. Dar existau relații mult mai rele. Rele la cu totul alt nivel. Toxice și cumplite, mult peste relațiile lui.

Câinele dădu mai tare din coadă. Ori îi citea gândurile, ori voia ceva bun. Tony îl mângâie, recunoscător că putea măcar să își imagineze că îl înțelegea cineva. Fireball îl privea cu o expresie stranie, aproape omenească. Iar Tony nu putea să îl dezamăgească.

– Uite ce e, eu și mama ta suntem doar prieteni, îi explică el. Și asta dintr-un motiv serios.

Care era motivul, că nu mai ținea minte?

Fireball înclină capul, împărtășindu-i curiozitatea.

– Ea merită mai mult, insistă Tony. Tu n-ai auzit ce au zis femeile despre mine. Că mi-e frică să mă implic. Că sunt insensibil. Că sunt prefăcut. Am inventat alergii și mahmureli ca să ies din relații. Nu sunt tocmai o partidă, nu? Câinele îi linse mâna, scânci și-l linse din nou, iar Tony simți un val de afecțiune și-și dori să aibă ceva bun pentru Fireball. Neavând, se mulțumi să-l scarpine sub bărbie, iar cățelul dădu încântat din coadă. Ideea e că nici una nu a zis ceva nou, ceva ce nu știam deja, continuă el, simțindu-se cam ciudat să își mărturisească secretele unui câine într-o parcare întunecată. Dar continuă, fără să înțeleagă nevoia de a se descărca. Nu e ca și cum mi-au provocat niște revelații care mi-au zdrobit orgoliul. Știam chestiile astea.

Sigur, a ști și a acționa, a face ceva erau lucruri diferite. Faptul că Tony era capabil să conștientizeze ceva nu îi dădea, printr-o minune, abilitatea de a rezolva situația.

– Ham! făcu Fireball.

Tony oftă, iar la auzul sunetului, Fireball încercă să i se suie în brațe. Așa că se așeză turcește pe iarbă, desfăcu brațele și îl lăsă pe micuț să i se suie în poală.

– Sper că nu ai făcut pipi unde stau eu acum, mormăi el. Sau că n-ai făcut treaba cealaltă. O să mă supăr dacă descopăr că am stat în caca de câine.

Scheunând de bucurie, Fireball se făcu colac la el în poală. Tony începu să îl mângâie pe spate, moment în care observă că micuțul se întremase, pusese carne pe el. Și părea mai relaxat. Mai fericit.

Tony putea spune același lucru despre el. Mângâie cățelul, conștient de impactul Kaylei asupra propriei stări de bine.

– Are efectul ăsta asupra unui tip, nu? mormăi Tony.

Câinele scoase un mârâit aprobator, uitând și de copac, și de iarbă, și de scopurile pentru care se afla afară, la lumina lunii. Când primea un pic de afecțiune, uita de nevoile de bază. Tony se uită în spate, încercând să își dea seama care erau geamurile de la camera lor. Iat-o, a treia de la stânga.

Lumina era aprinsă, așa că probabil ea se trezise de-a binelea și se ridicase din pat. Poate intrase la duș. Sau își făcea bagajele ca să plece mai repede după prostia colosală pe care o făcuseră. Numai că nu se simțea ca după o greșeală. Se simțea... bine. Simțea că era ce trebuia. Cum nu mai simțise de mult.

Era mai bine decât în perioada când fuseseră împreună.

Simți o apăsare în piept și renunță să se mai uite la fereastră. Îl privi pe Fireball în schimb.

– Tu ce zici? E vreo șansă ca la finalul excursiei ăsteia să nu se aleagă nici unul cu inima strivită ca un gândac?

Fireball scânci și puse o lăbuță peste mâna lui. Tony râse și începu iar să îl mângâie.

– Așa ziceam și eu.

capitolul 12

Kayla se uita pe geam la drumul care începea să se îngusteze, fiind încadrat de cucută-de-munte și de brazi. Urcau și se îndepărtau de orașele mai mari.

Se apropiau de zona de nord-vest a statului Washington, unde era următoarea zonă afectată cândva de incendiu. Zone cu arsuri, cum le zicea Tony. Noaptea trecută, în timp ce stăteau cuibăriți unul în brațele celuilalt, îi descrisese în detaliu intervenția de la complexul J&J. Mirosul fumului, sunetul copacilor care ardeau ca niște torțe portocalii și strălucitoare. Își pusese capul pe pieptul lui și îi ascultase deopotrivă cuvintele și bătăile inimii. Îl auzise descriind păduri dese și tinere la care focul ajunsese atât de sus, încât le acoperise ca un baldachin, ștergând întinderi mari de pădure.

În unele zone rămăseseră doar luminișurile, îi zisese el, cu toate că, după cum el însuși recunoștea, nu mai fusese acolo de mulți ani. Poate că de-acum puteau crește iar copaci în zona afectată. Citise și ea că uneori era posibil și că solul devenea mai fertil de la căldură și distrugere.

Poate că așa avea să fie.

Se uită spre el. Privea încruntat șoseaua și era extrem de concentrat.

– Povestește-mi despre Jessi!

Kayla se făcu mai comodă în scaunul pasagerului și-l analiză pe Tony. Purta un tricou albastru pe care scria Fuckoffee, un suvenir adus din Londra cu un an în urmă. Ținea volanul cu o singură mână, iar ochelarii de soare îi ascundeau privirea. Probabil era mai bine așa. N-avea nevoie să fie din nou distrasă.

– Ce vrei să știi despre ea? întrebă el.

– Cum v-ați cunoscut? Cât ați fost împreună?

„Ai iubit-o?"

„Te-ai gândit vreodată că ar putea fi aleasa?"

Erau întrebările pe care nu voia să i le pună. Sigur, voia să știe răspunsurile, dar nu trebuia să-și bage nasul. Nu era treaba ei. Deciseseră că sexul din seara precedentă fusese strict o chestie fizică. Nu aveau dreptul de a rosti cele mai intime gânduri ori de a împărtăși ceva mai intim decât... sexul.

Ceea ce era ciudat, dacă se gândea bine.

Tony își drese vocea.

– Ne-am cunoscut într-o vacanță de vară, în facultate, într-un echipaj de pompieri. Eu eram începător, iar ea lucra voluntar, ca șofer. Ne lua cu mașina din locurile unde ieșeam din pădure.

– Face voluntariat pentru corpul de pompieri de aici?

– Asta făcea pe atunci, zise el, ridicând din umeri și dându-și jos ochelarii, căci un mare nor acoperise soarele. Ca să fiu sincer, mi s-a părut mereu că, de fapt, era în căutarea unui soț.

– Adică nu făcea munca de voluntar doar din bunătatea inimii ei?

Sunase mai răutăcios decât voise și nu își dădea seama dacă răutatea era îndreptată către Tony sau către cealaltă femeie.

Era iritată și nu avea nici un motiv. Înainte de cina cu Jessi, era mai bine să stea un pic liniștită, să citească, să își adune gândurile. Poate să facă o scurtă drumeție în pădure sau în ce mai rămăsese din pădure.

– E o tipă de treabă, zise Tony, făcând-o să se simtă și mai ticăloasă. În fine, într-o zi, în drum către oraș, am întrebat-o dacă vrea să iasă cu mine la cină. A mers bine, așa că am început să ne vedem.

– La distanță?

El ridică din umeri.

– Erau câteva baze de pompieri prin statul Washington și-mi era mai ușor să stau prin zonă în loc să mă întorc în Oregon. Pe-atunci nu se putea spune că aveam un cămin permanent.

Era ceva ce nu-i spunea, o simțea. Ceva ce-l făcea să își încordeze ușor maxilarul și să strângă mai tare volanul. Dar Kayla nu avu curajul să întrebe ce era.

- Bun, deci ați fost împreună o vară?

- Câteva săptămâni. Vreo șase. Nu-mi aduc aminte, sincer.

- Cine a pus punct?

Deja îl interoga. Punea mult prea multe întrebări. Dar prefera să vorbească despre asta decât despre ce se întâmplase noaptea trecută. Sau să nu vorbească despre asta, așa cum făcuseră toată dimineața.

Tony părea dus pe gânduri.

- Nu sunt sigur cine a rupt-o. Nici măcar nu sunt sigur că a existat o despărțire. Își frecă bărbia, neobișnuit de gânditor. Ce să zic, sezonul se terminase... M-am întors în Oregon... Și asta a fost.

- Asta a fost, repetă ea.

Sigur mai era ceva la mijloc, nu putea fi atât de simplu.

- O să fie interesant de văzut ce părere are și ea.

- Da, cred, zise el.

Telefonul de pe consolă sună. Tony își mută o clipă privirea de la șosea, îl luă și se încruntă. Kayla îl văzu cum se crispă. Ochii i se întunecară, apoi apăsă pe ecran și băgă telefonul la loc.

- Deci restaurantul ăsta unde ne vedem cu Jessi și cu...

- Cine era? întrebă ea.

- Nimeni, zise el aproape printre dinți.

Nu părea chiar un nimeni, dar Kayla nu continuă seria întrebărilor. Nu avea rost să insiste dacă el nu voia să vorbească despre asta. Trase aer în piept și își aminti în gând că toată lumea avea dreptul la intimitate.

Oare era altă femeie?

Gândul îi provocă un gol în stomac.

Nu pomenise nici unul nimic despre exclusivitate. Nimic nu îl împiedica să se combine iar cu câte o fostă, dacă asta voia.

Altă fostă decât ea.

Erau adulți. Adulții erau liberi să facă sex cu o grămadă de oameni dacă voiau. Cu zeci. Sute.

– Tony?

– Da?

– Faci... și cu altcineva chestia asta cu sexul fără implicații?

– Cum? tresări el, privind-o scurt. Nu, normal că nu.

– Ah! Mă întrebam doar dacă...

– Dar tu?

– Nici eu. Nu e genul meu, știi doar.

– Așa e. Tu ești aproape întotdeauna în câte o relație.

Hm. O observație interesantă!

– Crezi că sar dintr-o relație în alta fără să investesc cu adevărat sentimente?

– N-am zis asta. Dar... așa e, nu?

– Poate, zise ea și-și mușcă buza. Chiar mă gândeam la asta. La felul în care se duc relațiile mele pe apa Sâmbetei.

– Poate pentru că alegi numai nemernici, pufni el.

– Persoanele de față se exclud? zâmbi ea.

– Persoanele de față nu se exclud deloc, din contră.

– Nu ești un prieten rău, insistă ea. În ciuda a ceea ce crezi.

– Și a ceva ce cred fostele mele iubite.

Ea clătină din cap.

– Încă nu-mi dau seama ce e cu tine, dar ne apropiem de adevăr.

El îi aruncă o privire scurtă, iar Kayla putea să jure că văzuse în ochii lui o sclipire de nerăbdare și de interes.

– Cum așa? Renunți la teoria cu fobia de angajament, de implicare?

– Poate. Nu mai sunt sigură. Ceva scânteie în aerul dintre ei, ceva întunecat, periculos, greu de identificat.

Dar o să câștig pariul, continuă ea. Deja simt pe buze gustul acelui whisky.

El râse și păru să se mai relaxeze.

-Să vedem. Îmi mai citești?

Ea ezită, căci nu prea era dornică să schimbe subiectul tocmai când erau șanse să ajungă undeva, într-un punct semnificativ.

-Bine, spuse. Capitolul 16, în regulă? E despre a-ți acorda timpul necesar pentru a reflecta asupra relațiilor nereușite.

-Perfect, spuse el cu ochii la drum.

Tony se uită în jur, în restaurant și se îndreptă spre masa cu canapele noi, situată în dreptul lucrărilor de artă modernă de pe perete.

-S-au schimbat multe pe aici, remarcă el. Vezi fântâna aia de acolo?

-Îmi plac pietrele acelea de râu.

-Acolo era o sculptură kitsch cu un urs. Parcă era făcută cu drujba.

-Aha, făcu ea, încuviințând din cap. Una peste alta, pare-se că o să putem admira apusul.

-Ah, da. Peisajul e demențial.

El privi rândurile de pini care mărgineau Munții Cascadelor, din partea nordică a statului Washington. Pe vârfuri se vedeau petice de zăpadă. Nu avea să mai treacă mult până când crestele aveau să fie complet acoperite de nea. Cândva, îi plăcuse la nebunie aici, în Washington. Era locul lui de baștină, în fond și la urma urmei.

Până când încetase să fie. Lucru care nu avusese de-a face cu Jessi.

Telefonul sună din nou, iar Tony simți un fior de groază. Scoase aparatul din buzunar și-și făcu curaj să vadă pe ecran numele mamei lui.

„Jessi Bartholomew."

Resimți o imensă ușurare și citi mesajul.

– O să ajungă într-un sfert de oră, zise el. Au ieșit un pic mai târziu de la muncă.

– *Au* ieșit? întrebă ea mirată.

– Ea și soțul ei.

Uitase să menționeze amănuntul cu pricina.

– Scuze, credeam că ți-am zis. E un amic. Un tip super.

– Fosta ta iubită s-a măritat cu unul dintre amicii tăi? Credeam că bărbații au un anumit cod etic în chestii de genul ăsta.

– Ah, nu, Cal nu e așa. Nici eu. În plus, el și Jessi sunt perfecți unul pentru celălalt.

Kayla se uită la el cu o expresie de amuzament și de curiozitate.

– Mi se pare foarte tare că sunteți așa de relaxați în povestea asta. Voi toți, dar în special tu.

– Serios?

Se scărpină în barbă, sperând că n-o dăduse în bară când îl invitase și pe Cal să li se alăture.

– E posibil ca ei să creadă că noi doi suntem împreună. Sper că e în regulă.

– Împreună, adică... iubiți?

– Da, zise el ridicând din umeri. Jessi a ajuns la concluzia asta când am amintit de camera *noastră* de hotel. Nu te deranjează, da?

– Ah, nu, e în regulă, zâmbi ea. O să intru în rol și, cine știe, poate că fac rost de niște informații utile.

– Perfect.

Își frecă antebrațul. Simțea că nu avea stare în preajma ei, se simțea agitat. De parcă nu era sigur dacă voia să o tragă la el în brațe ori să fugă unde vedea cu ochii.

– Stai liniștit, zise ea și își puse mâna pe brațul lui. În cel mai rău caz, va fi o cină plăcută în care vei depăna amintiri cu niște vechi prieteni.

– Corect. Da, ai dreptate.

Atingerea ei îl liniștea, dar, în același timp, îi făcea inima să bată mai puternic. Cum putea avea un astfel de efect asupra lui?

Un adolescent cu părul în nuanțe de albastru apăru lângă masa lor, cu un vraf de meniuri în brațe.

- Masa dumneavoastră e gata, vreți să vă conduc?

Tony ridică din umeri și se uită la Kayla.

- Ai vreo preferință?

- Hai să așteptăm aici, zise ea. Îmi place arteziana și, dacă rămânem, nu o să pară că am început fără ei.

- Bine gândit.

Ea se pricepea la astfel de lucruri, reușea de minune să se pună în locul altora.

- E în regulă dacă rămânem aici? îl întrebă el pe puști.

- Nici o problemă, răspunse albăstriul și arătă spre o bancă de lângă fântână. Luați loc dacă doriți! Vă pot aduce ceva de băut?

- Nu e nevoie, mulțumim.

Kayla se rezemă de peretele din spatele băncii și-și trecu degetele peste piatra de râu.

- Cred că prefer să stau în picioare. În ultima vreme, parcă am stat prea mult așezați.

- Adevărat.

Veni lângă ea, se rezemă de perete și îl urmări cu privirea pe puștiul cu părul albastru.

- Sper că Fireball nu se simte singur.

- Eu mă îndoiesc că e treaz, zise ea. Ne-am jucat destul de mult la locul de joacă pentru câini.

Kayla se uită din nou pe geam, vrăjită de imaginea pinilor unduindu-se încet sub briza de toamnă. O înțelegea. Era partea lui favorită din Washington.

- Sunt nerăbdătoare să facem drumeția de mâine, zise ea. Ești sigur că vrei să vii și tu?

- Absolut. Și nu doar pentru că nu voia să o lase să bântuie de una singură prin pădure. Am mare nevoie de aer curat, adăugă el.

Se auzi sunetul clopoțelului de deasupra ușii de la intrare și amândoi se uitară într-acolo. Nou-veniții erau doi bărbați, unul cărunt, celălalt, mai tânăr. Tată și fiu, cel mai probabil. Tony simți o împunsătură în inimă

când tatăl își trecu brațul peste umărul fiului și-i zise ceva care îi făcu pe amândoi să râdă. Oare așa arăta o relație normală tată-fiu? Nu avea idee, dar văzând scena pe viu, atât de aproape, i se strânse inima.

Kayla se foi un pic, iar părul ei îi atinse brațul.

– Crezi că Jessi se va simți în largul ei vorbind despre relația voastră de față cu soțul ei?

Tony ridică din umeri și își băgă mâinile în buzunare.

– E destul de deschisă în chestii de genul ăsta. Obișnuia să-mi povestească experiențele sexuale pe care le avusese cu fostul și să mă întrebe dacă vreau să le punem și noi în practică.

– Hm... OK.

El rânji și o înghionti ușor.

– Pe atunci nu mi se părea nimic ciudat. Dacă o femeie știe ce vrea în pat, prefer să știu. Și asta fără să devin gelos și să mă întreb de unde și cum a învățat ce vrea.

– Vai, dar ce minte deschisă ai!

O privi, căci nu era sigur dacă vorbea serios sau era ironică.

– Să știi că am fost cavaler de onoare la nunta lor.

– Serios?

– Da. Eu și Cal eram la aceeași unitate de pompieri în facultate, așa că ne știam dinainte să se cunoască ei doi.

– Hm... Și n-a fost ciudat pentru tine? zise ea, atingându-l cu umărul fără să vrea.

– Nu. Nu prea. În fine, a fost un moment mai ciudat la petrecerea de după nuntă, când se pregăteau să își țină toastul. Eu și alt cavaler de onoare le pregătiserăm niște pahare speciale comandate de mama lui Jessi. Erau gravate la comandă.

– Nu mi se pare nimic ciudat.

– Ei bine, problema a fost că a greșit inițialele, zise el râzând.

– Oh, nu! Kayla își acoperi gura cu mâinile ca să își înăbușe hohotul de râs. Groaznic! exclamă ea.

– Le-a gravat cu „J" pentru Jessi și „C" pentru Cal, dar la numele lui a folosit inițiala numelui de familie a fostului ei iubit.

– Nu erai tu, sper!

– Ah, nu. Altul. Un paramedic cu care a avut o relație de un an.

Kayla clătină din cap, încă siderată de cele auzite.

– Bun, și ce s-a întâmplat?

– Eu și celălalt cavaler de onoare am încercat să facem paharele pierdute imediat ce ne-am dat seama de problemă și înainte ca Jessi sau Cal să observe. Numai că Jessi m-a surprins când încercam să le ascund în spatele unui coș cu fructe.

– Ciudat rău, râse Kayla din nou, iar părul ei îi gâdilă brațul. Eu am fost o singură dată la nunta unui fost iubit și a fost neobișnuit.

– De ce? Mirele a spus numele altcuiva?

– Ah, nimic atât de grav. Numai că principalul cavaler de onoare a ținut un toast la beție și s-a apucat să turuie cum a fost la petrecerea burlacilor și cum mirele a avut parte de o partidă de sex oral în toaleta unui local de striptease.

– Auci!

– Mireasa n-a fost prea încântată, continuă ea, clătinând din cap. Căsnicia a durat vreo doi ani, după care ea a divorțat.

– Lasă-mă să ghicesc: a descoperit că o înșală?

– Ah, nu. Taman pe dos. Ea l-a înșelat. Și a pretins că n-a făcut decât să egaleze scorul.

– Sănătoasă abordare!

Și perfect în linie cu toate căsniciile disfuncționale pe care el, unul, le știa.

Dar Kayla îi zâmbi, iar ochii ei albaștri parcă îi săgetară pieptul.

– Recunosc că am scăpat ca prin urechile acului în ce-l privește pe acel tip.

– În sensul că nu te-ai măritat tu cu el?

Ea ridică din umeri.

– Nu e ca și cum m-aș fi gândit serios la asta, dar când te vezi cu cineva, posibilitatea de a te căsători e mereu în cărți.

Roși brusc, probabil pentru că spusese cu glas tare ceva ce nu ar fi vrut să spună. Își dădu părul pe spate, gestul ei clasic de nervozitate.

– Povestește-mi, te rog, și despre altă nuntă, îi ceru ea. Sigur ai fost și la alte nunți ale fostelor, ținând cont câte ai avut.

Tony ridică din umeri. Nu putea să îi conteste raționamentul.

– Chiar anul trecut am fost la una, zise el. Mireasa era o femeie cu care fusesem în urmă cu câteva sezoane.

Kayla se încruntă.

– Și nu e pe lista noastră?

– Ah, nu. S-a stabilit pe Coasta de Est. Nu e tocmai în drumul nostru.

Nu că l-ar fi deranjat să bată un drum atât de lung cu Kayla alături. La naiba, ar fi fost dispus să meargă în cerc în jurul țării cu ea lângă el!

Kayla îl îndemnă să continue povestea.

– Hai, zi-mi cum a fost la nuntă!

El își drese glasul și apoi zâmbi un pic amintindu-și întâmplarea.

– Tatăl miresei începuse un discurs, spunând cât de bine era că, în sfârșit, ea îl găsise pe Greg, pentru că iubitul ei de dinainte era un mare ratat.

Kayla făcu ochii mari.

– La tine se referea?

– Ah, nu, la alt fost iubit, care era la nuntă.

– Oh!

Tony râse amintindu-și expresia de pe chipul bietului bărbat.

– Și nu venise singur, ci cu soția și bebelușul.

– Uau, ai cele mai nebune povești! zise ea și-și bagă mâinile în buzunarele de la blugi. Cam urât ce a făcut tatăl miresei.

– Șampania a fost de vină.

Ea râse și-l atinse din nou întâmplător pe braț, de data asta cu cotul.

– Ar putea fi titlul generic pentru aproape toate dezastrele produse la nunți. În facultate am asistat la o nuntă unde mirele a leșinat cu nasul în decolteul miresei, chiar la altar.

– Cred că a fost o fotografie grozavă pentru albumul de nuntă.

– E drept că tipa avea un decolteu frumos, recunoscu ea. Îl înțeleg că a picat hipnotizat.

Tony rezistă tentației de a arunca o privire spre decolteul ei. Purta o bluză albastră cu anchior și o pereche de blugi albi care-i scoteau în evidență formele. Era încălțată cu sandale din care se vedeau vârfurile degetelor, cu unghiile date cu ojă roz. Aceleași degete care se strânseseră de plăcere cu o noapte în urmă.

– Când eram în facultate am fost la nunta altei foste, una din liceu.

– Și? Vreun dezastru?

– Nu, dar m-a prins la înghesuială în timpul petrecerii.

– Adică a încercat să te seducă? întrebă ea, strâmbând din pas.

– Ah, nicidecum.

Tony se crispă ușor amintindu-și de acel moment și se întrebă oare de ce adusese vorba despre asta.

– Mi-a spus așa: „Tony, ești un tip grozav, sper să ți se întâmple și ție în curând".

– Vai, ce drăguț!

– Da, chiar așa. Își drese glasul, surprins că i se pusese un nod în gât. Îmi amintesc că atunci m-am gândit că nu am nici o șansă să mi se întâmple. A fost o reacție automată, viscerală. Dar n-aveam cum să-i zic asta cuiva care tocmai jurase altcuiva credință și dragoste eterne.

– Frumos din partea ta, rosti ea, dându-și o șuviță după ureche. Și ce i-ai zis?

– I-am mulțumit. Și i-am spus că poate o să mi se întâmple și mie peste câțiva ani, după ce îmi lămuresc niște lucruri. Și iată-mă, câțiva ani mai târziu, departe de a-mi fi lămurit niște lucruri.

– Lucruri? făcu ea, înclinând capul într-o parte. La ce fel de lucruri te gândeai atunci?

El dădu să răspundă, fără să fie sigur că avea puterea să spună vorbele cu glas tare. Dar chiar atunci ușa localului se deschise, iar Jessi își făcu apariția alături de Cal, care o ținea pe după umeri.

– Tony! exclamă ea și sări să îl îmbrățișeze, râzând. De când nu te-am văzut!

– Mă bucur să te văd, frate! zise și Cal, bătându-l pe spate în timp ce Jessi și Kayla făceau cunoștință. Ce naiba mai faci?

– Bine, răspunse el. Se uită la Kayla și văzu o expresie stranie în privirea ei. Mai bine ca oricând, adăugă el.

Spre marea lui uimire, era adevărat. Iar motivul pentru starea lui de bine se apropie de el, cu părul mirosind a soare și a flori.

După care telefonul îi vibră din nou în buzunar, amintindu-i de demonii care îi suflau în ceafă.

capitolul 13

Kayla se uita când la Tony, când la Cal, încercând să își mascheze uimirea. Oare numai ea observa evidența? Cei doi puteau trece oricând drept gemeni. Același păr șaten-închis, aceiași ochi căprui, aceeași constituție. Chiar și râsul lor era identic.

– Vrea cineva să împărțim o sticlă de vin?

Fusese vocea lui Cal, nu a lui Tony, dar nu ar fi putut să spună sigur a cui era dacă ar fi fost legată la ochi. Iar asemănările dintre cei doi nu se încheiau aici.

– Eu sunt de acord cu vinul.

Se uită iar când la Tony, când la Cal. Chiar era ireal. O privi pe Jessi, care stătea lipită de bărbatul ei de parcă ar fi fost proaspăt căsătoriți.

– De când sunteți împreună? întrebă Kayla.

Jessi îl mângâie pe Cal pe braț.

– Păi, să vedem... Am început să ieșim împreună după ce Cal și-a luat diploma în Silvicultură. Și ne-am căsătorit acum doi ani.

Kayla se strădui să nu își trădeze surprinderea.

– Și tu ai studiat silvicultura? îl întrebă pe Cal.

El râse, făcând o gropiță în obraz exact la fel ca a lui Tony.

– Da. Eu și Tony ne-am văzut prima dată la un curs despre soluri. Iar în vara aceea am făcut parte din același echipaj de pompieri.

– Interesantă coincidență!

Era limpede, Jessi era atrasă de un anumit tip de bărbat. Kayla îi zâmbi conspirativ.

– Să înțeleg că îți plac bărbații ca brazii, nu?

Jessi ridică din umeri și luă o gură de apă.

– Nu prea m-am gândit la asta.

Cal ridică privirea de la meniu și îi zâmbi soției sale.

– Vrei să împărțim o porție de bulete de cartofi?

– Ăsta e punctul în care zic da, iubire, știind că o să apuc vreo două, iar tu o să le aspiri pe celelalte, râse ea.

Kayla se uită scurt la Tony, care nu avea cum să nu priceapă. Buletele de cartofi erau preferatele lui. Obsesia lui. Dar Tony nu era atent. Era cu ochii în telefon, cu aceeași expresie întunecată pe care o avusese de fiecare dată când afurisitul sunase sau vibrase. Lucru care se întâmplase de multe ori. Îl atinse ușor pe mână.

– E totul bine? murmură ea.

– Hm?

Privirile li se întâlniră, iar Kayla se cutremură.

– Ești bine?

El își drese vocea și bagă telefonul la loc în buzunar.

– Bulete de cartofi. Da, sună bine. Hai să împărțim comanda!

Nu îl întrebase asta, dar nu insistă.

– Cu vinul cum facem?

– Eu nu vreau, mulțumesc. Vreau doar apă.

– Și eu la fel, zise Jessi și avu un schimb de priviri cu Cal pe care Kayla nu reuși să îl înțeleagă.

O chelneriță veni și luă comanda de băuturi: un pahar de chardonnay pentru Kayla, vin roșu pentru Cal, apă pentru Tony și Jessi și două porții de bulete de cartofi ca să le mănânce la comun.

După ce meniurile dispărură de pe masă și chelnerița se îndepărtă, Jessi ridică paharul.

– Știu că încă așteptăm băuturile, dar hai să toastăm acum! Pentru vechi prieteni și noi începuturi!

Cal zâmbi și ciocni paharul cu soția lui.

– Ce mă bucur să-l văd fericit pe vechiul meu prieten! făcu el, uitându-se la Kayla și ciocnind cu ea. Mă bucur că, în sfârșit, s-a întâmplat și pentru voi doi.

Stai așa, ce? Tony spusese că era posibil ca Jessi să creadă că ei erau împreună, dar nu menționase că femeia credea că relația era chiar serioasă. Se uită spre el, încercând să se lămurească, dar degeaba.

Dar Tony era iar cu ochii în telefon, încruntându-se la ecran, cu o expresie concentrată. Era limpede că nu auzise ce se spusese mai devreme.

Probabil se simți privit, pentru că lăsă telefonul deoparte și zâmbi slab.

– Scuze, nu vreau să fiu genul care stă numai cu ochii la telefon, dar e o urgență de familie.

– Aha, făcu Cal. Nu-i nevoie să ne explici.

Kayla i-ar fi dat un șut pe sub masă. Voia să audă explicația. Ce urgență de familie? Dar Jessi își ciocnea deja paharul de al ei, așa că momentul era pierdut. Tony se alătură toastului. Kayla își frecă ușor piciorul de al lui, iar gestul păru să îl mai detensioneze.

– Mă bucur mult să vă revăd pe amândoi, spuse el. A trecut prea mult timp.

Jessi zâmbi și-și dădu părul pe spate.

– Cred că ai făcut o mișcare inteligentă să iei legătura cu mine. Să simți că lucrurile sunt definitiv încheiate înainte să vă puneți pirostriile.

Pirostriile? Așadar, chiar îi credeau un cuplu cu planuri de viitor. Se uită la Tony exact când telefonul vibră din nou. De data asta el îl închise, clătinând din cap, și se alătură conversației.

– Scuze! Acum e gata, n-o să mai bâzâie.

– Nu-i nici o problemă.

Cal își primi paharul de vin și luă o înghițitură. Kayla își primi, la rândul ei, paharul.

– Trebuie să dai un telefon?

– Nu, totul e sub control.

Băgă din nou telefonul în buzunar. Pe chip și în ochi i se citea o expresie îndurerată pe care Kayla nu i-o mai văzuse de mult timp. Îi prinse privirea și îi zâmbi încurajator. Încercă să îl prindă de mână, dar el se retrase și în loc de mână îi atinse șlițul.

– Uf! făcu el și se aplecă zâmbind spre ea. Nu știu dacă să mă simt ofensat sau excitat.

Ea roși și se uită repede înspre Jessi și Cal, care comparau pizza cu cârnați cu pizza cu pepperoni.

– Zici că nu-i adevărat, nu? șopti ea. Mă refer la asemănări.

El ridică din sprâncene.

– Dintre tine și Jessi?

– Ce?!

Kayla se uită brusc la cealaltă femeie. Era drept, Jessi avea părul lung, șaten-închis și ochi albaștri. Și silueta era asemănătoare, deși Jessi avea sânii mai mari. Kayla ignoră împunsătura de gelozie din piept și se întoarse iar spre Tony.

– Nu mă refer la asta, zise ea. Doar remarcam că...

– Și cum v-ați cunoscut? răsună vocea lui Jessi.

Kayla se îndepărtă un pic de Tony, dar îi simțea în continuare căldura trupului și ciudatul magnetism dintre ei.

– Prietenii noștri cei mai buni s-au căsătorit, începu Tony. Noi le-am fost alături în perioada în care au încercat să iasă împreună și i-am ajutat să-și scoată nasurile din fund și să se îndrăgostească.

– Mereu ai fost un poet, râse Jessi. Ai și cântat la ei la nuntă?

– Da! zise el și zâmbi spre Kayla, un zâmbet care o încălzi pe dinăuntru. Eu și niște colegi pompieri le-am cântat *All I Have to Do is Dream*, al celor de la Everly Brothers. Pe trei voci.

– Foarte tare! exclamă Cal. Ții minte că la școală cântam a cappélla piesa aia a lui Billy Joel?

– Era *The Longest Time*, îmi aduc aminte, spuse Tony. Era excelent.

– Și tu ești pasionat de muzică? îl întrebă Kayla pe Cal.

– Nu sunt la fel de bun ca Tony, dar... da, sunt pasionat de muzică. El are vocea mai bună, zise Cal luând două bulete de cartofi și băgându-le pe amândouă în gură, exact cum făcu imediat și Tony.

– Poate, dar Cal cântă demențial la chitară bas, spuse Tony. Mult mai bine ca mine.

Serios? Ce Dumnezeu? Fuseseră despărțiți la naștere?

Kayla se întoarse spre Jessi, care îi dădea chelneriței comanda. Tony avea dreptate, semănau. Sigur, faptul că Jessi comanda burger cu cartofi prăjiți era o coincidență și atât.

– Aș vrea un sendviș Reuben, zise Kayla când chelnerița îi luă comanda. Cu pastramă.

– Excelentă alegere, zise chelnerița și se îndreptă apoi spre Tony.

– Pui prăjit și o porție suplimentară de pâine integrală. Pot avea salată Caesar în loc de salata de varză?

- La fel pentru mine, zise Cal și înapoie meniul. Ai văzut documentarul de pe Netflix despre crima comisă de Aaron Hernandez? Mi s-a părut foarte tare, îi zise apoi lui Tony.

Kayla adăugă un element pe lista lucrurilor pe care cei doi le aveau în comun, în timp ce Tony și Cal discutau despre crime și sport. Se uită la Jessi, așteptându-se să o găsească zâmbind afectuos către cei doi, dar Jessi se uita la ea. Și îi zâmbea.

- Bănuiesc că a fost ideea ta, nu?

- La ce anume te referi? întrebă Kayla.

- La întâlnirea asta. Foarte bine te-ai gândit.

- Ah! făcu Kayla și luă o gură de vin, neștiind ce să spună. Mulțumesc.

- Toate femeile ar trebui să facă asta, continuă Jessi. Înainte să mergi la altar cu un tip, ar fi util să iei legătura cu câteva foste ca să afli dacă sunt lucruri din trecutul lui despre care nu ți-a spus.

Deschise gura ca să o corecteze pe Jessi. Să îi spună că nu făceau asta. Că nu era vorba de asta.

Sau era?

Kayla își drese vocea și se uită rapid spre Tony.

- Eu și Tony avem păreri diferite despre motivele pentru care lucrurile nu au mers în trecut. Părea o idee bună să încercăm să ne facem o idee mai clară.

Încerca să fie cât mai vagă, să nu reiasă cine avusese ideea – el sau ea.

- Ah, înțeleg, zâmbi Jessi. Lasă-mă să ghicesc: ești îngrijorată pentru că ești prima femeie cu care are o relație adevărată, în care este implicat, și te întrebi dacă nu cumva există riscul să revină la vechiul lui comportament, la fobia de angajamente.

Ea rămase ușor nedumerită, cu toate că își dădea seama că teoria ei cu fobia de angajamente tocmai punctase.

- Eu... hm... Da, probabil că da, asta a fost.

Oare?

– Sinceră să fiu, aș vrea să sap mai adânc. Să înțeleg ce e în spatele fricii de implicare și de angajament, înțelegi?

– N-am cum să te ajut, zise Jessi și ridică din umeri. Presupun că știi că familia lui a trecut prin niște drame. Îmi aduc aminte de o întâmplare, nu mult după facultate. Pe atunci eu și Tony eram doar prieteni, deja mă vedeam cu Cal de câteva luni. În fine, băieții au ieșit cu Leo, prietenul lui Tony.

– Leo... repetă ea, încercând să își amintească.

Să fi fost un prieten din liceu?

– Pe atunci Leo era încă pompier, continuă Jessi. În fine, tot vorbeau despre faptul că Tony și fratele lui urmau să plece din Washington. N-am auzit chiar tot, pentru că, sinceră să fiu, cam trăgeam cu urechea. Era ceva legat de un nou început pentru Tony și Joel, care rămăseseră prea mult prin preajmă, așteptând.

Kayla luă o gură de vin și încercă să mențină un aer firesc, relaxat, dar îi tremurau mâinile.

– Au zis ce anume așteptaseră?

– Nu. Nici Cal nu știe. Și am întrebat, crede-mă, spuse ea, ridicând din umeri. L-am auzit însă pe Leo spunând că o să aibă grijă de mama lui Tony. Că o să fie atent dacă va avea nevoie de ceva.

– Dar era bolnavă?

Făcea eforturi să urmărească firul poveștii, numai că nimic din ce auzea nu se lega.

– Nu știu, zise Jessi, ștergând absentă cu degetul condensul de pe pahar. Cum ziceam, nici Cal nu știa despre ce era vorba, dar Tony părea supărat rău. Zicea că s-a săturat să tot spere și să aștepte ca ea să se schimbe, așa că venise momentul ca el și Joel să facă pasul.

Probabil Tony își auzi numele, căci se întoarse și își puse mâna peste mâna Kaylei.

– Vorbeați despre mine?

Kayla își simți gura uscată și se forță să zâmbească.

– Ei, aflam câte ceva despre trecutul tău. Chiar așa, cât timp ați ieșit împreună?

Tony se încruntă.

- Nu foarte mult timp, nu? zise el, uitându-se la Jessi. Că tot a venit vorba, îmi pare rău că am fost un imbecil. Încep să îmi dau seama că am fost un iubit de tot rahatul pentru multe fete.

Kayla își ținu respirația. Inima îi bătea cu putere și își simțea pulsul în urechi din cine știe ce motiv ciudat. De cealaltă parte a mesei, Cal rotea vinul în pahar exact cum făcea Tony când bea vin roșu.

Ce era mai ciudat? Faptul că Tony avea un întreg istoric despre care ea habar nu avea sau faptul că Jessi era clar atrasă de un anumit gen de bărbați și cel puțin doi dintre bărbații din viața ei erau aproape identici?

- N-ai fost deloc un iubit de tot rahatul, râse Jessi. Oricum n-am fost împreună prea mult, așa că mă gândesc la tine mai mult ca la un vechi prieten.

- Eu la fel. Tony trase aer în piept și li se adresă prietenilor săi de cealaltă parte a mesei. Voi păreți să aveți o relație foarte reușită. Ce sfaturi aveți pentru cineva nu prea priceput la capitolul ăsta?

- Oh, Dumnezeule! făcu Jessi și se încruntă ușor. Cred că primul lucru pe care vi l-aș spune ar fi să nu vă culcați niciodată certați.

- Și să spuneți chestii de genul „Eu văd lucrurile altfel" în loc de „N-ai dreptate", completă Cal. Am învățat asta la ședințele de terapie de cuplu.

- Bune sfaturi, zise Tony și își împleti degetele cu ale Kaylei pe sub masă. Dar ceva special pentru mine, o recomandare, ceva ce aș fi putut face altfel pe atunci, care te-a enervat sau te-a făcut să crezi că aș fi un soț nepotrivit?

Își dorea atât de mult să afle răspunsuri încât Kayla simți că i frânge inima. Oare ce anume se întâmplase în trecutul lui, ce îl făcuse să creadă că nu ar fi fost un partener bun?

Jessi clătină din cap.

– Chiar n-ai făcut nimic nepotrivit, nu ai greșit cu nimic față de mine. Sinceră să fiu, pur și simplu nu era genul meu.

Kayla se înecă cu propria salivă. Își trase mâna dintr-a lui Tony și se grăbi să bea un pic de apă. Jessi continuă nestingherită:

– Ideea e că toată lumea preferă un anumit gen, zise. Iar Cal e clar genul meu.

Cuplul schimbă priviri tandre, iar Kayla puse paharul pe masă și făcu eforturi să dea din cap cu un aer serios. Femeia chiar vorbea serios?

– Da, da, înțeleg, zise Tony, aruncându-i o privire scurtă. Nu existau chimie și tot tacâmul.

– Mi s-a părut că avem o chimie destul de bună, ridică Jessi din umeri. Dar nu știu cum să explic altfel că, în afară de asta, îmi place alt gen de bărbat.

Cal zâmbi și-și trecu brațul peste umerii soției sale, moment în care i se desfăcu ultimul nasture de la cămașă, iar Kayla observă că purta pe dedesubt un tricou al echipei Seattle Seahawks, exact la fel ca acela pe care îl purta Tony în zilele în care juca echipa. Bine măcar că nu era vreun tricou cu sigla unui local, căci Kayla s-ar fi simțit de-a dreptul în zona crepusculară.

Kayla continuă să încuviințeze din cap, hotărâtă să audă tot ce avea Jessi de spus. Să se concentreze asupra conversației și nu asupra căldurii emanate de trupul lui Tony, care tocmai o cuprinsese cu un braț, la fel cum Cal făcuse cu Jessi.

– Chiar ești un tip grozav, continuă cealaltă femeie, zâmbindu-i lui Tony. Nu-mi pot imagina viața fără prietenia ta.

Cal râse și-i mângâie părul soției sale.

– Și eu simt la fel, adăugă el. La naiba, te-aș invita la cină dacă aș fi pe invers!

Tony râse, ținându-și în continuare brațul pe umerii ei.

– Serios acum, spune-mi ceva, orice. Sforăiam? Mergeam prea repede? Te scoteam în localuri proaste? Trebuie să fi fost ceva.

Jessi clătină din cap și mai luă o buletă.

– Chiar nu e nimic, sincer. Uneori lucrurile pur și simplu... se întâmplă.

– Sau nu se întâmplă, zise Cal. Asta nu înseamnă că a greșit cineva.

Kayla îi privea fascinată. Poate că lucrurile erau, într-adevăr, simple în viață și în relații. Și era posibil ca doi bărbați care la suprafață păreau identici să îți transmită sau nu ceva, în funcție de un ciudat amestec de feromoni și chimie. De pildă, nu era tocmai atrasă de Cal, în vreme ce prezența lui Tony îi activa toate simțurile.

Luă paharul și mai bău o gură de vin, savurând notele lemnoase și fine pe care acum le percepea mai pregnante decât la prima sorbitură.

– Oh, vinul chiar e foarte bun, zise ea și îi oferi paharul lui Tony, iar degetele li se atinseră ușor.

În minte îi apăru o veche amintire cu surorile ei care râdeau și ziceau în glumă că, dacă un băiat bea din același pahar cu tine, era ca și cum v-ați fi sărutat. Pe atunci ideea asta îi provocase repulsie. Avea șapte ani și convingerea că toți băieții aveau herpes.

Acum, privind cum buzele lui Tony atingeau paharul exact acolo unde-l atinseseră ale ei, simți un neașteptat fior de intimitate.

– Mm, chiar e bun.

Îi înapoie paharul, iar degetele li se atinseră din nou.

– Ar trebui să cumpărăm o sticlă ca s-o avem pentru noaptea nunții.

Îi făcu cu ochiul, iar Kayla simți un nou val de afecțiune și intimitate, ca și cum ar fi fost singurii oameni de pe planetă.

Dar, desigur, nu erau.

– Scuze, vrei să guști? făcu ea și îi întinse paharul lui Jessi, care clătină din cap.

– Adevărul e, zise Jessi, aruncându-i o privire complice lui Cal, că n-o să mai beau alcool o vreme.

Cal strălucea tot și îi strânse afectuos mâna.

– Sau, în fine, în următoarele patru sau cinci luni.

– Cinci luni, mai precis, zâmbi Jessi. Am trecut deja de partea cea mai delicată.

– Cum?! Tony sări de pe scaun, Cal făcu la fel și se întâlniră într-o îmbrățișare strânsă, cea mai strânsă și caldă la care asistase Kayla vreodată. Felicitări, nemernicule! râse Tony și-și bătu pe spate prietenul cu o bucurie sinceră. E fantastic!

– E o veste grozavă!

Kayla se întinse peste masă și-i strânse mâna lui Jessi. Nu era sigură dacă trebuia să o îmbrățișeze sau să fie mai distantă.

– Ce ați vrea, băiat sau fată?

– Deja știm ce o să avem, zise Jessi, privindu-l pe Cal cu atâta afecțiune încât părea să leviteze de pe scaun. E băiat.

– O să-l cheme Anthony, rosti Cal, căutând în portmoneu ecografia. Uite, imaginea e mai veche, dar tot vă puteți face o idee.

– Ah!

Kayla luă fotografia și privi mica boabă de fasole cu mâini și picioare.

– Ați ales numele după...

– După tata. Și el a fost pompier, spuse Jessi și-i dădu poza lui Tony. Nu-i așa că e un scump?

– E adorabil, fu de acord Kayla, încântată de minunea procreării. Absolut adorabil!

– Hm... Nu sunt așa de sigur, zise Tony, deschizând ușa camerei lor de hotel și făcându-i loc să intre.

– Îți zic eu, Jessi e atrasă de un anumit gen. Alege bărbați după chipul și asemănarea tatălui ei. Probabil tu și Cal sunteți doar vârful aisbergului.

El se gândi la spusele ei.

– Înainte de mine a avut o relație cu un tip... Antwan parcă.

Ea se opri în prag și îl privi.

– Nu cumva Antwan era o poreclă pentru Anthony? îl întrebă. Iar tipul era cumva brunet, cu gropiță în obrazul stâng și o pasiune pentru stins incendii?

Tony râse și agăță de clanță semnul „Nu deranjați". Nu că s-ar fi gândit că aveau să facă sex. Dar posibilitatea exista, mocnea acolo. Și odată ce depășiseră deja acea limită, nu voia să fie nevoiți să o treacă din nou. Nu putea îndura gândul.

– Nu l-am cunoscut pe Antwan, așa că nu știu de vreo gropiță sau dacă era pompier. Dar era brunet.

– Vezi? zise Kayla pe un ton triumfător și îi făcu semn lui Fireball să urce în pat.

Cățelul se conformă fericit și începu să o lingă pe față. Tony îl invidia. Dacă ar fi avut ocazia, ar fi lins-o și el pe Kayla. Din cap până-n picioare.

– Îi place un anumit gen. Alegerile ei sunt repetitive. Oare și Antwan purta tricouri cu Seahawks și era înnebunit după bulete de cartofi?

El se așeză lângă ea, admirând felul în care sânii îi tresăltau odată cu mișcarea saltelei.

– N-am idee, răspunse. Dar știu că era negru, așa că teoria ta cu iubiții identici ai lui Jessi cade.

Fireball se dădu jos de la Kayla din poală și trecu la Tony, lingându-i mâna. Se părea că discuția lor ca între bărbați din seara precedentă îi transformase în tovarăși.

– Nu e vorba doar despre aspectul fizic, zise ea și se foi iar în pat, iar sânii i se mișcară din nou.

Trebuia să nu se mai holbeze la ea. Kayla se întoarse pe-o parte, iar câteva șuvițe îi căzură pe frunte.

– E vorba mai curând despre prezență și personalitate, continuă ea.

Tony îl dădu jos din poală pe Fireball și se întinse lângă ea. Stăteau culcați pe-o parte, față în față. Nu se atingeau – încă. Dar felul în care stăteau unul lângă celălalt era la fel de intim dacă ar fi atins-o.

– Și ce zici despre comentariul ei că nu aș fi genul ei? întrebă el. Din moment ce eu și Cal suntem aproape identici, de ce e măritată cu el, nu cu mine?

Kayla își trecu vârful arătătorului peste o cusătură a feței de pernă, fără să se uite în ochii lui.

– Îți dorești să te fi însurat cu Jessi? Sau cu alta dintre femeile cu care ai fost? E vreuna pe care ai vrut-o de soție, dar care ți-a scăpat?

„Tu."

Din nou, afurisitul de subconștient se băga unde nu-i fierbea oala. Acolo unde nu trebuia să ajungă discuția.

Își luă un răgaz înainte să răspundă.

– Nu cred că aș fi fost partenerul potrivit pentru vreuna. Nu pe termen lung, în orice caz.

– Nu era asta întrebarea, zise ea, ridicând privirea și uitându-se parcă în sufletul lui. Te întrebam ce vrei.

Tony își simțea bătăile inimii răsunându-i în timpane, iar adrenalina îl invadă întocmai ca în acele clipe de dinainte de saltul din avion deasupra unei păduri în flăcări. Parcă auzea șuierul vântului și simțea senzația atât de cunoscută a căderii în gol.

– Vreau...

Se opri. Erau un milion de feluri de a-i răspunde la întrebare.

„Vreau să știu cum e să ai o relație bună, normală, sigură."

„Vreau genul de căsnicie în care nimeni nu se pierde pe sine."

„Vreau să fiu o persoană de încredere pentru partener, nu o capcană."

– Vreau...

Iar nu reuși să își ducă ideea până la capăt. Risca să spună cu glas tare cuvinte pe care nu le mai putea lua înapoi și care aveau să schimbe totul.

Pentru că felul în care o voia în acel moment nu avea legătură cu sexul. Avea legătură cu viitorul. Cu eternitatea. Dar nu știa cum să facă să iasă vorbele, iar Kayla merita ceva mai bune de-atât.

– Vreau... își drese vocea. Oreo. Biscuiți Oreo. Avem?

Kayla clipi nedumerită.

– Da, cred că mai e jumătate de pachet în mașină. Vrei să dau o fugă să-l iau?

– Ah, nu, mă duc eu.

În câteva secunde era în picioare, de parcă patul ar fi luat foc.

„Lașule!"

Subconștientul striga acel cuvânt în timp ce Tony luă cardul de acces în cameră și ieși pe ușă direct în parcare. Știa că avea la dispoziție cel mult câteva minute. Dacă întârzia, Kayla avea să iasă să îl caute, întrebându-se ce îl apucase.

Scoase telefonul și apelă repede numărul fratelui său.

– Hei, salut!

Vocea lui Joel era mult prea veselă pentru conversația ce avea să urmeze.

– Te-a sunat mama?

– Ce? Normal că nu. Ce naiba, Tony?

Se gândi că ar fi fost un moment bun să spună o minciună. Să pretindă că totul fusese o glumă. Dar îi rămăseseră în cap cuvintele doctorului O'Toole, predicile ei despre sinceritatea în relații. Așa că spuse ce avea de spus.

– Pe mine m-a sunat de câteva ori. Nu... nu am răspuns, ezită el. Dar m-am gândit că poate te-a sunat mai întâi pe tine.

– Ah, nu. Nici măcar un bip n-am primit de la ea de ani întregi.

Tony oftă, conștient că îi datora fratelui său o explicație.

– Acum multă vreme i-am cerut să nu mă mai sune niciodată. Doar după ce îți cere scuze. Sau abia când decide că are nevoie de ajutor ca să iasă din... situația în care e.

Ceea ce se părea că nu se întâmplase. El îi trimisese doar un mesaj de când plecase cu Kayla la drum și o întrebase direct dacă era pregătită să facă pace cu fiul ei cel mic. Dacă era pregătită să le accepte ajutorul.

Iar ea nu răspunsese.

Cel puțin la acele întrebări. Altfel, îi tot scrisese mesaje. Chestii ciudate legate de politică, plus niște memeuri care nu aveau noimă. Era ciudat, mai ales după atâția ani de tăcere. Poate chiar își pierduse mințile, până la urmă.

– Nu, răspunse Joel încet, nu am mai primit nici un semn de la ea din ziua aia.

Tony inspiră adânc.

– Cred că Leo ne-ar anunța dacă ar fi ceva, nu? Dacă ar avea probleme, dacă ar fi bolnavă sau...

– Da, sigur. Ai încercat să îl suni?

– I-am scris. Mi-a zis că s-a întâlnit întâmplător cu ea săptămâna trecută la magazin. Totul părea ca de obicei. Chiar s-a oferit să îi facă o vizită.

– Aha. Mă gândesc că e bine.

– Mda...

Urmă o tăcere un pic cam lungă. Preț de o clipă, redeveni adolescentul îngrozit de odinioară. Respirația lui Joel, cam precipitată și răgușită, îi amintea de acea noapte din urmă cu mult timp.

– Sunt sigur că totul e OK, zise Tony. A avut o grămadă de șanse să repare lucrurile.

Fratele lui nu comenta asta.

– Ți se întâmplă să te gândești că poate nu e chiar așa de simplu?

– Ce vrei să spui?

- Păi, am citit câte ceva despre chestiile astea. Despre manipularea psihologică. Despre fenomenul gaslighting, sau cum i se zice.

- Și ce e asta?

- E ca un fel de spălare a creierului, răspunse Joel. Ca atunci când cineva îți spune că cerul e verde, nu albastru, și ți-o spune de atâtea ori încât ajungi să crezi.

- Da, se poate.

Trebuia să nu uite să dea o căutare pe Google.

Brusc își aminti ceva: a treia aniversare a mamei lui cu Bud. Ea se apropiase de soțul ei cu un zâmbet timid.

- Mă gândeam că poate ieșim să luăm cina undeva.

Se străduise atât de mult să pară veselă și pozitivă tocmai ca să nu pară pusă pe harță.

- Poate că anul ăsta îmi iei niște flori și am putea să...

- Doamne, Connie! făcuse Bud, clătinând din cap. Ți-am luat flori la fiecare aniversare. Flori multe și scumpe. Sigur îți amintești.

Tony era chiar acolo și știa al naibii de bine că nu existase niciodată vreo floare. În casă nu mai existase de ani buni nimic frumos, vesel, luminos.

- Ah, sigur, spusese mama lui, lăsând privirea în jos, cu un aer confuz. Erau superbe.

Nici acum Tony nu știa dacă ea chiar crezuse ce spusese.

- În fine, poate că ai dreptate, nu e simplu. Vocea lui Joel îl smulse pe Tony din mrejele trecutului. Mă refer la decizia de a pleca, mai zise el.

Da, lui Tony îi trecuse și asta prin cap.

Apoi gândurile i se încâlciseră complet. Dacă o mamă iubitoare, bună și inteligentă putea deveni cu totul altă persoană și nu mai găsea calea de ieșire, atunci ce spunea asta despre cei din jurul ei?

La capătul celălalt, fratele lui tăcea, așteptând răspunsul lui.

– Poate. Nu voia să deschidă acea discuție. Nu putea. Uite ce e, trebuie să închid.

– Mă ții la curent dacă afli ceva?

– Sigur.

Închise, băgă telefonul în buzunar și vru să deschidă portiera mașinii. Degeaba, pentru că uitase cheia în cameră. Își lipi fruntea de portieră și respiră adânc, apoi făcu încet cale întoarsă spre hotel. Conversația cu Joel fusese exact ce-i trebuia. Îi amintea de ce nu putea să fie cu Kayla. De ce nu putea face pe nimeni să treacă prin calvarul în care știa că se putea transforma o căsnicie. Nu avea sens nici măcar să se întrebe cum arăta o relație sănătoasă.

Trase iar aer în piept. Trebuia ca relația lor să rămână acolo unde stabiliseră amândoi. Să fie pur și simplu prieteni cu beneficii.

Dar știa prea bine că lucrurile nu aveau cum să fie așa de simple.

capitolul 14

În acea noapte nu făcură dragoste.

„Sex, nu dragoste", se corectă Kayla, pe punctul de a adormi cu Tony alături.

Fusese foarte tăcut de când se întorsese în cameră cu un pachet neîncepute de Oreo și un zâmbet vinovat.

– Am uitat cheia de la mașină, așa că m-am dus la magazin să cumpăr biscuiți.

Nu avea nici o noimă, dar ea știa deja că nu avea sens să îl preseze cu întrebări când îl vedea așa de încruntat și apăsat. Așa că îi propusese să își facă pe rând masaj la umeri, să mănânce biscuiți și să se uite la știri.

Într-o pauză de publicitate, îl întrebase care era treaba cu urgența de familie de mai devreme, de la restaurant. Îi simțise umerii încordându-i-se în timp ce îl masa.

– Nu era nimic important, zisese el și luase telecoman-
da. Doar o neînțelegere.
Ce naiba însemna asta?
O oră mai târziu, cu nasul în pernă, nu reușea să
nu se gândească la distanța pe care o simțea între ei.
Distanță emoțională. Când simți că o lua somnul, ceva
nedeslușit o atrăgea spre el, sub pătură. Șoldurile li se
atinseră și simți un fior plăcut, electric, apoi adormi.
– Bună dimineața, frumoasă adormită!
Deschise ochii cu greu. Parcă abia acum cinci minute
adormise, nu?
– Cât e ceasul?
Clipi des, încercând a se obișnui cu bezna din jur.
Văzu, printre draperii, cerul întunecat și plin de stele.
– E abia 5.00 dimineața.
Tony se așeză pe marginea patului și-i puse o mână
pe șold. De sub pătură, Fireball mârâi și se lipi mai bine
de Kayla.
– Nu voiam să te trezesc, dar se anunță un răsărit gro-
zav și știu că voiai să faci niște fotografii.
Ea clipi din nou. Ochiul antrenat, de fotograf, sesiză
lumina slabă, vagă a primelor raze de soare la orizont.
Îmbinarea zilei cu noaptea, cerul vag înnorat...
– La naiba! Dădu pătura laoparte și sări din pat, spre
nemulțumirea lui Fireball. Mulțumesc că m-ai trezit!
Mi-ai văzut cumva bocancii de drumeție?
Tony arătă spre ușă.
– Sunt acolo. Iar cafeaua te așteaptă pe noptieră. Mă
duc să încălzesc motorul.
– Cred că te iubesc!
Ea spusese cuvintele în glumă, dar îl văzu ușor crispat
în timp ce se îndrepta spre ușă.
– Pun pariu că le spui asta tuturor tipilor care-ți scot
câinele să-și facă nevoile ca să apuci să te îmbraci, zise el.
Hai, băiete! Hai să-ți faci treburile și să pregătim jeepul
pentru maică-ta!
„Maică-ta."

Oamenii foloseau apelativul foarte des, inclusiv când era vorba de animalele de companie. Dar ceva din felul în care vorbise Tony îi declanșase dorul. Probabil îi era dor de mama ei. Se grăbi la baie să se spele pe dinți și îi spuse să nu uite ca mai târziu să își sune mama.

„Nu despre mama ta e vorba, ci despre a fi tu însăți mamă."

Kayla se încruntă la propria imagine din oglindă, enervată pe ea însăși că gândea așa ceva. Da, voia să aibă cândva copii. Voia căsnicie și tot acel haos de fericire.

Chiar se străduise să o ia pe calea dezvoltării personale. Se străduise să își rezolve problemele și să găsească răspunsuri, astfel ca la finalul călătoriei să fie în starea potrivită pentru a-și cunoaște sufletul-pereche.

Dar cu cât petrecea mai mult timp cu Tony, cu atât se temea că era posibil să își fi găsit deja sufletul-pereche. Și se temea că el putea fi ultimul bărbat din lume dispus să urmeze aceleași visuri cu ea.

Se clăti și ieși din baie, grăbită să se îmbrace. Se mișcă rapid, luă pe umăr geanta cu echipamentele foto și ieși din cameră.

Când deschise portiera mașinii, Tony o privea zâmbind.

– Ești pregătită?

– Să-i dăm drumul!

Fireball lătră, manifestându-și aprobarea, și porniră înspre pădure. Hotelul pe care îl aleseseră nu era departe de lizieră, iar Tony conducea foarte stăpân pe el, de parcă știa perfect ce avea de făcut.

– N-ai mai fost aici de la incendiul de la J&J, așa-i?

Luă o gură de cafea, admirându-i mușchii brațelor.

– Nu, dar fratele meu a lucrat la un complex mai mare de aici acum câțiva ani. Unul care a explodat așa de repede, încât nu a mai fost timp să ne cheme.

– Fratele tău pompier de elită, nu?

– Da, zise Tony cu un aer ciudat. Joel. Ți-am zis că s-a însurat acum doi ani?

– Nu. Foarte tare!

Și foarte interesant din partea lui să-i zică.

- *O cunoști pe soția lui?*

- *Pe soțul lui*, o corectă Tony, iar ea se simți ca o nemernică. E OK, adăugă el când ea deschise gura să îi ceară scuze. Trebuia să fi clarificat eu lucrurile.

- Nu, nu trebuia să fac presupuneri.

Era mai bună de atât. Chiar nu era o persoană cu prejudecăți.

- Soțul lui e un tip de treabă?

- Da, e un tip grozav. Au o relație foarte reușită. Joel lipsește mult din cauza serviciului, iar Marc e medic și are tot felul de misiuni în țări din lumea a treia. Nu sunt împreună la fel de mult ca majoritatea cuplurilor căsătorite, dar sunt înnebuniți unul după celălalt.

- Ce frumos!

Și interesant, pe deasupra. Oare asta era imaginea lui Tony despre căsătorie? Distanță fie fizică, fie emoțională? Era gata-gata să îl întrebe când o explozie de lumină portocalie îi apăru în fața ochilor.

- Oh, Dumnezeule!

Începu să scotocească după camera foto, cu ochii ațintiți asupra liniei orizontului. Tony trase pe dreapta într-o zonă cu vizibilitate excelentă.

- Trebuie să mă grăbesc.

- Ia-o înainte, zise el. Îi pun lesa câinelui și venim după tine.

Ea sări brusc din mașină, luând-o la fugă spre un luminiș împrejmuit de copaci căzuți la pământ. Se lăsă pe un genunchi și făcu niște fotografii de probă. Făcu apoi câteva ajustări la setările aparatului și începu iar să fotografieze.

- Superb peisaj! se auzi apoi vocea lui Tony chiar în spatele ei.

Ea se uită în spate, peste umăr, și văzu că privirea lui nu era ațintită spre orizont, ci spre ea.

- Și cerul e frumos, nu zic nu, rânji el.

Kayla râse și continuă să facă fotografii.

– Vezi norii aceia? zise ea. Cei de deasupra liniei copacilor de acolo.

– Arată ca niște sâni, comentă ei, făcând-o să râdă. Preferații mei.

Evident. Mai făcu o serie de fotografii, apoi se mută în alt luminiș, la 20 de metri mai încolo. O pală de vânt răscoli norii din apropierea poalelor munților, provocând un caleidoscop de culori. Absolut superb.

– De mulți ani n-am văzut un astfel de răsărit, zise Tony, revenind în spatele ei. N-am văzut o imagine ca asta nici măcar la incendii, când fumul face ca tot cerul să pară auriu.

– E de la norii de acolo, cirrocumulus, zise ea. Razele soarelui ajung la ei fără vreo interferență de la, eu știu, praf, fum sau cine știe ce, iar micile cristale de gheață din nori reflectă lumina roșie a soarelui.

El se întoarse în cerc lângă ea, lesa lui Fireball înfășurându-se pe piciorul lui. Micul câine se mișcă odată cu el, dând tot timpul din coadă.

– Deci faptul că se îndreaptă spre noi un front atmosferic rece vine și cu avantaje?

– Îmi place la nebunie felul în care se schimbă de la o secundă la alta. Ea mai făcu o serie de poze. Oh! Iar ăștia sunt perfecți!

– Trunchiurile de copaci arși?

– E grozav cum prind lumina, spuse ea și oftă când o pasăre se așeză pe o creangă aproape carbonizată.

Făcea în continuare fotografii, întrebându-se cum putea să surprindă magia acelui moment. Simfonia păsărilor cântătoare, norii ca niște ghemotoace de bumbac, siluetele copacilor. Totul, fiecare creangă arsă și fiecare piatră îi tăia răsuflarea.

– Pot să te ajut cumva? o întrebă Tony.

– Vezi dacă scap sau uit ceva, îi zise ea, deja sigură că rătăcise pe undeva o cârpă specială pentru șters obiectivul.

– Sigur. Îmi place să te văd la lucru.

Ceva din cuvintele lui o făcu să vibreze. Simțea o căldură interioară ce nu avea legătură cu soarele care urca încet pe cer. Lumina se schimba rapid, fiecare moment provocând o explozie diferită de culori. Își putea imagina deja acel pin carbonizat de pe stânca din față într-o fotografie înrămată, la ea în dormitor, înconjurat de explozia de nuanțe de roșu și portocaliu. Avea să își amintească momentul tot restul vieții.

- N-am văzut niciodată ceva asemănător, spuse Tony. Și am văzut o grămadă de răsărituri.

- Și eu simt la fel.

Mai făcu niște fotografii cu doi copaci împletiți. Arși, dar rămași în picioare.

- E genul de moment pentru care trăiesc fotografii.

Nu era vorba doar de splendoarea naturii, ci și de ocazia de a trăi clipa alături de cineva. De senzația că erau singurii oameni de pe pământ care aveau parte de acea experiență, de acel răsărit, chiar atunci și acolo.

Se întoarse și-l văzu pe Tony stând cu mâinile în buzunare și lesa lui Fireball în jurul încheieturii mâinii. El zâmbi, iar ea își simți inima în gât.

Îi făcu o poză.

Tony râse.

- Sunt destul de sigur că poza asta nu-și are locul într-un album precum cele pe care le faci tu.

- Ai dreptate, răspunse ea și mai făcu o poză. Dă-ți tricoul jos, te rog!

Glumea, iar el mimă o mișcare de striptease. Kayla își ordonă să respire și să mențină o atmosferă profesionistă în loc să-și dea frâu liber lângă o stâncă scăldată-n lumina soarelui.

- Foarte frumos!

Îi trimise bezele lui Fireball, care începu să latre încântat.

- Arată-mi cât ești de fotogenic, băiețel!

Cățelul lătră iar și se ridică pe labele din spate.

- Cred că îți arată cât e de dotat, remarcă Tony.

– Hei, dacă asta consideră el că e partea lui mai fotogenică, cine sunt eu să-l judec?

– Poate că e într-o oarecare măsură, medită Tony.

Kayla se întoarse și își concentră din nou atenția asupra liniei orizontului. Începea să piardă lumina bună, dar făcuse deja cam 500 de fotografii. Majoritatea erau slabe, dar știa că prinsese măcar 12 care meritau păstrate. Lăsă camera în jos și își simți picioarele tremurând din cauza adrenalinei.

– Tony, nici nu știu cum să-ți mulțumesc! Aș fi dormit dusă în loc să fiu aici și să asist la o astfel de minunăție.

– N-aș fi lăsat să se întâmple așa ceva, zâmbi el. Sunt aici pentru tine, scumpo!

Naiva și prostuța ei inimă începu iar să bată, fiind aproape să-i spargă pieptul. Trase aer în piept, încercând să revină la realitate.

– Ți-am zis că am primit un e-mail de la editoarea mea? Cea care îmi publică colecția de fotografii.

– Și ce zice?

– Devansează cu două luni data publicării noului album foto. Îmi imaginez că vor să fie pe rafturi înainte de sărbătorile de iarnă. Asta înseamnă că din clipa în care ajungem acasă va trebui să editez ca nebuna.

– Trebuie să ne întoarcem acasă mai devreme?

Își mușcă buza. Îi displăcea ideea ca timpul lor împreună să se scurteze.

– Cred că e în regulă așa. Dar vedem cum mai merg lucrurile.

– Facem cum vrei, cum ai nevoie.

– Mulțumesc. În clipa asta am nevoie de un mic-dejun zdravăn. Ne întoarcem la hotel?

– Și să părăsim locul ăsta minunat? El clătină din cap, cu o sclipire ciudată în ochi. Așteaptă aici, îi ceru.

Se întoarse la mașină, cu Fireball alături. Scoase din portbagaj o geantă frigorifică, apoi un rucsac pe care și-l puse pe umăr. Ea îl privi pe jumătate nedumerită, pe jumătate fascinată de felul în care îi veneau blugii

pe el. Nu era corect ca un bărbat să arate așa înainte de ora 8.00 dimineața. El puse geanta frigorifică jos, la picioarele ei, și agăță lesa lui Fireball de un trunchi carbonizat. Apoi lăsă jos și rucsacul și-i desfăcu fermoarul.

- Este rândul tău să experimentezi o parte din lumea mea.

Scoase un mic aragaz de campanie și o tigaie din oțel și începu să-și facă de lucru în bucătăria improvizată.

- Ai avut astea cu tine de la bun început?

Kayla luă o conservă de carne și o râșniță de piper, minunându-se că Tony lua așa ceva în bagaj.

- Un pompier parașutist e întotdeauna pregătit.

- Nici nu cred că am mâncat vreodată sortimentul ăsta de carne la conservă.

- Când suntem la incendii, practic din asta trăim, îi explică el. E și o întrecere între noi - cine face cel mai bun preparat pe bază de carne la conservă.

Ea râse și citi ingredientele de pe etichetă. Chiar nu păreau groaznice.

- Mai câștigi și tu?

- Uneori, zise el, aprinzând focul. Pastele mele cu carne la conservă încă fac ravagii.

- Sună... ciudat de apetisant.

- Crede-mă, chiar sunt apetisante!

- Cu ce să te ajut?

El făcu un semn înspre geanta frigorifică.

- Găsești acolo suc de portocale și niște bucăți de ananas gata curățat și tăiat. Află că noi, pompierii, nu mâncăm niciodată așa de bine în misiune.

- O să mă consider răsfățată.

În mai multe feluri. Câte femei erau suficient de norocoase să li se pregătească micul-dejun, în zorii zilei, de către un pompier chipeș?

În timp ce Tony pregătea mâncarea, Kayla găsi locul ideal unde să întindă pătura în carouri roșii și albastre. Puse paharele de suc, furculițele și... Dumnezeule, adusese șervete din bumbac! Iar ce pregătea el acolo,

la foc, mirosea îmbietor. Simțea aromă de ceapă, carne și... coriandru proaspăt oare?

– Măi, să fie, mâncăm ca la cinci stele!

Tony zâmbi și întoarse ceva în tigaie cu spatula.

– Adu-mi fundul de tocat de acolo, te rog!

Ea luă fundul albastru din plastic și se apropie de el, trăgând cu ochiul – și adulmecând – spre tigaie.

– Quesadilla la micul-dejun? încercă ea să ghicească și deja îi lăsa gura apă.

– Nu doar quesadilla la micul-dejun, răspunse el. Faimoasele mele quesadilla cu ouă jumări picante, carne la conservă, brânză cu ardei și ceapă. Iar acolo e salsa.

Kayla deschise o cutie de iaurt grecesc degresat. Întotdeauna preferase acest iaurt în loc de smântână, dar nu credea că el observase. Clătină din cap.

– Când ai avut timp pentru toate astea?

– Aseară, când am fost să cumpăr biscuiții Oreo, am dat peste o băcănie mai de soi. M-am întors acolo după ce ai adormit tu, pentru că aveam deja o bănuială că urma să fie un răsărit spectaculos. Am vrut să îți fac o surpriză.

Simți că i se umplu ochii de lacrimi, ceea ce era o prostie. Era doar quesadilla.

– Nu pot să cred că te-ai străduit atât.

El zâmbi și tăie quesadilla în triunghiuri, apoi le așeză pe cele două farfurii.

– Hai! Cel mai bine e s-o mănânci cât e fierbinte.

– Mulțumesc. Luă și farfuria lui, apoi el strânse condimentele și o urmă pe pătură. Deci asta e rețeta ta personală și secretă?

O lumină ciudată îi sclipi în ochi. O undă de durere din care ea deduse că atinsese un punct sensibil.

– De fapt, e rețeta mamei mele, spuse el după o scurtă ezitare. Ea o făcea cu cârnați în loc de carne la conservă, dar celelalte ingrediente sunt aceleași.

– A mamei tale? Ea ridică privirea dinspre farfurie, abia îndrăznind să respire. Oare chiar avea de gând

să se deschidă în fața ei? E... incredibil de bună, îi zise după ce luă o îmbucătură. Apoi tăcu, de teamă să nu strice momentul. Înseamnă că e foarte pricepută în bucătărie.

- Era. Mușcă din quesadilla și mestecă îndelung, fără să ridice privirea din farfurie. Sau poate că încă e, continuă el, uitându-se în sfârșit în ochii ei. Sincer, nu știu. Nu am mai văzut-o din ultimul an de liceu.

- Cum așa? Unde locuiește?

- În nordul statului Washington.

- Adică aici, foarte aproape?

El o fixă cu privirea câteva secunde care părură o eternitate.

- La vreo două ore de mers cu mașina. Locuiește în aceeași casă în care am copilărit. Dar nu am mai vorbit cu ea... de ceva vreme.

„De ceva vreme." Kayla nu știa ce însemna asta, dar puse detaliul undeva deoparte, unde pusese și amănuntele împărtășite de Jessi. Dacă nu-și mai văzuse mama de atâția ani...

- De opt ani, mai precis, zise el și își drese vocea. De atâta vreme nu am mai vorbit cu mama. Joel nu a mai vorbit cu ea de și mai mult timp.

Ea își ținu respirația de teamă să nu spună ceva nelalocul lui.

- Ai zis că nu păstrați legătura, că v-ați înstrăinat. Mă gândesc că s-o fi întâmplat ceva.

El încuviință încet din cap, uitându-se din nou în farfurie.

- Da. După ce ne-a părăsit tata, nu a mai fost... ea însăși.

- Înțeleg.

Așteptă ca el să mai zică ceva, dar nu mai auzi decât ciripitul păsărilor și bătăile propriei inimi. Tony adusese vorba de mama lui. Era ceva fantastic.

Tăcerea se prelungi, așa că ea mâncă ultima bucată de quesadilla. Chiar era incredibil de bună - un amestec

perfect de brânză, condimente și carne. Trebuia să rețină preparatul. Pentru momentul când avea să se întoarcă acasă și să-și gătească iar singură. Doar pentru ea.

Simți cum o cuprinde melancolia când se gândi la finalul călătoriei lor. Se obișnuise să petreacă fiecare oră cu Tony conducând, mâncând, dormind și...

– Uite, știu că nu prea vorbesc despre familia mea, zise el brusc, readucând-o cu picioarele pe pământ. Nu vreau să îți ascund chestii neplăcute din trecut. Doar că încerc de atâta vreme să le las în urmă, să trec peste ele, să nu mă mai gândesc la asta.

„La asta." Era clar ceva la mijloc, ceva ce nu știa, ceva ce îi scăpa. Dar putea să umple singură golurile. Unele dintre ele.

– Unele lucruri dor prea tare când vorbești despre ele.

Spusese cuvintele cu timiditate, dar expresia de ușurare de pe chipul lui îi indica foarte clar că își atinseseră scopul.

– Așa e. La naiba, exact așa!

Clătină din cap, uitându-se la farfurie, iar Kayla se gândi că era finalul discuției. Că mai mult de atât nu avea să îi împărtășească. Dar dintr-odată el ridică privirea și o surprinse pe a ei.

– Probabil că neputința mea de a mă deschide față de ceilalți m-a costat scump.

Nu știa sigur ce să-i răspundă.

– Deci poate că nu ești un iubit groaznic și nici nu suferi de vreo fobie față de implicare și asumarea unor angajamente. Poate că ești pur și simplu... speriat?

Cuvântul căpătă brusc o greutate uriașă. Își ținu răsuflarea, sperând din inimă că nu îl jignise.

– Poate, rosti el, lăsând farfuria deoparte și întinzându-și picioarele. Vezi tu, chiar dacă noi doi am fost împreună doar o lună și suntem prieteni de mai bine de un an, nu se poate spune că ne cunoșteam bine. Nu ca acum. Întinse mâinile, parcă îmbrățișând peisajul din

jur, oaza lor. Pentru mine e o premieră, continuă el, să las pe cineva să afle atâtea despre mine.

Kayla își înghiți nodul din gât. Îi venea să-l ia în brațe, dar nu voia să îl sperie ori să îi dea o impresie greșită. Dar care era cea corectă?

- Tony, eu...

Se opri, văzând expresia de îngrijorare de pe chipul lui.

- Ce e, ce s-a întâmplat?

El sări în picioare, uitându-se agitat în stânga și-n dreapta.

- Unde e Fireball?

- Fireball? sări și ea. Credeam că l-ai legat de copacul de colo.

Tony vru să o ia la fugă, dar se opri și o ajută să se ridice.

- Nu s-ar fi dus prea departe. Nu când avem atâta mâncare.

Numai că micul cățel nu era foarte motivat de mâncare, iar Kayla simți un fior de teamă.

- Fireball! strigă ea. Hai, băiete!

- Rahat! Fir-ar să fie!

Tony începu să dea târcoale trunchiului de care prinsese lesa.

- Trebuia să-mi dau seama că nu e stabil.

- Nu e vina ta, zise ea pe un ton ceva mai ridicat decât ar fi vrut. Nu ar fi luat-o la fugă pur și simplu, continuă ea, uitându-se disperată în jur.

- Poate că a văzut un iepure sau o veveriță. Ea își mușcă buza, uitându-se de jur împrejur. Willa a avut cândva un beagle. Cum adulmeca o urmă, dus era. Parcurgea kilometri întregi. Odată a dispărut timp de trei zile și a reapărut într-un orășel la aproape 70 de kilometri.

- Doamne! făcu Tony. E vina mea.

- Nu e vina nimănui.

Simțea teroarea, o teroare pură ca lumina zilei. Făcu eforturi să nu plângă, iar inima îi bătea cu putere.

„Gândește-te! Gândește-te!"

„Unde s-ar duce?"

O cuprinse tremuratul la gândul că bietul cățel se rătăcise în pădure, complet neajutorat pe teritoriul ursilor. Și al pumelor, ca să nu mai vorbim de vulturi, ulii și...

– Fireball! țipă ea. Fireball!

Era deja îngrozită, își simțea stomacul dat peste cap și privea în jur ca un animal prins în capcană.

„Ești un mare idiot."

Cuvintele îi pulsau în creier, dar glasul care le rostea nu era al lui. Tony auzea acea voce pe care n-o mai auzise de ani buni, de când îi trântise ușa în nas tatălui său vitreg și plecase din singurul cămin pe care îl știa.

Iar acum alerga ca nebunul în căutarea cățelușului.

– Fireball! strigă, încercând să nu-și trădeze panica, pentru a nu o îngrijora mai tare pe Kayla. Hai aici, băiete!

Privea în jur, înjurându-se în barbă. Ce fel de pompier era? Nu apreciase corect rezistența unui trunchi de copac ars. Fusese sigur că Fireball nu s-ar fi dus nicăieri câtă vreme în preajmă se aflau Kayla și o farfurie cu mâncare. Orice tip ar fi rămas în preajmă.

Nu și Fireball, se părea.

– Hai, cuțu-cuțu-cuțu! strigă Kayla făcându-și palmele pâlnie. Fireball!

Tony se întoarse la pătură și luă o bucată de carne.

– Hai încoace, cățel! Am niște carne gustoasă!

De parcă l-ar fi putut înțelege cățelul. Dar ar fi recunoscut oriunde vocea Kaylei. Nu putea fi prea departe.

– Fireball!

Vocea ei începea să se piardă printre copaci. Tony grăbi pasul. Trebuia să fie atent să nu se rătăcească și ei doi. Știa, în schimb, că nu era o idee bună să lase mâncare în urma lor. Era ținutul ursilor, în definitiv.

– Fireball! strigă el cât de tare putu, rugându-se ca micuțul să-l audă. Vino aici, băiate!

Ceva mai în față, Kayla se învârtea de colo-colo. Ochii ei albaștri scrutau împrejurimile, iar în coada de cal i se înfipsese o crenguță.

- Dacă nu ne cunoaște de suficient de mult timp ca să ne asculte și să vină când îl chemăm? Nici măcar nu a fost cu noi acasă. Nici nu cred că știe că suntem stăpânii lui.

Lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe obraji, iar Tony o ajunse din urmă din câțiva pași. O prinse de umeri și o privi în ochi.

- O să-l găsim, bine? Îți promit!

- Te cred, încuviință ea printre suspine.

Cuvintele ei parcă îl loviră în plex. Nu făcuse nimic să îi câștige încrederea, așa cum nu făcuse asta cu nici o iubită. Nu era asta parte a problemei?

- Haide, zise el făcând un pas în spate. Avem nevoie de bagaj dacă ne afundăm în pădure. Ne trebuie busolă, trusă de prim ajutor și mâncare cu care să îl momim.

- Da, sigur. Nu l-a prins vreo sălbăticiune, nu-i așa? întrebă ea mușcându-și buza.

- La naiba, nu! exclamă el, deși îi trecuse prin minte același gând. E prea iute. L-ar scuipa imediat dacă ar apuca să-l înghită.

Ea râse, dar râsul suna mai mult a suspin.

- Nu-mi vine să cred că nu am fost atentă la el. Dacă aș fi...

- Nu, zise el, clătinând din cap. Nu e nicidecum vina ta. Era doar vina lui. Începu să pună proviziile în rucsac, blestemându-se în sinea lui. Unul dintre noi trebuie să rămână aici în caz că se întoarce Fireball.

Kayla își mușcă iar buza de jos.

- Nu pot să stau aici, pur și simplu. Trebuie să fac ceva.

- Stând aici, faci ceva foarte important. Încerci să îl ademenești, să-l faci să se întoarcă la tine. Stabilirea unei baze de operațiuni este cea mai importantă etapă dintr-o misiune de salvare.

Continuă să răscolească prin lucruri, scoțând lanterne, o trusă de prim ajutor și chiar un tub de spray contra ursilor. Pentru el, aventurarea în sălbăticie era un lucru normal. Făcea parte din munca lui. Mai mult, îi era datorat Kaylei să îl găsească pe Fireball.

– Așteaptă-mă aici!

Umblă prin bagajul cu alimente, apoi se îndreptă în mare grabă spre jeep, puse totul la loc în portbagaj, apoi scoase din torpedou un pistol mic Smith&Wesson Shield, pe care îl ținea pentru urgențe.

Ajunse înapoi lângă Kayla într-o clipită. Când văzu arma, ea făcu ochii mari.

– Ce-i asta? Știu că e un pistol, dar pentru ce?

– Apărare. I-l dădu ca să se uite cu atenție. Era aproape sigur că ea îi povestise că mama ei o învățase să tragă cu arma. Ai mai folosit arme de foc?

– Da. Nu am mai folosit de mult timp, dar pe vremuri mergeam cu ai mei la poligonul de tragere.

– Bun, zise el și încărcă arma. E pistol manual și are piedica trasă. Vrei să îți arăt cum funcționează?

– Nu, mă descurc. Cum e reculul?

– Un pic mai puternic decât la alte arme așa de mici, dar nu prea rău. Ține-l! Și nu uita, când o să mă întorc, o să cânt. Te anunț ca nu cumva să mă trezesc împușcat.

– Ar fi mai bine să fie la tine. Tu ești cel care intră în pădure.

– Și voi face asta mai liniștit dacă te știu în siguranță. Pentru mine nu e neobișnuit să o fac. Tu rămâi aici și strigă-l în continuare. Dacă stai locului, te va găsi.

Spera din tot sufletul lui că așa aveau să stea lucrurile. Își luă rucsacul și porni spre pădure.

– Stai! strigă ea. Când te întorci? Când e cazul să îmi fac griji?

– Nu stau mult, spuse el, dorindu-și să fie adevărat. Sunt sigur că o să apară imediat ce plec, căutând ouăle și carnea.

Kayla își trase nasul și făcu eforturi să zâmbească.

– Ai dreptate. Sunt sigură că nu a pățit nimic.

Nu părea prea sigură, iar Tony nu se mai putu abține și o luă în brațe. O strânse la piept, apoi se îndepărtă un pic și o privi în ochii albaștri, înlăcrimați.

– O să fie bine. Își lipi buzele de ale ei drept promisiune, sperând că așa avea să fie. O să-l găsim.

Se întoarse degrabă cu spatele și porni în pădure, simțindu-i privirea în ceafă și arsura buzelor ei pe ale lui.

– Fireball! Hai încoace, băiete! Hai acasă, amice!

Se afundă în pădure, auzind în urmă vocea ei. Îl striga necontenit. Spera că nu aveau să deruteze și mai rău cățelul. Și spera ca Fireball să se orienteze după vocea ei, nu după a lui.

– Fireball! Hai, băiatule!

Măcar dacă nu l-ar fi prins vreo bufniță. Sau vreun coiot. Doamne, era un câine așa de mic!

– Hai la mine, băiete!

Tony urcă până în vârful unei stânci, rugându-se ca micul cățel să își știe deja numele. Urcând dealul, în minte îi reveni altă amintire. Cea a unei pajiști montane, din urmă cu mulți, mulți ani.

El și Joel îl întâlniseră pe Bud doar de câteva ori când mama lor îl invitase să li se alăture la un picnic. Luase cu ea un coș de răchită și împachetase sendvișurile în șervete albe cu roșu – sendvișurile preferate ale lui Bud. La prânz, mama lor le explicase că avea să se mărite cu Bud. Păruse ireal – asta nu însemna că Tony știa pe atunci definiția cuvântului.

După ce mâncaseră, el și Joel fugiseră printre copaci, jucându-se de-a v-ați ascunselea. Dar jocurile nu erau pe placul lui Bud.

– Se vor pierde pe-acolo, mormăise el, iar Tony, ascuns în spatele unui copac prăbușit, la nici 20 de metri, îl auzise. Și așa le-ar trebui. Ar trebui să știe că nu trebuie să alerge ca nebunii.

– Nu le-a fost ușor de când a plecat tatăl lor, răspunsese mama lor cu un glas ce nu părea al ei.

– Au avut suficient timp să le treacă! tunase Bud. Băieții au nevoie de disciplină. Când o să fiu eu tatăl lor...

Tony nu mai auzise nimic din acel moment. Nimic în afară de pulsul care i se zbătea în urechi. Își încleștase pumnii, iar unghiile aproape că îi intraseră în carne.

Două luni mai târziu, lui Tony i se muiaseră genunchii când preotul îi numise domnul și doamna Glockman. Atunci înțelesese că mama lor și ei nu mai aveau același nume.

Mama lui devenise altă persoană.

Tony încercă să alunge acele amintiri și grăbi pasul. O luă în alergare înspre vârful dealului, uitându-se în stânga și în dreapta.

– Fireball! Vino aici!

Dar nu auzea decât ecoul propriei voci și adierea vântului printre brazi.

Și vocea conștiinței lui.

„Ți-am spus eu!"

capitolul 15

Kayla rămase lângă jeep, strigând până ce rămase fără voce.

– Fireball!

Îl strigase pe nume de nenumărate ori, iar și iar, tot mai speriată că putea fi rănit. Sau mâncat de vreo sălbăticiune. Era atât de mic, încât putea fi o pradă extrem de ușoară pentru orice vietate din pădure.

Ochii i se umplură de lacrimi pe care încercă să le îndepărteze. Măcar știa că Tony era teafăr. În mod uimitor, în zonă exista semnal. Era sporadic, dar exista. El îi scrisese cam la fiecare 20 sau 30 de minute, informând-o despre zona unde căutase și ce văzuse.

Sau, mai bine zis, ce nu văzuse, pentru că nu găsise nici urmă de Fireball. Văzuse păsări de pradă, căprioare și o vizuină care mai mult ca sigur era a unui râs.

Kayla se cutremură și se rugă în gând pentru siguranța cățelului. Era fantastic cât de mult ajunsese să îl îndrăgească într-un timp atât de scurt.

Gândurile i se îndreptară către Tony și spuse în gând o rugăciune și pentru el. Știa că nu era vina lui că Fireball fugise și detesta faptul că el se învinovățea. Nu era vina nimănui. De unde să știe vreunul dintre ei că Fireball avea s-o ia la picior?

Kayla se uită la ceas. Era un pic trecut de ora 13.00. Tony promisese că avea să fie înapoi până în ora 14.00, așa că încă avea timp la dispoziție.

– Nu ne dăm bătuți, îi spusese el la telefon ultima dată când o sunase. Asta nu e o opțiune!

Îl iubise pentru acele cuvinte. Îl iubise cu totul, cu toată ființa, dezlănțuită. Cunoștea o grămadă de tipi care ar fi aruncat prosopul, care ar fi renunțat după câteva ore de căutări, explicându-i că, una peste alta, câinele făcuse parte din viața lor doar pentru foarte scurt timp.

Dar Tony n-ar fi făcut asta niciodată. O știa pur și simplu. Era un om bun. Un om pe care se putea baza. Și ce dacă avea probleme cu implicarea în relații? Și ce dacă nu era un campion al comunicării? O cuprinse un oarecare disconfort, așa că preferă să își îndrepte gândurile în altă direcție.

– Fireball! Îi strigă numele din nou, iar vocea i se pierdu printre copaci. Fireball, vino aici!

Își ținu răsuflarea, rugându-se să se întâmple o minune. În loc de o minune, auzi pe cineva cântând.

– La-la-la-la-la... Cântecul ăsta n-are cuvinteee...

„Tony."

Îl văzu apărând dintre copaci. Era asudat, ciufulit, obosit, iar una dintre mânecile lungi ale tricoului era ruptă. Își șterse fruntea cu mâna și-i făcu un semn prietenesc.

Nici urmă de Fireball.

Ea încercă să își ascundă dezamăgirea pe măsură ce el se apropia.

– Nu l-ai văzut?

El clătină din cap și puse rucsacul jos, desfăcând o sticlă cu apă.

– Nu. Bău cu sete, iar Kayla îl urmări fascinată. Când lăsă jos sticla, se șterse din nou pe frunte. Am un plan nou. Trebuie să ne regrupăm.

Kayla își mușcă buza de jos.

– Nu plec de-aici fără el.

– Normal, spuse el. Nici eu. Dar unul din noi trebuie să se întoarcă la hotel și să ia câteva șosete murdare și lenjerie.

Ea îl fixă cu privirea.

– Păi...

– O să-l ajute să ne găsească, explică el. Am sunat-o pe Willa, dacă tot mi-ai zis mai devreme că avea un câine care dispărea din când în când.

Oare ea de ce nu se gândise la asta?

Mai avea o pisică surdă, una cu un singur picior și un pește luptător siamez cam jumulit.

– E oarecum expertă în animale de companie cu dizabilități.

– Corect, răspunse el, luând încă o gură de apă. În fine, trebuie să ne lăsăm mirosul în zonă. Iar eu o să îmi iau echipamentul de camping, pentru orice eventualitate.

– Ce eventualitate?

– Că o să petrecem noaptea aici. Nu îți face griji, am un sac de dormit foarte bun, plus o grămadă de mâncare.

Ochii i se umplură de lacrimi și fu nevoită să clipească des pentru ca el să nu le observe.

– Mulțumesc, îi zise. Aș vrea să rămân aici și să-l mai strig.

– Da, e mai bine așa. Ai încărcătorul portabil?

– Da. La hotel, pe noptieră.

– Îl iau eu. Altceva? În afară de chiloții tăi.

Ea își încrucișă brațele la piept, încercând să facă abstracție de roșeața care îi cuprinsese obrajii.

– Rufele mele murdare sunt în punga albă din geanta de voiaj. Sunt... destul de multe. Urma să le spăl la următoarea oprire.

– Perfect, zise el zâmbind și deschise portiera mașinii. Sper că miros exact cum trebuie.

Demară înainte ca ea să poată răspunde. Îl urmări cu privirea până când mașina dispăru din raza ei vizuală. Atunci își dădu seama că încă ținea pistolul în mână.

– Fireball! Vocea îi suna slab și fără de speranță, așa că încercă din nou. Fireball!

Parcă îi strigase numele de o viață, așa simțea. Poate că era nevoie de o abordare diferită. Poate că avea nevoie de o conversație cu altă ființă umană. O conversație banală, care să o facă să uite un pic ce se întâmplase. Cățelul obișnuia să își facă mereu apariția exact când ea și Tony aveau o discuție. Și de obicei avea ceva de zis.

Puse pistolul jos și scoase telefonul. Mai avea 70% din baterie, iar Tony urma să se întoarcă în curând.

Își sună mama și duse telefonul la ureche. În timp ce suna, își aminti cuvintele lui Tony.

„De opt ani. De atâta vreme nu am mai vorbit cu mama."

Părea imposibil.

Kayla poate că nu era de lăudat când venea vorba de legătura cu familia; poate că era geloasă pe surorile ei și o durea faptul că mama îi amintea mereu că nu se așezase la casa ei. Dar, la naiba, își iubea familia!

Iar în acele momente avea nevoie să audă vocea mamei, care răspunse, într-un final.

– Kayla, scumpa mea, ce s-a întâmplat?

Vocea mamei era plină de căldură.

– Cum ai știut că s-a întâmplat ceva?

– O mamă știe întotdeauna.

Kayla suspină, jurându-și să meargă în vizită în cel mult o lună. La naiba cu senzația ciudată și cu disconfortul! Putea face față.

– Cățelul meu, zise ea încet. Fireball. A dispărut.

– Of, iubita mea...

Empatia din vocea mamei ei îi făcu inima să se strângă.

– Cum s-a întâmplat?

Kayla îi povesti despre răsăritul magic pe care îl fotografiase, despre frumusețea cerului, despre micul-dejun în pădure. Avu grijă ca nu cumva din povestire să reiasă că Tony ar fi fost de vină pentru fuga lui Fireball.

– N-aș fi crezut că există vreun risc să fugă, spuse ea. De când îl am, nu s-a dezlipit de mine. Nu înțeleg.

– Sigur o să se întoarcă, zise mama ei. O să-i vină mintea la cap și o să-și dea seama că îi e sortit să fie cu tine, iar totul va fi bine. Tony e cu tine? întrebă ea după o scurtă pauză.

Kayla își drese vocea.

– A plecat să aducă provizii ca să putem continua căutarea.

– Bine. E foarte bine. Urmă o pauză lungă. Nu ți s-a părut niciodată ciudat că nu a vrut să ne cunoască?

– Poftim? Tot cu gândul la Fireball, Kayla avu nevoie de câteva clipe ca să proceseze întrebarea mamei ei. Ah, Tony? Nu, sigur că nu mi s-a părut ciudat. Nu am fost împreună decât șase luni.

– Așa e, dar i-am propus să vină cu tine în weekendul nunții lui Katie, mai știi? Plăteam noi avionul.

Sigur că își aducea aminte. Doar că nu își dăduse seama că și mama ei ținuse minte.

– Nu prea reușește să își ia liber când e sezonul incendiilor.

– Desigur. În fine, sunt sigură că nu e nimic la mijloc. E doar un pic ciudat că se nimerește să fie ocupat

de fiecare dată când venim noi în vizită. Cred că am fost la tine de două ori... Stai, de trei ori de când ați devenit doar prieteni.

Kayla își mușcă buza.

- Zice că nu prea îi place să le cunoască pe rudele celorlalți.

Își ținu răsuflarea, așteptând următoarea replică a mamei, care avea să-i spună că era un semn rău.

- E apropiat de familia lui?

- De fratele lui, cred. Tatăl i-a părăsit când erau mici, iar cu mama lui nu mai ține legătura.

- Pare că duce multe pe umeri. Nu e un trecut ușor.

- Așa e.

Genul de trecut care să-l determine să evite să-i cunoască familia? Să evite să aibă propria familie sau o relație pe termen lung, chiar dacă în sufletul lui își dorea să aibă parte de acele experiențe?

- Poate că despre asta e vorba, spuse ea cu glas tare.

- Despre ce anume, scumpo?

- Ah, nimic. Scuze, sunt cam... absentă.

Avea mintea încărcată de griji legate de Fireball, dar și gânduri despre Tony.

- Te las, iubito, spuse mama ei. Mă suni dacă ai nevoie de ceva, da?

- Sigur. Mulțumesc, mamă. Te iubesc.

- Succes, draga mea. Și... Kayla?

- Da?

- Ești minunată indiferent de bărbatul cu care vei fi, într-un final. Măritată sau nu, cu sau fără copii. Ești cea mai bună fiică la care puteam spera.

Își șterse din nou ochii care, din cine știe ce motiv, îi cam lăcrimau.

- În afară de celelalte trei fiice, vrei să spui?

- Să nu le zici.

- N-o să le zic, râse Kayla. Te iubesc, mamă.

- Și eu te iubesc.

Închise și bagă telefonul în buzunar, pregătită să reia căutările.

Tony puse un buștean în focul de tabără, provocând un nor de scântei.

– E pe acolo, pe undeva, o asigură el pe Kayla, încercând, în același timp, să-și liniștească propriile temeri. Să sperăm că va simți mirosul focului și va veni la noi.

Nu era un scenariu tocmai liniștitor, din moment ce era lucru știut că majoritatea animalelor fugeau de foc. Numai că focul lor venea cu un bonus: câțiva crenvurști puși la fript. Poate că aveau să facă diferența.

– Cât erai plecat, m-a sunat cineva de pe grupul de salvare a animalelor de companie, spuse Kayla. Au un fel de capcană specială și ne-o pot aduce dacă nu se întoarce până mâine-dimineață.

„Dacă nu se întoarce până mâine-dimineață."

Lui Tony, perspectiva i se părea cumplită, și asta nu doar pentru că îi părea rău pentru cățelușul pe care ajunsese să îl îndrăgească, ci și pentru că nu putea îndura să vadă tristețea din ochii Kaylei și lacrimile pe care și le ștergea pe furiș când credea că el nu observa.

Ea clătină din cap, ștergându-și un ochi cu mâneca bluzei.

– Dacă aș fi fost atentă la el, nu la pozele mele stupide... Sau la micul-dejun. Sau...

– Hei, nu face asta! spuse el și îi luă mâna, forțând-o să îl privească. Nu e vina ta. E *a mea*. Ar fi trebuit să verific mai bine dacă bușteanul ăla e stabil.

Ea oftă și întoarse crenvurștii ca să fie fripți uniform.

– Nici tu, nici eu nu ne-am gândit că ar fi genul de câine care să o ia la sănătoasa. Poate că trebuia să-mi fi imaginat, dat fiind că a fugit practic de lângă foștii stăpâni.

– Foștii stăpâni păreau cam ticăloși, îi aminti Tony. Noi îl hrănim, îi dăm gustări speciale și îl luăm la plimbare la alergat.

Kayla ridică privirea, cu o expresie de vinovăție în ochii albaștri înlăcrimați.

- Crezi că a plecat pentru că detesta să iasă cu noi la jogging?

- Categoric nu.

Nu suporta să o vadă atât de tristă. Și se ura pentru că totul era din vina lui. Cățelul acela era ca un copil pentru ea. Și ce făcuse Tony? I-l pierduse.

Ezită o clipă și își trecu brațul peste umerii ei.

- Ți-e frig?

- Nu neapărat, dar e plăcut să mă ții așa.

Se cuibări lângă el, caldă și superbă, cu lumina flăcărilor scânteindu-i în păr. Nu spuse nimic mult timp, dar când vorbi, o făcu atât de încet, încât aproape că nu o putea auzi.

- Crezi că e posibil să fii puternică, independentă, să te descurci pe cont propriu, dar să îți dorești și căsătorie, copii... în fine, totul?

Ridică privirea înspre el, iar în ochii ei străluceau flăcările, dar și îndoielile și nesiguranța pe care le văzuse în privirea ei de atâtea ori.

El încuviință din cap.

- Cred că poți avea parte de orice îți dorești, îi zise. Dacă vrei independență, carieră și viața frumoasă de celibatară, le poți avea. Iar dacă vrei o casă plină de copii și un soț care te tratează așa cum meriți... Aici vocea i se frânse, pentru că i se strângea inima când și-o imagina cu un bărbat, cu un soț. Cu alt bărbat decât el. Făcu eforturi să își continue ideea. Deci... Dacă asta îți dorești, meriți să ai parte de tot. De ce să fii nevoită să alegi?

- Nu știu. Răsuci iar crenvurstul pe foc, lipită în continuare de Tony. Uneori am senzația că lucrurile nu se vor așeza așa cum îmi doresc. Că, oricât m-aș strădui, nu pot avea totul.

- Da...

Trase aer în piept de câteva ori, așa cum făcea când era începător într-ale parașutismului și se pregătea să sară din avion.

– Da, știu ce zici.

La naiba! Poate că trebuia să o spună.

Să îi spună că singurul lucru pe care îl înțelesese după vizitele la fostele iubite, după toate discuțiile cu ele, era că nu cunoscuse vreodată pe cineva precum Kayla. Cel mai bun tovarăș de drum pe care îl avusese vreodată. Cel mai bun prieten.

Dar era mai mult de atât, nu? Era cea mai inteligentă, cea mai bună, cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse. O femeie care merita să i se pună lumea la picioare.

Iar în acel moment, stând lângă ea la foc, își dorea mai mult ca orice să fie *el* bărbatul care să i-o ofere. Să îi ofere lumea. De fapt, nu. Putea să și-o ia singură, să o cucerească prin propriile puteri, dar, la naiba, voia să fie alături de ea în timp ce-și îndeplinea visurile! Era o dorință prostească și egoistă, dar asta simțea. Și trebuia măcar s-o zică, nu?

– Kayla... Vocea îi suna răgușită, așa că tuși un pic ca să își revină. Te-ai gândit vreodată că poate...

Se opri brusc auzind un clinchet de clopoței. Știa acel sunet. Îl auzea de fiecare dată când Fireball se scărpina, sărea în pat sau...

– Fireball?! tresări Kayla, făcând ochii mari. El e!

Sări în picioare, iar Tony făcu la fel, aruncând farfuria și privind nerăbdător în jur. Kayla luă repede o lanternă și o aprinse.

– Vino aici, băiete! strigă el, încercând să repereze cățelul.

– Fireball! Aici, băiete!

Un fulger negru-maroniu țâșni dintre copaci. Alerga de parcă ar fi fost urmărit de urs. Ceea ce nu era imposibil. Tony îl ridică repede în brațe, fiind răsplătit cu o efuziune de scâncete fericite.

– Salut, micuțule! zise el în timp ce cățelul îl lingea pe bărbie.

Kayla veni în fugă, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

– Ești teafăr! Am fost așa de îngrijorată!

Fireball începu să dea și mai tare din coadă, făcând eforturi să se elibereze din brațele lui Tony și să sară în brațele ei. Tony nu avu încotro și i-l dădu.

– Așteaptă! zise ea. Ține-l nemișcat ca să vedem dacă e cumva rănit.

Ușor de zis, greu de făcut, dar Tony se strădui și îl strânse la piept, blocându-i mișcările.

– Nu ți se pare că a slăbit? zise el, deși știa că era o întrebare prostească.

Totuși, dispăruse de niște ore, nu de niște zile.

– Vezi să nu aibă tăieturi la lăbuțe sau la pernuțe. Pădurile pot fi un loc periculos.

– Știu, știu.

Kayla îl verifică minuțios, iar el îi linse mâinile de câte ori se ivi ocazia.

– E în regulă. Mă rog, nu sunt veterinar, dar pare teafăr.

– E o clinică veterinară nonstop nu departe de hotel. Putem să trecem pe acolo în drum, dacă vrei, spuse Tony și îi dădu cățelul.

– Bună idee! Vrei să te ajut să faci bagajul? Sau să mă duc la mașină și să-i dau apă?

– Apă. Și mâncare. Orice vrea. Îi luăm și un Big Mac, dacă vrea, la naiba!

Kayla râse și strânse cățelul la piept.

– Să-l mituim ca să ne asigurăm că nu mai pleacă de lângă noi, corect?

Porni spre mașină, murmurând cuvinte dulci. Iar Tony, știind că ea nu îl putea auzi, șopti propria litanie în timp ce stingea focul.

– Orice e nevoie, murmură el, fumul învăluindu-l. Ca ea să nu mai plece din nou.

Era stupid și egoist din partea lui. În plus, nu avea nici un plan, nu avea idee cum să fie demn de ea. Să îi ofere relația pe care și-o dorea. Dar, când ea se întoarse și îi zâmbi, el putu să jure că i se uitase direct în suflet.

Pentru prima oară în viața lui, acea voce din mintea lui îi șopti singurul cuvânt pe care și-l dorise dintotdeauna să îl audă.

„Poate."

capitolul 16

Kayla scrută parcul cu privirea, admirând plopii tremurători și accesoriile roșii și albastre din locul de joacă parcă pus cu mâna într-un ocean de cedri. Într-o mână ținea strâns lesa lui Fireball, iar cealaltă mână i se odihnea pe brațul lui Tony.

– Ea e? întrebă, înclinând capul spre masa de picnic situată la câțiva metri de grupurile sanitare. Tipa care seamănă leit cu Rihanna?

Dumnezeule, femeia era superbă! Avea părul împletit în codițe, pielea ciocolatie, impecabilă și câteva brățări de un roșu aprins la încheietura mâinii stângi. Și era incredibil de deșteaptă, din ce-i povestise Tony. Jaylin avea un doctorat în psihologie și călătorea prin lume, organizând ateliere de lucru pentru pompieri, medici și alți membri ai echipajelor de intervenție. Îl cunoscuse pe Tony în Noua Zeelandă, dar începuseră să iasă împreună abia după câțiva ani, în Montana.

– Ea e, spuse Tony. Cu nasul într-o carte, ca de obicei. Mereu mi-a plăcut asta la ea.

Kayla încuviință din cap, simțind o împunsătură de gelozie.

– Sigur ești în regulă? Nu te afectează un pic să auzi toate opiniile fostelor?

El avu un moment de ezitare.

– Sunt în regulă. Aveam nevoie să aud chestiile astea mai puțin laudative.

– Nu vrem asta cu toții?"

Kayla se abținu să spună acele cuvinte cu voce tare. Era curioasă ce anume din tot ce auzise îl afectase cel mai tare pe Tony.

Ea chiar învățase multe despre ea însăși pe parcursul călătoriei lor. Era mai conștientă de ea ca oricând, dar mai avea multe de învățat și de aflat.

Pe de altă parte, cu Tony... era altceva. Oare cum de nu observase până atunci cât de repede își recunoștea greșelile și defectele? Cât de repede cerea scuze și spunea că avea să se străduiască să fie mai bun? În perioada în care fuseseră împreună, îi admirase bunătatea și disponibilitatea, dar observase vreodată cât era de dornic, aproape disperat să fie un băiat bun, chiar dacă nu reușea în sută la sută din situații?

Continua să încerce și, pentru Dumnezeu, îl admira pentru asta!

Jaylin ridică privirea și le făcu prietenește cu mâna, iar Kayla decise că trebuia să se concentreze asupra lui Tony, nu asupra întrebărilor din mintea ei.

– Începe spectacolul, îi zise ea. Nu i-ai zis că suntem împreună, da?

– Nu i-am zis nici da, nici ba. Ce crezi că ar fi mai bine să-i zicem?

Kayla se gândi un pic.

– Că suntem prieteni și atât, spuse ea, cu toate că îi venea să își împletească degetele cu ale lui. Cred că în felul ăsta ne va da răspunsuri mai directe.

– Bun plan!

Se apropiară de Jaylin. Erau încă destul de departe pentru ca ea să îi audă, dar Tony coborî vocea:

– Ți-am mulțumit în ultima vreme că m-ai împins de la spate în povestea asta?

– Cu plăcere, zâmbi ea și îl înghionti cu cotul. Care dintre noi e mai aproape de a câștiga pariul?

– În clipa asta n-am idee.

Nici ea nu avea. La drept vorbind, uita tot mai des de pariu. I se părea că momentul în care avuseseră acea discuție, acasă la ea, era din altă viață. Momentul în care dezbătuseră dacă Tony era un iubit groaznic sau dacă avea fobie de implicare. În clipa de față, Tony era doar Tony. Bun, sensibil, amuzant, prea aspru cu sine. Bărbatul pe care acum îl cunoștea la un cu totul alt nivel decât când porniseră la drum.

Când ajunseră la câțiva pași de masa ei, Jaylin închise cartea și se ridică să îi salute.

– Ce cățel drăguț! exclamă ea și se aplecă să îl mângâie pe Fireball, care dădu încântat din coadă, apoi se ridică pe labele din spate și începu să își lingă pe față noua prietenă. Ești o dulceață, așa-i? Da, ești! Ce băiat bun!

Kayla râse, fermecată că cealaltă femeie era așa de bucuroasă să facă cunoștință cu cățelul ei. Chiar era un băiat bun. Cel mai bun. Când nu o tulea în pădure, speriindu-i de moarte.

Jaylin se ridică și zâmbi, ștergându-și palmele de blugii de firmă.

– Tony, sunt sigură că și tu ești băiat bun.

Zâmbetul îi era larg și plin de căldură, iar cuvintele pe care le spusese nu aveau pic de malițiozitate. Erau doar o formă de a tachina un vechi prieten. Dădu ferm mâna cu el, apoi se întoarse spre Kayla.

– Mă bucur mult să te cunosc. Kayla, corect?

– Corect. Îi strânse mâna lui Jaylin și îi zâmbi, la rândul ei. Iar el e Fireball.

– Își merită numele, adăugă Tony în timp ce luau loc la masa de picnic.

Kayla și Tony se așezară de o parte a mesei, iar Jaylin își reluă locul de cealaltă parte a mesei.

Fireball se fâțâia încântat pe sub masă, iar lesa îi era bine prinsă de data asta.

– Așadar, zise ea, zâmbindu-le, trebuie să recunosc, Tony, că nu mă așteptam să mă contactezi. Cât timp a trecut? Patru ani?

– Cam așa, răspunse el și își împreună mâinile pe masă. Știu că nu am ținut legătura, dar între noi lucrurile s-au încheiat amical. Așa că mă gândeam că poate ai vrea să-mi împărtășești părerea ta despre relația noastră. Mai ales că ești psihiatru.

Jaylin râse – un râs cam forțat, după Kayla. Unda de nesiguranță din ochii femeii îi spunea că povestea era mai complicată decât credea Tony.

Cealaltă femeie nu răspunse imediat. Se uită înspre Kayla, spoi spre Tony.

– Uite ce e, ești un tip grozav.

Hopa, își zise Kayla, care știa prea bine că prin acea formulare femeile tindeau să atenueze lucrurile negative pe care le au de zis. Dar Tony continua să zâmbească, fie pentru că nu își dădea seama, fie pentru că voia să mențină o atitudine optimistă.

– Mulțumesc, îi răspunse. Și tu ești grozavă.

– Mulțumesc, zise Jaylin, înclinându-și capul într-o parte. Îți aduci aminte de ce te-ai despărțit de mine?

Tony tresări abia sesizabil, dar Kayla nu avea cum să nu observe.

– Parcă tu m-ai părăsit pe mine, nu?

Părea nesigur, iar Kayla își puse mâinile în poală pentru că era tentată să îl mângâie, să îl consoleze. Pe sub masă, Fireball începu să îi lingă degetele, apoi se mută lângă Jaylin. Femeia îi zâmbi, iar el sări pe băncuța pe care stătea, lângă geanta ei supradimensionată, marca Mansur Gavriel. Kayla o admirase online cândva. Asta până când văzuse că prețul era de 600 de dolari.

Trase de lesa câinelui.

– Fireball, nu! Nu e voie!

– E în regulă. Stă bine aici, spuse Jaylin, mângâind cățelul, apoi uitându-se iar la Tony. Teoretic, da, probabil

eu am pus punct, dar erai deja pe picior de plecare. Nu ții minte discuția pe care am avut-o cu o seară înainte?

El se încruntă, iar Kayla vedea clar că făcea eforturi să își amintească. Îl vedea și pe Fireball mirosind geanta, un pic prea interesat de blana artificială de pe ea.

- Nu, îi șopti, trăgând iar un pic de lesă.

Dar Jaylin apucă lesa.

- E-n regulă. I s-a încolăcit în jurul băncii. Descurcă lesa și îi zâmbi cățelului, apoi îl scărpină după ureche. Gata, băiete, am rezolvat. Da. Cine-i băiat cuminte?

Fireball dădu din coadă, iar Kayla își spuse că trebuia să se relaxeze. Parcul era împrejmuit cu gard, așa că Fireball nu putea să fugă prea departe în caz că Jaylin scăpa lesa.

- Ce spuneam? Jaylin se uită când la Tony, când la Kayla. Ah, da! Vorbeam despre discuția din seara de dinaintea despărțirii. Ții minte că te-am întrebat ce cauți, ce îți dorești.

Tony avea un aer deznădăjduit.

- Nu țin minte. Îmi pare rău. Sunt un mare nemernic.

- Nu ești un nemernic. Vocea lui Jaylin suna convingător, iar pe expresia feței ei se citea compasiune, nicidecum resentiment. Te-am întrebat ce cauți și ai făcut o glumă despre nu știu ce ciocan pe care îl pierduseși cu doi ani înainte.

Era o replică exact în stilul lui Tony.

- Folosește umorul ca să evite răspunsul la o întrebare serioasă, zise Kayla, ridicând din sprâncene spre el. E o poveste care se tot repetă.

- Cu siguranță, aprobă Jaylin.

Tony păru că își amintește ceva și se încruntă.

- N-am mai găsit niciodată ciocanul ăla afurisit.

Jaylin râse, dar nu neapărat cu veselie.

- Știai bine că nu mă refeream la obiecte pierdute când ți-am pus întrebarea.

Kayla se uită la Fireball, care se instala comod peste geanta lui Jaylin, gata să... Oh, nu!

Jaylin continua să vorbească, dar Kayla nu o mai auzea. Bătu cu palma-n masă, încercând să-l distragă pe Fireball de la partida de sex cu geanta. Fără rezultat. Încercă din nou, dar tot nu reuși să-l facă atent pe cățel. O făcu în schimb pe Jaylin.

- E totul în regulă?

Kayla vru să spună ceva, apoi auzi în minte cuvintele pe care ar fi urmat să le spună.

„Îmi cer scuze că întrerup o conversație atât de plină de substanță, dar câinele meu face sex cu geanta ta."

- Un țânțar, răspunse ea, ștergându-și mâna de blugi. Scuze! Ce spuneai? Că Tony ți-a evitat întrebarea apelând la o glumă tâmpită.

- Hei! interveni el, oftând. Nu era chiar așa de tâmpită.

Jaylin zâmbi și-și puse mâna peste a lui.

- Ba da, dar nu-i nici o problemă. Oricum, nu am renunțat. Am reformulat și te-am întrebat ce cauți într-o relație sentimentală.

Tony avu bunul-simț să se arate jenat.

- Am zis vreo prostie de genul sex oral sau fund bombă?

Jaylin clătină din cap, cu un aer destul de trist.

- Cred că aș fi preferat să fi zis asta. Nu, mi-ai spus că nu vezi nici un rost în a avea intenții și așteptări în relații. Că, imediat ce intră într-o relație, oamenii uită ce își doresc, deci ce sens are?

- Am zis așa ceva? se încruntă el. De fapt, sunt sigur că am zis, pare genul meu de replică.

- Așa e, aprobă Kayla, străduindu-se în continuare să-i distragă atenția lui Fireball. Nu voia să deturneze iar conversația făcând zgomot, așa că încercă să se uite la Fireball cu toată severitatea de care era capabilă, încercând, în același timp, să fie atentă și la Tony. Îți amintești ce voiai să zici atunci?

Jaylin interveni înainte ca el să apuce să răspundă.

– Nu știu ce intenționa el să transmită, dar știu ce am înțeles eu. Părea lipsit de speranță. Deci cu siguranță nu era un tip care vedea un viitor alături de mine.

Linia dintre sprâncenele lui Tony se adânci.

– Nu voiam să spun chiar asta.

Jaylin înclină capul.

– Deci vedeai un viitor?

– Nu. Adică...

Oftă și-și puse mâinile pe masă, cu palmele în jos.

– Nu știu dacă văd vreun viitor cu cineva. Poate că asta e problema. Cred că asta îmi doresc, dar când încerc să vizualizez că se întâmplă cu adevărat, pur și simplu... nu pot.

Clătină din cap, arătând lipsit de speranță, cum spusese ea.

Cuvintele și expresia lui o loviră pe Kayla ca un pumn în plex. Ceea ce era o prostie, dat fiind că nu avusese vreun semnal că ea și Tony se îndreptau spre o relație pe termen lung. Cu toate astea, nu putea să controleze valul de dezamăgire care o cuprinsese.

Sau îngrijorarea dată de faptul că Fireball mărise ritmul.

Doamne, ar fi trebuit să spună ceva legat de ce făcea câinele! I-ar fi luat doar câteva secunde, apoi toți ar fi râs. Ușor jenați, e drept. Dar Tony reîncepu să vorbească.

– Cred că ideea era că relațiile sunt predestinate să o ia într-o direcție greșită. Iar planurile nu fac decât să garanteze dezamăgirea.

– Sunt aproape sigură că ai citit asta pe vreo felicitare, zise Jaylin sec, iar Kayla o plăcu și mai mult.

Nu la fel de mult cum îi plăcea lui Fireball de geanta cu blană falsă. Oare să-l lase să își termine treaba?

– Îmi pare rău, zise iar Tony, întrerupându-i șirul gândurilor. Nu pot să te învinovățesc că ai interpretat cuvintele mele așa cum ai făcut-o. A fost o prostie din partea mea să zic așa ceva.

– Dar vorbeai serios. Asta gândeai, spuse Jaylin. Nu te scuza că spui ce simți decât dacă scopul tău e, de fapt, să ți schimbi gândirea.

– Chiar ăsta e scopul, spuse el încet. Sau cel puțin așa cred. De asta sunt aici.

– Nu sunt sigură că dețin răspunsurile pe care le vrei, spuse Jaylin și-și puse iar o mână peste a lui.

Mișcarea ei îl sperie un pic pe Fireball, care se opri din ce făcea și se uită la Kayla. Ea miji ochii și afișă cea mai severă expresie de care fu capabilă și îi transmise telepatic *să înceteze imediat*.

Ceea ce, culmea, el chiar făcu.

Poate că începea să se priceapă la treaba asta cu animalele de companie.

– Te descurci foarte bine, spuse Jaylin, iar Kayla nu își dădu seama chiar imediat că i se adresa lui Tony. Tony de dinainte, cel pe care l-am cunoscut eu, nu ar fi avut tăria și dorința de a merge atât de departe, așa că ai evoluat mult.

– Dar poate că nu suficient, zise el și se uită la Kayla. Nu suficient ca să facă diferența.

– Pas cu pas, spuse ea, rugându-se ca Fireball să nu fi stricat cumva geanta cea scumpă. E valabil și pentru elefanți.

Tony aruncă o privire scurtă către Fireball. O făcu atât de repede, încât Kayla aproape că se îndoia de ce văzuse.

– Vrei să spui că a ignora elefantul din cameră, adică evidența, este spre binele tuturor?

– Poftim? Nu.

Kayla clătină din cap, întrebându-se de unde până unde deviase într-atât discuția.

– E o expresie. Cum mănânci un elefant? Pas cu pas. Îmbucătură cu îmbucătură.

– Bine spus, zise Jaylin, apoi se întoarse să îl mângâie pe Fireball. Cine-i cățel cuminte? Tu ești. Tu ești! Mă lași

să umblu un pic la mine-n geantă? Am o carte pe care vreau să le-o arăt.

Kayla profită de neatenția lui Jaylin, se băgă pe sub masă și luă lesa cățelului.

– O iau eu, dacă nu te superi.

– Poftim? Ah, da, sigur.

Jaylin scoase o carte cu cotorul din carton zdrențuit și le arătă coperta.

– Ați auzit de cartea asta? *Urmează-ți visul! Viața pe care ți-o dorești, dragostea de care ai nevoie.* Mi-a schimbat viața.

Tony o apucă pe Kayla de mâna în care nu ținea lesa.

– Da, sună cunoscut.

– De mulți ani admir lucrările doctoriței Patience O'Toole, zise Jaylin răsfoind cartea. Uite, aici e o secțiune minunată despre afirmarea sinelui. Ai putea să încerci și tu.

– Bună idee, zise el privind-o pe Kayla și strângând-o de mână pe sub masă. De fapt, am citit câte ceva din cartea asta. Mă rog, Kayla o citește și mi-a citit și mie unele părți.

– Serios?

Jaylin se opri la o anumită pagină și o privi conspirativ pe Kayla.

– Ați încercat experimentul cu oglinda?

– Experimentul cu oglinda? făcu ea și se uită la pagina indicată. Ah, e la capitolul 18. Nu am ajuns până acolo.

– Mie mi-a deschis ochii, spuse Jaylin. Sună un pic artificial și forțat, dar merită să încercați.

– Mulțumim, o vom face.

Se uită la Tony, care-l ținea pe Fireball în poală, la distanță sigură de belele.

– Mai aveai vreo întrebare?

El rămase un pic pe gânduri, mângâindu-l pe Fireball pe spate.

– De ce naiba ai stat așa de mult cu mine? De ce ai pierdut atât timp?

Kayla se aștepta ca Jaylin să izbucnească în râs și să-l ia din nou de mână. În schimb, femeia îl privi cu atenție câteva clipe. Apoi se uită spre ea.

– Pentru că, atunci când cunoști un tip de treabă, deștept și amuzant, ești dispusă să treci peste chestiile care nu sunt tocmai perfecte ca să faci relația să meargă, zise ea. Iar dacă amândoi sunteți dispuși să faceți asta, se poate spune că aveți o relație. Se uită apoi la Tony și ridică din umeri. Iar dacă nu, puteți să vă luați adio. Jaylin se întoarse spre ea, iar Kayla își ținu respirația. Înțelegi ce vreau să spun, nu-i așa?

Kayla își înghiți nodul din gât. Oare o citise atât de bine? Oare își dăduse seama ce simțea pentru Tony?

Încuviință din cap, strângând și mai tare lesa.

– Înțeleg. Chiar înțeleg.

Pe drumul înapoi spre hotel, Kayla păru foarte tăcută. Poate că era doar obosită. Tony era, cu siguranță, obosit, cu toate că motivul avea mai curând legătură cu activitățile din noaptea trecută decât cu cele din parc.

– Zâmbești. Kayla se întoarse și îl privi. A mers destul de bine, nu crezi?

– Da, răspunse el, frecându-și bărbia. E interesant. Să afli că, de fapt, celălalt are cu totul alte amintiri despre cum s-au petrecut lucrurile. Despre cum s-au încheiat.

– Tu îți amintești lucrurile altfel decât ea?

El ridică din umeri.

– Nu greșește. Doar că nu e versiunea care mi-a rămas în minte.

– Are logică ce spui. Anul trecut, eu și Willa ne aminteam cum ne-am cunoscut. Eu îmi amintesc clar că eram la librăria din campus și ne-am întins amândouă după aceeași carte de anatomie. Ea e convinsă că prima dată ne-am văzut la cafenea, unde stăteam la coadă în spatele unui grup de studenți care duhneau a marijuana.

Tony își mută un pic atenția de la drum și o privi.

– Și cine are dreptate, până la urmă?

– Tocmai asta e, că nu știm. Avem amintiri diferite și suntem amândouă de acord că e posibil ca nici una din cele două versiuni să nu fie cea corectă. Dar e interesant cum doi oameni își pot aminti lucrurile atât de diferit.

– Așa e. El se concentră iar asupra drumului și semnalizează înainte să facă dreapta în parcarea hotelului. De ce ne-am despărțit noi doi?

– Ce?!

Părea atât de surprinsă, încât el așteptă până când parcă în fața hotelului și opri motorul. Abia atunci se întoarse cu fața spre ea. Camera lor era la doi pași, dar Tony nu voia să se urnească.

– Am vizitat atâtea foste iubite și am vorbit despre atâtea despărțiri. Dar nu și despre a noastră.

– Păi... da... ai dreptate, cred, se încruntă ea. Nu mi s-a părut că ar fi așa de important.

– Dar este.

Chiar foarte important, începea să își dea seama de asta.

Kayla trase aer în piept și se uită din nou pe geam.

– La început totul părea grozav. Ne plăcea aceeași muzică. Ne distram la serile de jocuri de la Willa. Sexul era incredibil. Făcu o pauză și roși un pic. Sexul e chiar mai bun acum, dar era fantastic și atunci.

– Da, zise el, făcând eforturi să nu îi zboare mintea la partea legată de sex. Și atunci ce n-a mers?

– Cred că am început să mă gândesc că toate astea sunt doar chestii de suprafață. Superficiale. Concertele, ieșirile la întâlniri, drumețiile... Ne simțeam foarte bine împreună, dar nu simțeam că suntem conectați. Nu cum i-am văzut pe Willa și Grady. Nu în felul acela în care te simți unul cu celălalt.

Tony trase aer în piept și-i luă mâna.

– E din vina mea, spuse. Îmi dau seama de asta acum și recunosc. Îmi pare rău.

– Nu e doar asta, zise ea cu o undă de ezitare în glas.

- Ce mai e? Zi-mi direct! Orgoliul meu poate să îndu-
re lovitura.

Kayla își mușcă buza.

- Uite ce e, vreau să mă mărit și să am copii. Pur și simplu, asta îmi doresc, oricât aș încerca să mă conving că sunt fericită așa, să ies la întâlniri cu diverși bărbați, să am cariera asta grozavă și prieteni fantastici. Toate astea nu umplu, de fapt, golul. Știam că tu n-o să ajungi vreodată să îți dorești asta, așa că soluția firească mi s-a părut să merg mai departe.

Vorbele ei nu trebuiau să-l surprindă. Și chiar nu o făceau. Nu tocmai. Dar, la naiba, îl dureau!

„Dar *dacă* aș ajunge să fac *asta*?"

Asta voia să întrebe. Își dorea cu disperare să afle răspunsul.

Dar îi era mult prea frică, al dracului de frică.

- Îmi pare rău!

Atât reuși să spună.

- Dacă aș putea da timpul înapoi, aș face altfel.

- Eu nu, șopti ea.

Tony se strădui să nu ia cuvintele ei ca pe niște pumni în plex. Sigur că experiențele lor fuseseră diferite. Sigur că ea nu voia să rămână blocată într-o relație cu el. Dădu să deschidă portiera, căutând cu disperare în minte o glumă cu care să destindă atmosfera.

- Tony, nu am vrut să spun asta, zise ea strângându-l de mână și făcându-l să se oprească. Voiam să spun că și tu, și eu ne-am schimbat și ne-am maturizat mult în ultimul an. Ea râse, iar Tony putu să jure că își auzise inima oftând de ușurare. La naiba, hai să ne gândim la ultimele două săptămâni! Noi, cei de acum un an, nu eram tocmai compatibili, nu crezi?

El clătină din cap. Înțelegea acum.

- Da, ai dreptate.

În minte îi încolți alt gând. Dacă ei doi, cei de acum, ar fi fost compatibili? Ce-ar fi fost dacă ar fi încercat din nou?

Ce-ar fi fost dacă ar fi avut curajul să o întrebe?

– Trebuie să fug, zise Kayla zâmbind și vrând să deschidă portiera.

Tony se încruntă.

– Unde?

– De fapt, am nevoie să *alerg*. Să fac mișcare. N-am mai alergat de câteva zile și simt că mi se atrofiază mușchii.

Lui i se părea perfecți mușchii ei, dar încuviință din cap.

– Am și eu niște chestii de care vreau să mă ocup.

– Da?

El râse.

– Așa e, mint. Vreau să trag un pui de somn. M-ai epuizat azi-noapte.

Ea zâmbi și sări din mașină.

– Ce zici dacă ne vedem tot aici pe la 16.00 și mergem în pădure? Asta dacă ai chef de niște fotografii cu apusul.

– Clar. Și pe urmă mergem la cină. E un local bun pe care vreau să ți-l arăt.

– Cel cu gofre? Despre care mi-ai povestit? De-abia aștept.

– Gata, am stabilit întâlnirea.

Tresări auzindu-și cuvintele, dar Kayla nu păru să bage de seamă. Deja pășea în fața lui, cu părul întunecat în vânt.

„Ce-ar fi dacă..."

Creierul lui puse întrebarea, dar el nu reuși să o articuleze. Dar poate va reuși. Poate chiar în acea seară.

Se trezi din somn cu vocea ei în urechi. Clipi nedumerit în semiîntuneric și-i luă câteva zeci de secunde să își dea seama unde era.

Singur în patul de la hotel, da. Se părea că adormise îmbrăcat. Dar cât era ceasul? Și cu cine vorbea Kayla?

– Ești curajoasă și capabilă.

Tăcere. Lucru cam ciudat într-un dialog, deci cel mai probabil vorbea la telefon. De la marginea ușii de la baie se vedea o dâră de lumină, deci ușa nu era complet închisă. Tony rămase întins în pat, întrebându-se dacă era cazul să iasă discret din cameră și să-i ofere un pic de intimitate.

- Poți să faci orice îți propui.

Tony se încruntă, imaginându-și cu cine putea vorbi. Oare cu Willa? Nu avea cum. Ea și Grady plecaseră de câteva ore în Australia și aveau să petreacă aproape toată ziua în avion, fără semnal. Poate vorbea cu una dintre surori?

- Ești frumoasă și la exterior, și în interior.

Urmă o pauză, apoi un zgomot, ca și cum căzuse ceva în chiuvetă.

- Cu excepția momentelor când ai rimel sub ochi, pentru că uiți mereu și te freci la ochi. Sau faci fotografii. Și serios acum, ce se întâmplă cu părul tău? Parcă ai băgat degetele în priză.

Înțelese brusc ce se petrecea și se ridică un pic, sprijinindu-se în coate. Kayla punea în aplicare treaba cu conștientizarea sinelui. Rahat, nu ar fi trebuit să asiste! Nu știa cum trebuia să decurgă experimentul cu oglinda, dar cel mai probabil trebuia să fie ceva intim, personal.

Se ridică încet, sperând să iasă din cameră neobservat. Putea să se ducă la benzinăria de peste drum să-și ia o gustare. Sau să-l scoată la plimbare pe Fireball.

Vocea ei îl țintui însă locului.

- Ești așa de fraieră! Mai întâi ești varză la meditație, iar acum nici exercițiul ăsta nu poți să-l faci cum trebuie? Cât poate să fie de greu?

El rămase nemișcat pe marginea patului, întrebându-se dacă trebuia să zică ceva. Dacă trebuia să plece din cameră. Exercițiul recomandat de dr. O'Toole nu părea să decurgă ca la carte, dar asta nu însemna că ea avea nevoie de intervenția lui.

– Tot insiști cu dezvoltarea personală și cu cărțile alea afurisite pe care le citești, continuă ea. Dar nu ești în stare să te aduni și să-ți vezi propria familie. Și să dai piept cu realitatea că tu ești singură, iar ceilalți, nu. Dar tu vorbești ca o moară stricată, vorbești ca să te auzi vorbind și nimeni nu dă, de fapt, doi bani dacă...

– Eu dau mai mult de doi bani.

Cuvintele îi scăpară pur și simplu. Îi venea să-și dea palme. Își ținu respirația, așteptându-se la o izbucnire din partea ei. Și o merita. Îi întrerupsese ritualul. Trăsese cu urechea ca ultimul ciudat.

O auzi oftând de cealaltă parte a ușii.

– Mulțumesc. Treaba asta nu e așa de ușoară cum am crezut.

El ezită, așteptându-se ca ea să-i zică să plece. Sau poate că trebuia să se ofere el să plece.

– Pot să te ajut?

Ea râse.

– Să mă ajuți să îmi afirm sinele? Nu ar fi împotriva întregului demers?

Ceva din tonul ei trăda nesiguranță și totodată speranță. Așa că Tony se dădu jos din pat și se îndreptă către baie, spunându-și că era pe cale să facă o prostie. Ea nu avea nevoie de el. Nu avea nevoie de nimeni. Atinse ușa și o împinse ușor, doar câțiva centimetri. Încă nu o vedea. Nu complet. Îi văzu brațul drept în sclipirea oglinzii și se concentră asupra acelui detaliu.

– Ai brațe puternice, zise el. Ceea ce este ciudat, pentru că știu că nu faci antrenamente cu greutăți. Dar cari camera aia foto după tine toată ziua, faci yoga... Întotdeauna mi s-au părut extrem de sexy brațele tale.

Închise ochii, nemulțumit că se gândise la ceva fizic. Kayla era mai mult decât o femeie superbă. Și, în definitiv, întreg exercițiul era despre ființa interioară.

-Mulțumesc.

Răspunsul ei fu aproape o șoaptă.

-Ar trebui să repet cu voce tare ce mi-ai spus?

-Poate. Ce scrie în carte?

-Hm... Zice că da. Își drese vocea. Am brațe puternice. Pot să car genți grele și camera foto și pot să fac o oră de yoga fără să-mi curgă o picătură de transpirație. Brațele mele sunt puternice și capabile și fac parte din mine ca femeie.

Suna mult mai bine decât ce bălmăjise el mai devreme.

-Perfect. Ea tăcu din nou, iar Tony deduse că îi dădea de înțeles să plece. Făcu un pas înapoi, dar se opri. Ești și teribil de amuzantă.

Nu auzi nici o reacție, dar văzu în oglindă că rămăsese nemișcată, apoi ridică o mână și și-o duse undeva... La inimă? Asta însemna oare că putea să continue?

-Cred că uneori nu îți dai seama, dar ai cel mai tare simț al umorului. Mă ucizi și cu un zâmbet mic sau când ridici o sprânceană și zici „ce naiba?" fără să scoți, de fapt, un sunet. Iar în serile în care ne adunăm la Willa și jucăm diverse jocuri... N-am văzut pe nimeni care să facă un grup întreg să se tăvălească de râs la *Șarade*.

Tăcere. Apoi o auzi mișcându-se, iar ușa se deschise. Kayla stătea în fața oglinzii, purtând doar un sutien negru și o pereche de chiloți.

-Măiculiță! Rămase ca trăsnit și se forță, practic, să închidă gura. Adică... scuze! Nu am știut că ești... Hm...

-E-n regulă, zâmbi ea. Nu e nimic ce n-ai mai văzut.

-Corect.

Numai că nu o văzuse niciodată ca în acele momente. Luminile strălucitoare din baie o îmbrăcau parcă într-o aură diafană. Stătea cu spatele la el, dreaptă, cu umerii un pic crispați și cu părul desfăcut și răvășit extrem

de sexy. Arăta atât de diferit de felul în care arăta întinsă în pat, cu părul răsfirat pe pernă!

– Ești incredibilă. Arăți uluitor.

– Mulțumesc, răspunse ea râzând.

El avu o clipă de ezitare, dar intră în baie și veni în spatele ei. Îi oferi șansa de a-i spune nu, de a-i spune că era spațiul ei intim, că trebuia să fie singură cu ea însăși. Însă ea îi zâmbi în oglindă.

– Nu sunt prea bună la asta.

– Cred că ești fantastică. Își trecu o mână peste mijlocul ei, făcând-o să se înfioare. Iubesc felul în care râzi. Iubesc faptul că ochiul tău stâng e un pic mai albastru decât dreptul. Iubesc că știi mereu ce vrei să comanzi la restaurant și că vezi în natură detalii pe care nu le-aș fi observat nici într-un milion de ani. Își puse cealaltă mână pe șoldul ei, făcând-o să geamă ușor. Era întocmai sunetul de care avea nevoie ca să continue. Iubesc finețea pielii tale. Și părul tău. Își trecu degetele prin șuvițele mătăsoase. Iubesc că ești o prietenă bună, o soră bună, o fiică bună. Ești o *persoană* atât de bună și nici nu îți dai seama, iar asta mă omoară.

Ea râse, dar râsetul i se transformă în geamăt când mâna lui îi atinse sânul.

– Iubesc cât ești de sensibilă. Nu doar aici, continuă el ciupindu-i ușor sfârcul și făcând-o să se arcuiască spre el. Ci și aici, zise punându-și palma peste inima ei. Iubesc cât de mult îți iubești câinele. Iubesc cât de mult ții la prietenii tăi. Iubesc cât ești de pasionată de arta ta.

Cu ochii la imaginea lor din oglindă, Tony își trecu mâinile peste liniile trupului ei, parcă încercând să memoreze fiecare unduire. Talia, șoldurile, spatele. Kayla gemu și se lipi de el, lăsându-și capul pe spate, pe pieptul lui. El o susținu, lăsând-o să se rezeme de trupul lui. Nu intenționase să transforme totul în ceva sexual. Nu intenționase să fie acolo. Dar iată-i

pe amândoi, privindu-se în ochi în oglindă, respirând tot mai precipitat.

- Tony, șopti ea frecându-se ușor de el.

- Da?

- Te vreau.

Cuvintele aproape că îl străpunseră. Inspiră și expiră adânc și încuviință din cap, cu privirea ațintită în continuare în oglindă.

- Stai să aduc prezerva...

- Hai să renunțăm la prezervativ!

- Ce?!

- Ai făcut examenul medical chiar înainte să plecăm, nu-i așa?

El încuviință din cap, neîndrăznind nici să respire.

- Sunt perfect sănătos.

- Și eu la fel, murmură ea. Și iau anticoncepționale.

- Eu niciodată nu am... Clătină din cap, temându-se să nu zică vreo prostie. Toată viața am ales siguranța. Niciodată nu am făcut...

- Îmi doresc asta, murmură ea. Să nu fie nimic între noi. Te rog!

El încuviință, ținând în continuare mâinile pe șoldurile ei. Kayla zâmbi în oglindă, apoi se întoarse în brațele lui, cu fața spre el, și începu să-i desfacă pantalonii.

- Lasă-mă pe mine, îi zise.

Îi scoase tricoul din blugi și i-l dădu jos, iar el ridică brațele ca să-i ușureze sarcina. Apoi ea îi desfăcu de tot pantalonii și i-i dădu jos.

- Așa... Se întoarse din nou cu fața la oglindă și cu spatele lipit de el. Vreau să mă uit, îi șopti. Vreau să văd totul. Să nu ratez nimic, murmură ea, zâmbindu-i în oglindă.

- Dumnezeule!

Tony simțea că îi vâjâia capul și nu reușea să se hotărască dacă să îi dea jos lenjeria sau nu. Dar voia să o vadă, voia să nu fie nimic între ei în acele momente.

Îi trase ușor chiloții din dantelă și i-i dădu jos. Apoi desfăcu sutienul, fără să se grăbească, și lăsă dantela să i se desprindă de pe sâni, lăsând-o complet goală în fața lui.

– Ești ireal de frumoasă, murmură el. Incredibilă.

Ea râse și se lipi mai mult de el, mișcându-se ușor, frecându-se de sexul lui. Ochii continuau să îi fixeze pe ai lui.

– E prima dată când fac asta.

Nu era sigur la ce se referea. Ar fi întrebat-o, numai că nu putea vorbi.

– La oglindă mă refer, completă ea. Cu toate luminile astea aprinse. Nu am fost niciodată atât de... expusă.

– Nici eu, zise el, deși nu vorbeau despre același lucru. El nu se simțise niciodată atât de deschis, de vulnerabil, și toate astea sub privirea unei femei în al cărei trup urma să intre. Că tot a venit vorba, asta era pe primul loc.

– Ce anume? întrebă ea nedumerită.

– E vorba de fanteziile de pe lista mea. Asta e pe primul loc.

– Ah, da? zâmbi ea. S-o faci fără prezervativ? Sau experiența cu oglinda?

El doar încuviință din cap pentru că își pierduse șirul gândurilor. Dar nu, nu era asta pe primul loc. Sigur, oglinda și lipsa prezervativului erau undeva pe lista fanteziilor lui. Dar adevărata fantezie de pe primul loc?

Să facă dragoste cu o femeie pe care o iubea profund, cu adevărat, nebunește.

Asta. Asta era fantezia lui cea mai mare.

Cu privirea arzând, Kayla se aplecă în față și se rezemă pe coate, frecându-și fundul de el.

– Atâță-mă! Nu așteptă ca el să înțeleagă la ce se referea. Întinse mâna în spate și-i apucă penisul, ghidându-l spre sexul ei umed și făcându-l să geamă. Așa, șopti ea, privindu-l în ochi în oglindă. Doar cu vârful deocamdată.

Nu se mai simțise așa în viața lui. Fierbințeala moale și umedă, faptul că o pătrundea doar cu capul penisului, o tachinare imposibil de delicioasă. Kayla gemu și închise ochii când el își strecură o mână între coapsele ei și începu să-i maseze ușor clitorisul, făcând mici cercuri înnebunitoare. Ea deschise ochii și privirile li se întâlniră din nou.

- Oh, Dumnezeule! oftă ea. Așa, exact așa.

Se împingea în el, așa că o pătrunse mai adânc. Nu complet, ci încă vreo doi centimetri. Strânse din dinți, făcând eforturi uriașe să se controleze și să nu o penetreze cu totul. Era un moment care trebuia savurat. Voia ca ea să stabilească ritmul și să facă totul în felul ei. Continuă să o atâțe cu degetele, iar cu cealaltă mână îi cuprinse sânul.

- Ești perfectă, îi șopti. Absolut perfectă.

- Tony! gemu ea și îl trase mai adânc în ea. Te rog! Nu mă mai chinui. Ia-mă! Trage-mi-o tare!

Nu fu nevoie să i-o ceară de două ori. Îi eliberă sânul, o apucă de șold și o trase spre el, pătrunzând-o complet, continuând să îi frece clitorisul în cercuri, așa cum știa că îi plăcea.

- Ești atât de strâmtă, gemu el. Atât de umedă. Nu știam că poate fi așa.

Și nu era vorba de sexul fără prezervativ. Era întreaga experiență. Pasiunea din privirea ei, îmbinarea trupurilor lor, certitudinea că se schimbase ceva important între ei. Că nu avea să mai fie nicicând la fel.

- Kayla, gemu el, închizând ochii ca să mai câștige timp.

Poate dacă nu îi mai vedea trupul perfect, avea să mai reziste.

- Trebuie s-o las mai ușor, îi zise. Ca să dureze mai...

- Tony!

Strigătul ei ascuțit și spasmele care o cuprinseră îi confirmară că deja atinsese culmea plăcerii. Făcuse

ochii mari și se uita fix la el în timp ce continua să se miște.

– Nu te opri! Te rog, *oh, Dumnezeule...*

Continuă să vorbească într-o litanie fără noimă în timp ce trupurile li se izbeau ritmic. El încercă să se mai abțină, să prelungească totul. Dar când îi simți strânsoarea, scoase un sunet gutural, primar, animalic.

– Iubito... da...

Ea nu întrerupse contactul vizual, nici măcar nu clipi. Se încordă, el se împinse în ea și explodară amândoi simultan, cu trupurile unite, cu respirațiile la unison și cu încă ceva ce nu putea să recunoască, pentru că nu avusese parte de așa ceva până atunci.

Într-un sfârșit, strigătele și gemetele ei de plăcere se domoliră, dar ea continuă să se miște, absorbind micile pulsații de după orgasm cu propriile pulsații. Îi zâmbi în oglindă.

– A fost intens.

– A fost...

El nu își mai găsea cuvintele. Sau poate că da. Erau doar câteva cuvinte. I le spusese deja, cu câteva minute mai devreme.

„Îți iubesc bunătatea."

„Îți iubesc pasiunea."

„Îți iubesc râsul."

Dar nu îi spusese ce voia cu adevărat să spună. Ce era dincolo de acele cuvinte.

– Te iubesc, Kayla. Vocea îi era răgușită și parcă nu suficient de convingătoare, așa că repetă cuvintele. Te iubesc, Kayla.

Ea clipi des în oglindă și râse nervos.

– Ca prietenă, vrei să spui.

– Nu ca prietenă, replică el, clătinând din cap. Ca un bărbat care își dorește mai mult decât prietenia ta. Care vrea asta cu totul, pe tine cu totul, cât de mult e omenește posibil.

Poate că se exprima cam ciudat, dar tot ce spusese era adevărat. Ea îl fixă cu privirea, fără să spună o vorbă. Oare la ce se gândea?

- Tony, îi spuse cu ochii plini de lacrimi, și eu te iubesc, dar... Vrem lucruri diferite de la viață.

El lăsă să se așternă tăcerea preț de câteva clipe.

- De fapt, nu vrem lucruri diferite. În noaptea aceea vorbeam serios. Atunci, la tine în mașină. Nu erau vorbe spuse la băutură. Chiar asta gândesc și asta simt.

Ea se întoarse încet cu fața la el și îl privi întrebător.

- Căsnicie. Copii. Asta spui? La asta te referi?

El încuviință din cap. Mai întâi timid, apoi cu convingere.

- Nu-ți propun să renunți la anticoncepționale, nici măcar nu sugerez asta. Vreau doar să știi că pot să ajung în acel punct din viață. Mă rog, aproape că am ajuns. Cu tine.

În cameră începu să sune telefonul. Al lui.

- Sunt aici, cu tine, zise ea, mișcându-se ușor în brațele lui. Nu trebuie să răspunzi?

- Glumești? Nu. În nici un caz, zise el, trecându-și ușor mâinile peste spatele ei.

Ea râse și se lipi de el, caldă și moale.

- E pe bune? Ce ai zis mai devreme... Vorbeai serios?

- Absolut. Mă gândesc la asta de mai multe zile. Poate chiar de mai mult timp. Dumnezeule, nu sunt deloc bun la asta!

Ea râse și îi cuprinse fața în mâini.

- Ești mai bun decât crezi. Și, dacă vrei să știi, și eu simt la fel. Poate de ceva vreme.

El expiră ușurat. I se părea incredibil să o audă spunând acele cuvinte. Și să se audă pe el spunând ce simțea cu adevărat, având curajul să vorbească și să spere că avea să fie bine.

Evoluase atât de mult!

Telefonul sună iar. Kayla se încruntă.

- Sigur nu e cazul să răspunzi?

El clătină din cap, apoi căzu pe gânduri.

Nu! Acel sunet de apel nu era al mamei lui, al fratelui său ori al lui Grady. Sau al altcuiva care putea fi ignorat.

Tony se înfioră brusc.

– Tony?

Abia o auzi. Telefonul sună iar. Era sunetul de apel pe care îl alocase acum mulți ani, rezervat doar urgențelor.

– Leo.

– Prietenul tău din liceu?

Tony închise ochii. Telefonul se opri, apoi reîncepu să sune. Nu știa de unde să înceapă. Nu știa cum să îi spună.

Dar știa deja că totul avea să se schimbe.

capitolul 17

Kayla se îmbrăcă încet în baia mult prea luminată, încercând să pretindă că nu trăgea cu urechea la conversația lui Tony.

– Și nu vrea să se ducă la spital?

Tresări când auzi cuvântul *spital* și încercă să prindă restul discuției.

– Nu, ai făcut foarte bine. Mulțumesc că ai adus-o acasă.

Tăcere. Kayla trase cu ochiul în cameră și îl văzu stând pe marginea patului, cu capul sprijinit într-o mână. În cealaltă mână ținea telefonul și îl strângea atât de tare, încât aproape că i se albise pumnul.

– Nu aveai ce să faci, continuă el. O să ajung cât pot de repede. Ai putea... ai putea să o mai verifici o dată? Îmi pare rău că trebuie să te rog din nou, dar...

Din ușa băii, Kayla auzea vag vocea celui cu care discuta Tony. Misteriosul Leo părea să îi dea asigurări și să îl liniștească, dar ce îi spunea nu reușea să îi șteargă expresia gravă de pe chip. Își trăsese niște pantaloni de trening, dar nu avea tricou, nici șosete. Tremura. Kayla

se apropie de el cu intenția de a-i pune o pătură pe umeri. Dar vocea lui răstită o țintui în loc.

- Nenorocitul dracului! strigă Tony. Jur că de data asta îl omor!

Se sprijini de dulap. De când îl știa pe Tony, nu îl auzise niciodată vorbind așa, pe un asemenea ton și cu o asemenea furie. Îl privea neajutorată.

- Mulțumesc din nou, frate. Acum îmi fac bagajul.

Apoi închise.

Rămase în acea poziție, cu privirea în pământ, fără să se miște. Kayla se apropie de el cu un șal luat din dulap. Abia atunci el ridică privirea, iar Kayla îngheță când îi văzu ochii – ochi de om bântuit. Ezită o clipă, apoi continuă să se apropie de el și îi puse șalul pe umeri. El nu se opuse. Dar rămase acolo nemișcat, crispat și tăcut.

- E totul în regulă? murmură ea, regretând imediat întrebarea. Adică... evident că e ceva în neregulă. Voiam să zic...

- Mama e bolnavă. Cuvintele i se prăvăleau din gură ca niște bolovani. Foarte bolnavă, continuă el. Și nu vrea să se ducă la spital.

Kayla înghiți cu greu, încercând să înțeleagă situația.

- Îi e frică de spitale?

El pufni și clătină încet din cap.

- Îi e frică de bărbatul ei nemernic, care ar lua-o razna din cauza facturilor medicale.

Ea tresări. Tony observă și își regretă imediat reacția.

- Îmi pare rău.

- Nu trebuie, spuse ea cu blândețe. Îmi dau seama că ești supărat.

- Sunt, dar nu trebuie să mă descarc pe tine, spuse el clătinând din cap și strângând din dinți. La naiba, nu sunt deloc mai bun decât el!

- Poftim? Ea clipi des, făcând eforturi să înțeleagă. Tony, nu! Îl mângâie ușor pe umăr, iar de data asta fu rândul lui să tresară. De ce anume ai nevoie?

Umerii îi tremurau de furie, de frică sau din cauza altei emoții pe care Kayla nu reușea să o identifice. Privea drept înainte, de parcă ea nici nu ar fi fost acolo.

– Am nevoie... Am nevoie... La dracu'!

Își trecu degetele prin păr, iar ochii îi sclipeau ciudat.

– Habar n-am ce am nevoie și ce trebuie să fac.

Kayla înghiți nodul din gât și-l mângâie pe spate. Pielea îi era rece și umedă pe sub șal.

– Vrei să mergem acolo direct sau să dai telefon înainte?

– Ticălosul de Bud îi verifică telefonul și se uită mereu cine sună. Nu vom rezolva nimic.

– Bud e soțul ei, zise ea, încercând să pună lucrurile cap la cap. Tatăl tău vitreg.

El o privi în ochi, iar furia din privirea lui aproape că o făcu să se îndepărteze de el.

– Bud e bărbatul mamei. Nu va fi niciodată tatăl meu vitreg.

Mesaj recepționat.

– Cum pot să ajut?

El o privi lung, iar în ochi i se citeau durere, mânie și încă ceva ce Kayla nu reușea să descifreze.

– Trebuie să merg la ea, presupun. Aș ajunge în mai puțin de două ore. Drumul e destul de bun.

Kayla clipi, remarcând cum formulase totul. Spusese *merg*, nu *mergem*. Voia să fie singur sau i-ar fi fost de ajutor susținerea ei morală?

– Pot veni cu tine, spuse încet. Poate că ai nevoie de ajutor. Sau de susținere.

El se uită în ochii ei și înghiți cu greu.

– Nu-ți pot cere să faci asta.

– Nu îmi ceri. Eu m-am oferit, spuse ea atingându-i brațul și simțindu-l rece ca gheața. Și tu ai veni pentru mine, Tony, dacă aș avea nevoie de tine.

El tresări.

– Nici măcar nu am venit să îți cunosc părinții.

– Poftim?

– Ai vrut să îi cunosc, iar eu nu am făcut-o. Iar acum te oferi să lași totul baltă și să vii cu mine în orașul meu de rahat ca să rezolv porcăria asta pe care nici măcar nu știu cum să ți-o...

– Respiră, spuse ea, strângându-l de braț. Respiră adânc. Vin cu tine, bine?

El încuviință din cap și închise ochii.

– Dumnezeule, nu te merit!

Vocea îi era atât de deznădăjduită și de plină de regret, încât Kayla simți că ochii i se umplu de lacrimi.

– Nu e adevărat. Haide! Îmbracă-te și hai să mergem!

El se ridică atât de brusc, încât îi căzu șalul de pe umeri. Kayla îl luă de pe jos, îl împături și îl puse în geanta de voiaj.

Făcură bagajele în tăcere, dar Kayla simțea tensiunea pe care el o emana prin toți porii. Până și Fireball părea să-și dea seama că era ceva în neregulă. Începu să scheaune când Kayla îi strânse cușca și accesoriile, apoi îi puse lesa.

– Facem o excursie cu mașina, băiete, spuse ea. Doar o excursie, asta e tot. Dar știa în adâncul sufletului că nu era tot. Se petrecea ceva important și simțea că nu deținea toate piesele din puzzle. Vrei să conduc eu? îi propuse ea lui Tony în timp ce puneau bagajele în portbagajul jeepului.

Se aștepta ca el să spună nu. Să insiste că avea nevoie să dețină controlul, să se descarce, să se țină de volan într-un ciudat exercițiu cathartic. Numai că el stătea nemișcat, cu cheile în mână, privind-o întrebător.

– Mulțumesc, zise într-un final și îi dădu cheile. Setez acum GPS-ul.

În timp ce el băga adresa în aplicație, Kayla încercă să se adune un pic. Avusese parte de cel mai bun sex din viața ei, apoi îl auzise pe Tony spunându-i cuvintele pe care dorise mereu să le audă de la el, după care se trezise într-un iad necunoscut. Totul în mai puțin de zece

minute. Abia avusese timp să se spele și să se îmbrace după prima lor partidă fără prezervativ.

Aruncă o privire spre Tony, conștientă că gândurile lui erau la milioane de kilometri distanță.

– Trebuie să ne îndreptăm spre autostradă și de acolo ne duce GPS-ul, zise el.

Parcurseră în tăcere o bucată de drum. Kayla nu își dădea seama cât timp trecuse. Două minute? Zece? Mai mult de zece? Când ajunse pe autostradă și o luă spre vest, Tony îi puse o mână pe genunchi.

– Mulțumesc.

– N-ai pentru ce. Se concentră asupra drumului, căci nu era sigură ce mai putea spune. Să-mi zici dacă vrei să opresc să luăm de mâncat, de băut sau...

– Leo e cel mai bun prieten al meu din liceu, dar și persoana care verifică din când în când ce face mama, zise el brusc. Am făcut împreună pregătirea și primul an de pompieri parașutiști la aceeași bază.

– E și el pompier parașutist?

– Acum e pilot. Pilotează avioanele acelea mari, avioanele-cisternă care aruncă apă peste incendiile de pădure.

– Deci e tot în intervenții aeriene, ca tine.

– Da. Leo a renunțat la parașutism când i s-a născut copilul, dar a rămas în domeniu. Pilotează diverse tipuri de avioane și participă la multe dintre intervențiile mari din zonă.

Kayla încuviință din cap, înregistrând informațiile. Îi auzise adesea pe pompierii parașutiști vorbind despre piloții de avioane-cisternă, uluiți de curajul lor și de precizia cu care își făceau datoria.

– Lucrează pentru Departamentul Silvic, ca tine?

– Nu. De fapt, e proprietarul afurisitei companii care face intervențiile aeriene, răspunse Tony. A preluat-o după ce a murit tatăl lui. Are contracte cu Departamentul Silvic și folosim aceleași baze de operațiuni, așa că mă văd cu el de fiecare dată când am misiune aici. Urmă o pauză lungă în care Tony își trecu degetele prin păr.

Eu... hm... nu mă duc niciodată să o văd pe mama când sunt în zonă. Dar are Leo grijă de ea.

- Înțeleg.

Nu prea înțelegea, de fapt, dar știa că nu era cazul să pună presiune și să ceară detalii.

- După ce am plecat, nu am mai putut să mai vin acasă, spuse el încet. Am încercat o singură dată, dar Bud a făcut în așa fel încât a fost imposibil să o văd.

Ea îi aruncă o privire scurtă, încercând să înțeleagă.

- Vrei să spui că e genul dominator și o controlează?

Tony pufni.

- E puțin spus.

Unele piese începeau să se așeze. Faptul că Tony nu se ducea niciodată acasă. Faptul că era înstrăinat de mama lui.

- O să vezi cu ochii tăi când ajungem, zise el pe un ton sumbru. Poate că o să capete sens.

Ea nu prea era sigură, dar continuă să conducă, urmând indicațiile GPS-ului. O luă spre vest, apoi spre nord, până în orășelul unde copilărise Tony. Nu erau departe de granița cu Canada, iar când Tony deschise puțin geamul, aerul era proaspăt și tăios. El inspiră adânc, iar ea îl urmări cu privirea cum închide ochii.

O durea sufletul pentru el. O luă la stânga, apoi la dreapta pe o străduță din suburbie. Casele erau frumoase, nici mari, nici mici, cu peluze îngrijite. Nimic neobișnuit. Nimic prea diferit față de locul unde crescuse ea. Cu toate astea, nu se simțea deloc în largul ei.

- Chiar aici, spuse Tony și opri GPS-ul. Casa albă de pe colț.

Ea parcă și opri motorul.

- Trebuie să sunăm mai întâi? îl întrebă.

- Nu, zise el și vru să deschidă portiera cu un aer sumbru pe chip. I-ar da timp să inventeze o poveste, o scuză, ceva. Chiar înainte să deschidă portiera, se întoarse spre

Kayla. Îmi pare rău, îi spuse, luându-i mâinile într-ale lui. Îmi pare al naibii de rău pentru toată povestea asta.

Ea se încruntă, căci nu prea înțelegea.

– Tony, vreau să fiu aici pentru tine. Să ajut dacă pot.

El clătină încet din cap, cu ochii plini de tristețe.

– Nimeni nu poate face nimic.

Apoi îi lăsă mâinile, deschise portiera și coborî.

Făcu mari eforturi să parcurgă distanța până la ușa casei. Își simțea pulsul bubuindu-i în urechi. Îl frustra faptul că, după atâta vreme, corpul lui continua să aibă acea reacție viscerală. Palmele îi erau umede, stomacul i se încleștase, iar în gât îi urcase un gust acru-amar.

Când ajunse în capătul scărilor, se întoarse spre Kayla. Ura faptul că o adusese acolo. Ura scena la care urma să asiste. Cu toate că nu știa exact la ce să se aștepte. Dar nu avea cum să fie bine.

Când mâna ei îi mângâie ușor cotul, parcă se mai detensionă. Apăsă pe sonerie și ascultă.

Nimic.

Nici un zgomot de pași.

Sună din nou și așteptă. Leo îi spusese că situația era gravă. Că mama lui leșinase la magazin, sub privirile tuturor. Că se împotrivise din răsputeri când Leo încercase să o ducă la spital. Insistase că nu era mare lucru.

– Lui Bud nu-i place când mă duc la doctor.

Asta spusese în timp ce se chinuise să se urce la el în mașină, iar Leo încerca să o convingă să o vadă un medic.

Slavă Cerului că prietenul lui avea grijă de ea! Era un fiu mai bun pentru mama lui decât fusese el. Măcar dacă i-ar fi răspuns la telefon acum câteva zile. Dacă n-ar fi lăsat furia să îi întunece judecata.

Dintre toate regretele pe care le avea cu privire la relații, cele legate de relația cu mama lui erau cel mai greu de îndurat.

Sună la ușă a treia oară.

Tot nu se auzeau pași. Nici vreun lătrat de câine. Existase cândva un câine în casă. Un terier mic, maro cu alb, pe nume Chi-Chi. Mama lui îl adorase. Îl luase de la adăpost la o lună după ce tatăl lui Tony îi părăsise. Chi-Chi obișnuia să se cuibărească lângă ea și să o lingă pe obraji când plângea, iar noaptea se băga sub pătură și îi ținea de cald.

- Câinele trebuie să dispară.

Fusese primul lucru pe care Bud îl spusese când se mutase în casa lor. Afurisitul este mereu printre picioarele cuiva.

Ochii mamei se umpluseră de lacrimi.

- Dar, Bud...

- Cine plătește facturile aici, Connie?

Mama lui plecase ochii și strânsese cățelul la piept.

- Tu le plătești.

Tony fusese cel care îi găsise un nou cămin lui Chi-Chi. Câinele ajunsese la Leo și la mama lui. Oare mai trăia? Probabil nu, dar trebuia să nu uite să întrebe.

- Acum ce facem?

Vocea ei îl readuse pe Tony în prezent, pe veranda casei mamei sale. Iar îngrijorarea din privirea Kaylei, care deja suferea pentru o femeie pe care nici nu o cunoștea, îi frânse inima.

- Mai încerc o dată.

Sună iar, știind deja că nu avea să răspundă nimeni.

Se sprijini de pervazul ferestrei de lângă ușă și se uită înăuntru. Se schimbaseră câteva lucruri de când plecase. Vedea fotoliul reglabil al lui Bud, pus chiar în fața televizorului, un televizor nou-nouț, cu ecran mare pe care știa sigur că Bud pusese stăpânire imediat, sub pretextul că soției lui nu-i putea fi încredințată telecomanda. Tony se uită apoi în locul bine cunoscut de la capătul mesei unde stătea de obicei setul ei de cusut.

Coșul fusese înlocuit de o ladă plină cu exemplare din revista *Sports Illustrated*. Tony continuă să scaneze încăperea cu un mare gol în stomac. Rămăseseră atât de puține urme ale prezenței mamei lui! Lucrările de artă pe care ea le iubea, porțelanurile, vechile obiecte de familie... toate fuseseră înlocuite de lucrurile lui Bud.

Stai, nu! Iată broderia de pe perete. Mâinile i se strânseră în pumni în timp ce se uita la cuvintele pe care mama lui le cususe cu atât de multă vreme în urmă.

„Fericirea înseamnă să fii îndrăgostit de cel mai bun prieten."

Tony strânse pumnii, iar ochii i se umplură de lacrimi. Își îndepărtă privirea de acel perete și urmări holul care ducea spre bucătărie. Văzu blatul de lucru, apoi undeva, pe jos, alt obiect al mamei lui. Un pantof fără toc, absolut banal, care stătea într-un unghi cam ciudat.

– La naiba!

Acționă fără să gândească. Făcu un pas în spate și dădu un șut direct în geam. Kayla își ținu răsuflarea, privindu-l cum bagă mâna prin geamul spart și descuie ușa de la intrare.

Se năpusti înăuntru, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, zdrobind cioburile sub talpa bocancilor. Traversă livingul cu tâmplele bubuindu-i. Era conștient că în spatele lui venea Kayla, era conștient că mama lui zăcea pe podea, cu fața în jos, nemișcată. Se lăsă în genunchi lângă ea, își apăsă degetele pe gâtul ei și își ținu respirația.

– Are puls, zise el când Kayla se lăsă pe vine lângă el. Doamne, arde toată din cauza febrei!

Kayla scoase telefonul.

– Sun la 911.

– Nu, zise el brusc, făcând-o să tresară și urându-se pentru asta. Dacă o să aibă de plătit și ambulanța, agravăm situația. Ajută-mă să o duc în jeep!

Ea nu îi puse decizia la îndoială, cu toate că știa că nu era cea mai bună idee. Partea bună era că nu se vedeau urme de sânge, iar în munca lui de pompier parașutist căpătase suficientă experiență în acordarea primului ajutor. Știa că nu avea fractură cervicală. Și știa că avea să o ducă la spital mai repede decât echipajul de pe ambulanță.

Punându-și brațele sub mama lui, o ridică în brațe. Era ușoară ca fulgul. Era ca și cum dispăruse puțin câte puțin în anii de când plecase.

„Trebuia să te străduiești mai mult. Trebuia să o obligi să plece."

– Am încercat. La naiba, chiar am încercat!

Cuvintele îi ieșiseră fără să vrea, dar Kayla nu puse întrebări. Doar alergă în fața lui și descuie mașina.

– Așază-o așa ca să o pot sprijini, zise Kayla. Și ai grijă la curba de acolo!

– Mulțumesc.

O așeză pe bancheta din spate, iar Kayla se grăbi să îi pună centura de siguranță. Mama lui se mișcă încet, dar nu deschise ochii.

– Bud... șopti ea încruntându-se ușor. Cina este gata în curând.

Tony înjură în barbă și urcă la volan. Kayla era deja pe bancheta din spate, punând o compresă udă pe fruntea femeii. De unde o luase?

– Gata, acum avem noi grijă de tine, murmură Kayla, al cărei glas liniștitor avea efect asupra nervilor lui suprasolicitați. Acum odihnește-te!

– O să fii bine, mamă! Porni motorul, detestând felul în care cuvântul *mamă* i se oprise în gât. Te ducem la spital.

De data asta, ea deschise ochii. Privi în jur cu un aer confuz și speriat deopotrivă.

– Nu, nu la spital, îngăimă ea, încercând să desfacă centura. E prea scump.

– La naiba cu asta! Tony demară în trombă și se îndreptă spre spital. Plătesc eu. Trebuie să te vadă un doctor.

Mama lui clătină din cap, dar ochii i se închiseră. Nici măcar nu îi făcu observație pentru că înjurase.

– La vânătoare, mormăi ea, iar Tony avu senzația că delira. Tocmai a început sezonul.

– Rahat! zise el și o privi pe Kayla, care se uita la el cu ochi mari și înfricoșați. Vezi, ăsta e Bud. Nevastă-sa e cu un picior în groapă, iar el decide că ar fi un moment bun să iasă la vânătoare de cerbi.

– Oh, Dumnezeule!

Kayla continuă să tamponeze fruntea mamei lui Tony, șoptindu-i cuvinte de încurajare.

Lui Tony i se strânse inima. Acceleră. În mod normal, făcea zece minute de acasă până la spital.

De data asta ajunse în cinci minute.

Kayla deja îi decupla centura când el ajunse în dreptul portierei.

– Mă duc să văd dacă au un scaun cu rotile liber, spuse ea.

– Stai! Tony simți că îi sare inima din piept și îi luă mâna dreaptă într-a lui. Ce ai pățit aici?

Ea privi în jos la dâra de sânge care îi șiroia din degetul mare.

– O zgârietură. Probabil m-am atins de cioburile de la geamul de lângă ușă.

Dacă el își imaginase că nu se putea simți mai rău de atât, își dădu seama că se înșelase.

– Trebuie să te vadă un medic. E posibil să ai nevoie de copci.

– Tony, sunt bine, zise ea și-și trase mâna. Hai să ne concentrăm asupra mamei tale!

Se grăbi spre intrarea în spital, în căutarea unui scaun cu rotile. Chiar atunci, mama lui deschise ochii din nou. Îl privi și, preț de o clipă, o recunoscu pe mama pe care și-o amintea. Care îl învăța mișcări de dans în șosete

pufoase de-a lungul podelei din lemn de esență tare. Cea care îl gâdila până ce el cădea de râs în iarbă, în timp ce Joel se apropia în patru labe de ei, printre flori.

– Sunt eu, mamă. Tony.

Își înghiți cu greu nodul din gât. Ea se încruntă.

– Bud. O să fie așa supărat!

Cuvintele îi pătrunseră în inimă ca niște pumnale.

– Suntem la spital, mamă. Hai înăuntru!

– E prea scump...

– Am zis că plătesc eu.

Cuvintele sunară răstit. Își spuse că trebuia să se poarte mai cu blândețe. Era bolnavă, pentru Dumnezeu!

– Nu îți face griji pentru bani, bine?

Ea nu răspunse, ceea ce era în regulă. Auzi pași și se întoarse. Era Kayla, cu un bandaj în jurul degetului rănit. În spatele ei, o asistentă și un asistent. Bărbatul împingea un cărucior cu rotile, iar femeia își punea o pereche de mănuși sterile.

Tony o recunoscu abia când ajunse lângă mașină.

– Nyla Franklin?

– Tony? făcu ea și se apropie, privindu-l cu blândețe. Te-ai întors. Leo zicea că a văzut-o pe mama ta. I s-a înrăutățit starea?

El încuviință tăcut și se dădu laoparte, bucuros să își revadă fosta colegă de clasă. Se apropie de Kayla, în timp ce personalul medical se ocupa de mama lui.

– Am fost colegi de școală, îi explică el. Mandi, sora Nylei, e soția prietenului meu Leo.

– Fosta soție, aruncă Nyla peste umăr. Ești plecat de ceva timp.

– Glumești?

Tony închise ochii, îndurerat.

Era plecat de prea mult timp.

Nu de suficient de mult timp.

Amintirile îi năvăleau nemiloase, reci și atât de dureroase, încât parcă nici nu ar fi fost plecat.

capitolul 18

Trei ore mai târziu, Kayla stătea singură lângă patul lui Connie.

Acesta era numele femeii, dar Kayla nu era sigură dacă să se gândească la ea ca la Connie, doamna Glockman sau mama lui Tony. Din cele câteva cuvinte pe care le auzise din gura ei, Kayla nu își dăduse seama foarte clar cine era femeia sau cum voia să i se adreseze.

Tony avea o discuție cu doctorul, iar Kayla se oferise să stea cu mama lui. Până la urmă, tăietura de la deget avusese nevoie de patru copci. Nu era mare lucru.

Dar Tony reacționase de parcă l-ar fi călcat pe Fireball cu mașina, apoi ei i-ar fi distrus camerele foto cu un aruncător de flăcări. Se tot agitase și se foise, ba având grijă de mama lui, ba trecându-și degetele prin păr, ajungând să îi stea în sus, ca niște țepi. Până la urmă, Kayla îi ceruse să iasă din încăpere și să stea de vorbă cu personalul medical, urmând ca ea să rămână cu mama lui.

De când o internaseră, fusese deja diagnosticată cu pneumonie și cu infecție acută a bronhiilor. Se odihnea deocamdată, ceea ce nu se putea spune despre Tony.

„Privirea aceea." Uitătura lui Tony când mama lui îl pomenise pe Bud. Nu era doar privirea unui om bântuit. Era un amestec de furie, sentiment al trădării și ceva ce Kayla nu înțelesese, dar nu mai voia să vadă niciodată.

– Poți să-i citești dacă vrei.

Kayla se întoarse spre asistenta care stătea în prag. Nyla parcă? Purta un halat bleu și zâmbea reținut.

– Am văzut că ai o carte în geantă, spuse Nyla și intră în salon. Există studii care atestă că stimularea auditivă e utilă pentru pacienții inconștienți.

Kayla se uită când la mama lui Tony, când la Nyla.

– M-aș simți cam ciudat. Nu am avut niciodată o conversație cu ea. Iar cartea e o prostie, un bla-bla de dezvoltare personală. Nu cred că e genul ei.

– Am înțeles. Important e să te simți în largul tău.

Nyla se apropie și se uită la unul dintre monitoarele de lângă pat. Era drăguță, avea păr negru, lung și ondulat și ochi albaștri, adânci. Kayla se trezi întrebându-se dacă Nyla și Tony fuseseră cândva împreună. Pe urmă îi veni să-și dea palme pentru că se gândea la ceva așa de superficial într-un asemenea moment. Pentru Dumnezeu, viața amoroasă a lui Tony trebuia să fie ultima pe lista ei de preocupări!

– Ești o apropiată a familiei? întrebă ea în timp ce Nyla verifica pulsul lui Connie.

– A lui Tony? zise Nyla și ridică din umeri. Tony e mai mare decât mine. Am fost în clasă cu Joel. Fratele lui. De multe ori luau cina la noi acasă. Orașul e mic, știi cum e, toată lumea se știe cu toată lumea.

Kayla încuviință din cap, încercând să prindă din zbor cât mai multe informații.

– Înțeleg că băieții nu prea au mai venit pe acasă. Încercase să pară că făcuse o afirmație, nu că pusese o întrebare, dar ezitarea din glas o dădu de gol. Adică... să-și vadă mama.

Nyla avu, la rândul ei, un moment de ezitare.

– Nu pot să discut cu tine despre un pacient. Dreptul la viață privată, la informațiile cu caracter personal...

– Scuze, nu am vrut să...

– În schimb, pot să discut cu tine despre Tony, zâmbi ea. E o zonă de servit cafeaua pe hol. Eu am ieșit din tură, iar Tony mi-a zis că sunt liberă să vorbesc cu tine despre... mă rog, despre orice. Râse scurt. Scuze, a sunat cam ciudat.

Kayla zâmbi, fermecată de candoarea celeilalte femei.

– Mi-ar plăcea să bem o cafea. Dar e în regulă dacă lipsesc de lângă ea câteva minute?

– Absolut în regulă. Aparatele le vor alerta pe asistentele de pe tură în caz că e nevoie să intervină.

– Bine.

Kayla se ridică și o urmă pe Nyla, încercând să se lămurească de ce o trimisese Tony să stea de vorbă cu ea.

„Oh, stai!"

– Ați fost împreună?

Nyla rămase cu mâna pe cafetieră.

– Eu și Tony? râse ea, clătinând din cap. Nu, câtuși de puțin. A fost cu sora mea câteva săptămâni, în liceu, dar n-a fost nimic serios.

– Ah, înțeleg.

De fapt, nu înțelegea.

Nyla turnă cafea în două cești și îi oferi una Kaylei.

– Ce-ți face mâna? o întrebă.

– E bine, răspunse ea, uitându-se la degetul bandajat. Zvâcnește un pic, dar nu doare.

– Bun, zise Nyla și trase aer în piept. Vorbesc prea mult. Râse scurt, cu un aer depreciativ, și făcu semn spre masa de lângă aparatul de cafea. Nu îmi propun să vorbesc așa mult, dar ajung să o fac totuși, așa că persoanele care mă cunosc și-au făcut un obicei din a-mi spune când e cazul să mă întind la vorbă și când nu.

– Aha. Și Tony ți-a zis să te întinzi la vorbă?

– Nu neapărat. Mi-a zis doar că e în regulă să vorbesc liber, normal. Și să îți răspund la întrebări.

Kayla simți cum îi vibrează o coardă sensibilă în piept. Se așeză pe scaun, iar Nyla luă loc lângă ea.

– Mulțumesc pentru cafea, spuse Kayla.

– Îmi pare rău că nu e mai bună de atât. Jos e o cafenea unde cafeaua e chiar bună, dar azi au închis devreme. Vânzătoarea a dat fuga acasă pentru că i s-a îmbolnăvit câinele. A mâncat un sul de hârtie igienică și va trebui operat de urgență.

– Bleah!

Kayla se gândi la câinele ei. Misteriosul Leo trecuse pe acolo ca să îl preia pe Fireball la el acasă, promițând că îl hrănească și să îl plimbe câtă vreme ea și Tony aveau să fie la spital. Apoi plecase înainte să apuce ea să îi mulțumească. Kayla încă nu reușea să se lămurească în privința relațiilor dintre oamenii din jurul lui Tony.

- Ziceai că Leo e soțul... fostul soț al surorii tale? El e cel care are grijă de mama lui Tony?

- Așa este, zise Nyla zâmbind și sorbind din cafea. E genul de tip care are mereu pe cineva în grijă. Repară gardul pentru vecinii în vârstă, face cumpărături pentru cineva care e în scaunul cu rotile. Genul ăsta.

- Înțeleg de ce el și Tony sunt prieteni. Au în comun genul ăsta de cavaler pe cal alb. Băiatul bun la toate.

- Nu-i așa? Nyla zâmbi, dar zâmbetul păli pe măsură ce continua să vorbească. Nu îl deranjează să stea cu ochii pe mama lui. Mă refer la Leo. Dacă Tony își face griji din pricina asta, nu ar trebui. Am înțeles cu toții de ce Tony nu mai putea rămâne aici, de ce trebuia să plece.

Kayla clătină din cap, dar încă nu înțelegea.

- La ce te referi?

Nyla își mușcă ușor buza de jos, alegându-și cu grijă cuvintele.

- Scuze, poate că nu trebuia să zic asta.

- Parcă ziceai că Tony te-a încurajat să vorbești.

- Da, așa e. Nyla păru brusc ușurată și mai luă o gură de cafea. A încercat de nenumărate ori să o facă pe mama lui să plece. Să se despartă, să plece din oraș, să plece pur și simplu. Dar nu e așa de ușor cum poate părea.

- Te referi la Bud?

- Da. Înțeleg că nu l-ai cunoscut.

- N-am avut parte de plăcerea asta.

Nyla se strâmbă, deși poate că nu ar fi vrut.

– Bud e... altfel, zise ea și își drese vocea. Nu ar cu bui să spun mai mult. Intrăm în zona confidențialității medic-pacient.

– Înțeleg.

Își cuprinse ceașca de cafea cu mâinile, ca să se încălzească.

– L-ai cunoscut pe tatăl lui Tony?

Ea clătină din cap.

– Era plecat de mult când i-am cunoscut eu pe Tony și pe Joel.

– Aha. Kayla încercă să își aducă aminte câți ani avea Tony când tatăl lui plecase. Era mic. Să fi avut 4–5 ani? Tu ai crescut cu ambii părinți?

Nyla încuviință din cap, bucuroasă să iasă de pe terenul minat al confidențialității medic-pacient.

– Sunt împreună de 1 000 de ani și încă sunt adorabili.

– Grozav, zâmbi Kayla. Ai mei sunt la fel. Uneori mă întreb dacă nu cumva relația asta perfectă a părinților mei mi-a setat prea sus așteptările. Poate de-asta încă sunt singură.

Nyla înclină capul, reflectând.

– Nu m-am gândit la asta până acum. Nici eu nu sunt măritată, adăugă ea, observând-o pe Kayla că încerca să-i vadă inelarul de la mâna stângă.

– Și îți dorești? Scuze dacă sunt indiscretă.

– Ah, nu ești, spuse Nyla și mai bău din cafea. Mi-ar plăcea să mă mărit la un moment dat. Am fost cândva logodită, dar n-a mers.

– Te înțeleg. Nu că aș fi fost logodită, dar știu cum e cu relațiile care nu merg. Toate surorile mele sunt măritate și au copii, dar eu nu reușesc să ajung în acel punct.

Se gândi la discuția din baie cu Tony. La ce îi spusese el înainte să îi sune telefonul.

„Te iubesc."

„Vreau să știi că pot să ajung în acel punct din viață. Cu tine."

Chiar vorbise serios?

- E greu cu întâlnirile, spuse Nyla. Iar dinamica din familie îngreunează lucrurile.

- Nimic nu e mai adevărat.

Nyla privi peste umărul Kaylei și se lumină la față.

- Tony! Hei, amice!

Kayla nu îl vedea, dar îl simțea în spatele ei, simțea pe brațe căldura pe care o emana. Se întoarse spre el, căutând să își dea seama, din expresia de pe chipul lui, cum se simțea. Din cauza oboselii, colțurile gurii îi căzuseră și părea mai bătrân ca oricând. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, apoi trecură repede la degetul rănit.

- Îmi pare așa de rău!

Kayla își ascunse mâna sub masă.

- Sunt bine, insistă ea, neîndurând expresia chinuită din ochii lui.

Se așeză pe scaun lângă ea, iar ea îi împinse ceașca ei de cafea.

- Pari să ai mai multă nevoie de cafea decât am eu.

- Mulțumesc, zise el, sorbi din cafea și se uită înspre Nyla. Se odihnește?

- A adormit imediat.

Nyla se uita când la unul, când la celălalt.

- Eu și Kayla vorbeam despre situația familiei tale. Știu că mi-ai zis că e bine să îi spun anumite lucruri, dar mă simt ciudat când spun prea multe.

Tony zâmbi afectuos și o privi pe Kayla.

- E o vorbă în oraș că, dacă vrei să se afle ceva, dar nu de la tine, îi spui Nylei Franklin.

- Hei! râse ea și îi dădu un ghiont. Poate că e adevărat, dar nu e tocmai frumos din partea ta.

- Te iubim pentru asta, o asigură el, apoi se întoarse spre Kayla. Nu m-am simțit bine că te-am lăsat singură și m-am gândit că ți-ar prinde bine să vorbești cu cineva și să te și familiarizezi cu situația.

- Apreciez. Cum a fost discuția cu doctorul?

Tony se încruntă.

– Destul de bine. Crede că se va face bine, dar ar fi trebuit să se interneze mai devreme.

Nu era nevoie de o diplomă în fizică cuantică pentru a prinde ideea. Dacă Bud plecase din oraș, ar fi trebuit să știe că nevasta lui nu se simțea bine.

– Cât o să stea internată?

– Cel puțin câteva zile. Trebuie să o hidrateze, să pompeze fluide în ea. Și trebuie să se odihnească.

Nyla puse ceașca pe masă.

– Va fi pe mâini foarte bune. Asistentele din aripa asta a spitalului sunt fantastice.

– Inclusiv persoanele de față, completă Tony. Mulțumesc din nou că te-ai ocupat de ea.

– N-ai pentru ce, zise ea și se ridică. Trebuie să fug. Am o cină în familie. Dacă aveți nevoie de o masă caldă sau de un loc unde să dormiți, ai numărul meu, Tony.

– Mulțumesc.

Tony se ridică să o îmbrățișeze, iar Kayla se ridică la rândul ei.

– Probabil o să mâncăm ceva la cantina spitalului.

– Mulțumesc că mi-ai ținut companie, spuse Kayla și o îmbrățișă. Și pentru că mi-ai explicat care e situația.

– Nici o problemă. Aveți grijă!

O urmăriră cu privirea. Tony avea maxilarul încleștat. Era tensionat ca un arc. Kayla aștepta, neștiind ce să facă și ce să spună. Să îl ia în brațe? Să îl ia de mână? Să stea la distanță?

Când ochii lui îi întâlniră iar pe ai ei, expresia de oboseală se accentuase.

– Ți-e foame?

– Nu chiar. Dar Nyla are dreptate, trebuie să-ți recapeți puterile. Unde-i cantina?

– Un etaj mai sus. Haide!

Urcară treptele în tăcere. Tony se sprijinea de balustradă la fiecare pas. Când ajunseră la etajul potrivit, el avu o ezitare.

– La etajul de aici e maternitatea. Aici am venit când s-a născut Joel.

Ea încercă să își aducă aminte ce diferență de vârstă era între el și fratele lui.

– Câți ani aveai, trei, patru?

El încuviință.

– M-a adus mătușa mea, sora mamei, pentru că tata era prea beat. Privi în gol, spre plantele din ghiveciurile de pe hol. Mătușa mea a murit într-un accident de mașină o lună mai târziu. Iar tata a plecat după un an.

– Of, Tony... Îmi pare atât de rău, zise ea cu ochii plini de lacrimi și se aplecă pentru îmbrățișarea pe care o așteptase de ore întregi.

El încuviință în părul ei, iar ea îl simți relaxându-se un pic.

– Nu îmi vine să cred că s-a ajuns aici.

Ea se trase un pic înapoi și-l privi în ochi. Apoi vorbi, alegându-și cu grijă cuvintele.

– Am petrecut mai puțin de cinci minute cu Nyla, dar simt că am aflat despre familia ta mai multe decât în tot timpul de când ne cunoaștem.

Nu voia să sune ca o acuzație. Cuvintele rămaseră suspendate cumva între ei, ciudate, incomplete, cu un semn de întrebare nerostit undeva pe la mijloc.

– Da, murmură Tony. Știu că sunt praf când vine vorba de împărtășit chestii de genul ăsta. Cred că îți sunt dator cu niște detalii.

– Nu îmi ești dator cu nimic.

– Ba da, răspunse el clătinând din cap și închizând ochii. Doar că... țin lucrurile astea în mine de atâta vreme, încât dacă trebuie să vorbesc despre ele, nici nu știu de unde să încep.

Ea își puse o mână pe brațul lui, îndurând cu greu suferința pe care i-o citea pe chip.

– Nu trebuie să vorbim despre ceva dacă tu nu vrei.

Când el deschise ochii, durerea din ei o împunse în inimă ca un pumnal.

– Sunt lucruri pe care trebuie să le știi despre mine. Pe care meriți să le știi.

Ea îl privi în ochi, simțind ultima frază ca un pumn în stomac.

– Bine. Hai să găsim o masă liberă!

Tony trase aer în piept și lăsă privirea în farfurie. Părea mai simplu să i se adreseze hamburgerului de acolo decât femeii pe care o iubea.

Și o iubea pe Kayla. Atât de mult.

Însă începea să se gândească dacă nu i-o spusese prea devreme atunci, la hotel.

– Mama s-a măritat cu Bud când eu aveam nouă ani, începu el cu ochii ațintiți asupra hamburgerului. Tata ne-a părăsit când aveam cinci ani, așa că în anii care au urmat s-a văzut cu diverși bărbați, unul mai de nimic decât altul.

– Cred că a fost tare greu.

Compasiunea din vocea ei aproape că îl blocă. La fel vederea mâinii bandajate. Fu nevoit să înghită în sec de câteva ori ca să poată continua. Nu se putea uita la ea fără să simtă înțepătura lacrimilor stupide din spatele pleoapelor.

– La început a fost în regulă, spuse el. Bud era cam strict, dar mama ne tot amintea că nu toți oamenii sunt la fel. Că el nu era obișnuit să trăiască în preajma copiilor. Că făcea multe pentru noi. În acel prim an, ne-a cumpărat haine de școală noi-nouțe. Nu mai primiserăm haine noi de multă vreme. Cred că mamei i s-a părut că Bud era colacul de salvare și s-a agățat de el.

Kayla întinse mâinile și le puse peste ale lui. Ceva din acel gest îl făcu să ridice privirea, iar când o făcu, știu că urma să-și piardă controlul. Clipi des și inspiră iar adânc.

– La început, mama ne lua apărarea. Bud striga la Joel când își lăsa încălțările pe jos sau mă apuca de coadă și mă scutura când vărsam din greșeală cerealele pe masă. Chestii de genul ăsta. Mama intervenea și încerca să îl calmeze pe Bud. Îi amintea că suntem doar niște copii.

– Cred și eu, zise Kayla, împletindu-și degetele cu ale lui. Erați niște copii. Mi se pare normal că vă lua apărarea, așa era normal să facă.

El închise ochii, furios pe durerea pe care o simțea în piept.

– Ne-a luat apărarea... până când nu a mai făcut-o.

Kayla se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Nu îmi dau seama cum s-a întâmplat. Sau de ce. Poate că i-a zis el ceva. Tot ce știu e că într-o bună zi nu ne-a mai luat apărarea. Brusc a început să ne spună „Nu îl mai provocați" sau „Știți cât de multe face pentru familia asta". Iar asta doar l-a înrăit.

– Cum?

Întrebarea era șoptită. Kayla se temea să afle răspunsul.

– Îi plăcea să ne umilească de față cu prietenii noștri. Le spunea prietenilor lui Joel că făcea pe el noaptea sau râdea de mine când, ajuns la pubertate, a început să mi se schimbe vocea.

Kayla strânse din dinți.

– Pare un nemernic.

O iubea și mai mult în acele clipe.

Dar dragostea nu era de ajuns pentru a face diferența în toată nenorocirea asta. Nu fusese niciodată.

– Este un nemernic, aprobă Tony. Dar nu ne ajuta să îl urâm. Iar pe mama nu puteam să o urâm. Doar era mama, nu?

Ea încuviință tăcut, dar el știa că nu avea cum să înțeleagă așa ceva, pentru că, din fericire, crescuse într-o cu totul altă familie. În ziua în care el și Kayla se despărțiseră, mama ei o sunase când el încă era la ea.

Și auzise cuvintele de încurajare pe care mama ei i le spusese la telefon.

„Iubita mea, ești absolut perfectă! Iar bărbatul care nu își dă seama de asta e un..."

– Lucrurile s-au agravat când am mai crescut, continuă el. Bud venea la meciurile noastre de fotbal, ceea ce părea un lucru mare, nu? Tatăl vitreg care își susținea odraslele și așa mai departe.

Kayla se încruntă.

– Nu înțeleg.

– Voia să pară că ne susținea, că era așa un tip de primă clasă, dar de pe margine urla la noi: „Ești prea lent! Prinde mingea aia odată! Haide, ratatule!"

Kayla simți că i se umezesc ochii.

– Și mama voastră nu-l auzea?

– Ba da, dar se prefăcea că nu auzea. Era felul ei de a dispărea în umbra lui, de a se face cât mai mică. Scopul vieții ei a devenit să nu-l supere pe Bud. Să fie cât mai tăcută. Să pună cina la ora 18.00 fix. Să nu facă nimeni ceva ce l-ar fi înfuriat.

El îi simți ezitarea și intui întrebarea pe care urma să i-o pună. Kayla își mușcă limba.

– V-a... A devenit agresiv fizic?

Tony inspiră adânc și lăsă iar privirea în jos, spre burger.

– Vezi tu, niciodată nu l-am văzut dând în ea. Dacă a făcut-o, a fost mereu în spatele ușilor închise. Noi nu am văzut nimic. Uneori, o apuca de braț sau de umăr ca s-o dea laoparte din calea lui când se enerva. Dar nu dădea în ea cum vezi în filme sau în materialele despre abuz. Nu era așa.

Ea nu spuse nici un cuvânt. Surprins de tăcerea ei, Tony ridică privirea și o văzu ștergându-și lacrimile.

– Poate că nu a fost ca în filme, dar a fost la fel de grav, zise ea. Cuvintele pot durea la fel de tare ca pumnii.

Lui i se puse un nod în gât și încuviință din cap, căci nu putea vorbi. Se întrebase mereu dacă așa era, dacă vorbele dureau la fel de tare. I se păruse o prostie, de-a lungul timpului, să pună la suflet când era apostrofat în toate felurile acasă. „Bătele și pietrele îți pot rupe oasele, dar cuvintele nu te pot răni cu adevărat." Asta auzea iar și iar.

Dar cuvintele chiar dureau. Încă dureau ca naiba.

– Uneori o găseam plângând, continuă el încet. Pe mama noastră. Încerca să mă convingă că nu plângea, dar eu îmi dădeam seama.

– Încerca să fie puternică pentru tine, pentru voi.

Ceva îi vibră în suflet.

– Încerca să își păstreze viața pe care o avea, zise el și i se păru că vorbele lui sunaseră mai dur decât voia. Casa frumoasă, mașina frumoasă...

Se opri, căci știa că nu rezolva nimic dând vina pe mama lui. Și ea era o victimă în întreaga poveste. Încercă să își amintească ce spusese Joel despre faptul că nu era atât de simplu să-și facă bagajul și să plece. Că erau mulți factori la mijloc. Tony era conștient de asta, la nivel rațional, dar în sufletul lui nu reușea să accepte.

– În fine, am încercat de mai multe ori să discut cu ea, zise el. I-am spus că putem pleca doar noi trei și că o putem lua de la capăt în altă parte.

– Câți ani aveai?

– Prima dată? încercă el să își amintească. Cred că 11, poate 12 ani.

Dar se simțise de 100 de ani. Cam cu atât îmbătrânise de când plecase tatăl lor, iar în viața lor apăruse Bud.

– Și ea ce a spus când i-ai propus să plecați?

Tony își ciupi ușor puntea nasului.

– A râs. Râsul acela oribil, fals, trist, care știam că nu avea nimic sincer în el. Mi-a zis: „Dar e un bărbat cum-secade, Tony. Are grijă de noi toți și nu ne bate".

– Doamne! exclamă Kayla.

– Nu-i așa? Ca și cum asta înseamnă o căsnicie bună.

Fusese unul dintre milioanele de semne că mama lui își pierduse mințile. Căsnicia ei cu tatăl lui nu fusese grozavă. Își dăduse seama de asta înainte ca tatăl lui să îi părăsească. Totuși, ea trebuia să știe să facă diferența între un bărbat cumsecade și... ei, bine, *Bud*.

Sau nu. Asta era temerea lui. Dacă mama lui nu putea face distincția între o relație sănătoasă și una toxică, cum naiba putea Tony? Și cum putea el să îi ofere unei femei o relație sănătoasă când nu știa nici el cum era una și cum era cealaltă?

Continuă, așadar, să vorbească.

– Pe măsură ce eu și Joel creșteam, am învățat să ne adaptăm. Să intrăm în casă abia după ce știam că Bud era în pat. Să facem planuri să luăm cina cu prietenii. Mâncam des cu familia Nylei. Și cu a lui Leo.

– Nyla mi-a povestit, zise Kayla. Mi-a zis că petreceați mult timp la ei acasă.

– Mama lui Leo mi-a fost ca o a doua mamă.

O mamă chiar mai bună, deși Tony n-ar fi spus asta cu voce tare. Se simțea ca un ticălos chiar și pentru că gândea asta.

– Nici Leo nu avea tată, așa că aveam ceva în comun. Probabil mama lui se întreba de ce nu voiam niciodată să mă întorc acasă.

– Ai discutat vreodată cu un adult? Ai vorbit despre ce se întâmpla?

Tony clătină din cap, nesigur dacă din cauza răspunsului pe care urma să îl dea sau din cauza frustrării.

– Asta e ideea, nu ne lovea. Venea foarte aproape de noi și zbiera, striga că suntem niște ticăloși proști, buni de nimic, nedisciplinați, nerecunoscători.

Kayla tresări, iar el își dădu seama că ridicase vocea mai mult decât era firesc în cantina unui spital. Se uită în jur, conștient că lumea îl fixa cu privirea. Probabil își imaginau că țipa la iubita lui și că o făcea să se simtă la fel cum se simțea el când urla Bud. Tony

închise ochii, copleșit de rușine. Trase aer în piept și continuă să vorbească.

– Bud nu a dat în noi.

Ea se încruntă.

– Dacă nu v-a lovit, asta nu înseamnă cu nu v-a abuzat. Există abuz verbal. Abuz psihologic. Și ambele fac cumplit de mult rău.

– Da, dar numai abuzurile fizice sunt luate în considerare. Așa zice legea.

– E stupid.

– Adevărat. El trase iar aer în piept. Până la urmă, situația s-a tranșat. Era ziua mamei, iar ea a spus că și-ar dori ca toți bărbații ei să fie acasă și să ia cina împreună. Așa ne spunea – bărbații ei.

Privi în jos și observă că își freca brațul. Nu se putea abține. Ideea de a fi băgat în aceeași oală cu Bud îi producea mâncărimi. Kayla observă, la rândul ei. Își luă mâinile de pe ale lui și începu să îl mângâie cu blândețe pe braț. Gestul ei îl făcu să continue.

– Joel s-a întins să ia sarea sau ceva de genul ăsta, nu îmi mai amintesc exact. A lovit din greșeală un pahar cu cola care s-a răsturnat în poala lui Bud.

– Oh, nu! exclamă Kayla.

– A ieșit rău. Joel a sărit să ia un șervet, dar Bud l-a prins. L-a apucat de gât, l-a lipit de perete și a început să îi urle în față.

– Oh, Dumnezeule!

Kayla își acoperi ochii cu mâinile, cuprinsă de groază.

– Și tu ce ai făcut?

– L-am apucat pe Bud de braț și am încercat să îl smucesc, dar m-a îmbrâncit. Aveam 16 ani și eram destul de puternic, dar el era și mai puternic. În plus, îmi era prea frică să mă bat cu el.

– Erai un puști, zise ea punând mâinile pe masă. Iar el era părintele tău. Nu poți să te învinuiești că erai în stare de șoc.

El clătină din cap. Nu era dispus să se ascundă în spatele acelei scuze.

– Mama plângea și îl implora pe Bud să se oprească. Atunci am luat telefonul și am sunat la 911.

– Bine ai făcut. A fost un gest curajos.

– Da, mare bine am făcut, pufni el. Au venit polițiștii și au luat pe toată lumea la întrebări. Pe mine, pe Bud, pe Joel, pe mama. O auzeam din cealaltă cameră. Vorbea cu tonul ei de mamă calmă, care deține controlul asupra situației: „A fost doar o neînțelegere", le-a zis. „Știți cum e cu adolescenții, sunt cam iuți la vorbă."

– Doamne!

În ochii ei luceau lacrimi, dar de data asta nu și le mai șterse și îi luă mâinile într-ale ei.

– Mda, făcu el. Bud le-a spus o variantă asemănătoare a poveștii. Că a fost doar o dispută în familie și că un bărbat are dreptul să-și disciplineze copiii.

– Dar l-a *sufocat*.

– Termenul legal e altul, spuse el și se rezemă de spătarul scaunului, detestându-se pentru că era familiarizat cu asemenea detalii. Ești sufocat când ți se blochează în gât o bucată de mâncare. Termenul legal este *strangulare*, iar el ar fi trebuit să-i blocheze lui Joel căile respiratorii un anumit timp.

– Și n-o făcuse?

– Nu. Uneori îmi pare rău că n-a făcut-o. Îmi doresc ca polițiștii să fi avut temei să-l aresteze în seara aia. Poate că mama s-ar fi trezit și ar fi văzut realitatea. Nu știu.

Kayla clătină din cap.

– Nu pot să înțeleg. Din clipa în care a pus mâna pe copilul ei, aș fi zis că...

– Știu.

Tony închise ochii strâns, amintindu-și că și el crezuse la fel. Că avea să fie simplu să-i ceară mamei să facă bagajele și să plece toți trei. Atunci nu înțelegea nimic despre cont bancar comun, despre facturi, despre felul

în care viețile adulților ajungeau să se împletească. Sau cum un abuzator putea distruge stima de sine a cuiva, făcându-l să se simtă lipsit de valoare, mic și convins că nu avea cale de ieșire.

Încă nu înțelegea toate astea. Nu știa cum o pierduse pe mama aceea care ar fi făcut orice ca să-și protejeze copiii.

– Probabil a orbit-o dragostea, zise el. Cândva, a zis ceva de genul ăsta: „Când o să crești mare și o să te însori, o să înțelegi".

– O să înțelegi... ce? întrebă ea nedumerită.

– Ce înseamnă să-i fii alături partenerului, orice-ar fi. Despre asta mi-a spus că e căsnicia.

Încă îi simțea atingerea mâinii pe spate în timp ce îi vorbea în șoaptă ca să nu audă Bud.

„La bine și la rău, Tony." Îl mângâia încet pe spate, în cercuri, ca atunci când era mic. Devenise aproape bărbat, dar tot tânjea după afecțiunea mamei. „Asta juri când te căsătorești. Nu pleci pur și simplu doar pentru că lucrurile nu sunt perfecte."

Își drese vocea și luă mâna Kaylei între ale lui.

– În versiunea lui Bud, Joel era un copil dificil. Avea gura mare și trebuia să îl pună cineva la punct. Cineva cu mână forte.

– Iar mama voastră i-a ținut isonul?

– Da. Așa a părut, zise el și strânse din dinți.

De multe ori se întrebase dacă într-adevăr ea acționase din convingere sau doar pentru că era mai simplu să se prefacă. Încercase chiar să o întrebe direct. Ea se făcuse a nu înțelege și îl asigurase că nu-și dădea seama despre ce vorbea.

Poate chiar nu își dădea seama. Poate chiar credea versiunea lui Bud. Asta era temerea cea mai mare a lui Tony. Că iubirea – sau ce mama naibii era între mama lui și Bud – îi făcea pe oameni orbi, le spăla creierul.

– Procesul de gaslighting, spuse Kayla și își împleti degetele cu ale lui. Am citit despre asta.

El se încruntă.

– Fratele meu a folosit termenul și chiar am vrut să caut pe Google ca să văd ce înseamnă.

– E o formă de manipulare psihologică pentru a face pe cineva să se îndoiască de propria variantă a realității până când nu își mai amintește ce s-a petrecut cu adevărat.

Tony regretă că nu o întrebase pe Jaylin despre asta. Ea sigur ar fi știut.

– Nu îmi dau seama cum se întâmplă asta, îi spuse Kaylei.

– Nici eu, dar citesc despre asta, rosti ea și își mușcă buza. Un as în manipulare petrece luni, poate chiar ani convingându-te că ești nebun. Că un anumit lucru nu s-a petrecut așa cum știi că s-a petrecut. Chiar dacă ai văzut cu ochii tăi când s-a întâmplat, un astfel de om te aduce în punctul în care începi să crezi în realitatea asta trunchiată. Se întâmplă mai des decât crezi.

– Mda.

Evaluarea ei fusese destul de precisă.

– Nu știu, poate despre asta e vorba, continuă el ridicând din umeri, încercând să își aducă aminte unde rămăsese cu povestirea. În fine, după ce Bud l-a apucat de gât pe Joel, la noi acasă a venit un asistent social și a început să pună fel și fel de întrebări.

Kayla încuviință.

– Cred că poliția e obligată să raporteze cazurile de violență domestică Departamentului de Sănătate și Asistență Socială.

– Da, de acolo au venit. În fine, mama și Bud stăteau pe canapea și se țineau de mână.

Mama lui îi pregătise asistentei sociale, o fată tânără și drăguță, cele mai bune fursecuri pe care știa să le facă, unele cu stafide și fulgi de ovăz. Fata părea obosită și agitată, fiind doar puțin mai mare decât Tony.

– Bud juca teatru ca la carte, continuă el. A recunoscut că și-a înfipt mâna în gâtul lui Joel și că a fost nervos

pe moment. Dar a explicat, perfect calm, că uneori e dificil să disciplinezi un adolescent tulburat. Așa a zis atunci – adolescent tulburat. Simplul fapt că pronunța acele cuvinte îl umplea pe Tony de furie. Încercă să se controleze și să povestească până la capăt. Joel era un elev de 10 pe linie. Făcea două sporturi încă din primul an de liceu. N-ar fi făcut rău nici unei muște. Era voluntar la un adăpost de animale, plimba căței ținuți acolo.

Tony îl ducea acolo cu mașina în fiecare săptămână. Joel avea 14 ani. Era prea mic să aibă voie să șofeze, dar era suficient de mare ca să pună întrebări pe care Tony nu ar fi avut niciodată curajul să și le pună singur.

„De ce ne urăște așa de mult?"

„Ce îl face atât de furios?"

„De ce nu îl părăsește mama?"

Tony nu avea răspunsuri pentru acele întrebări, dar avea pentru cea mai importantă care îl chinuia pe fratele lui.

„Crezi că ei știu că sunt homosexual?"

Pentru că, da, Tony deja își dăduse seama și era cumplit de speriat de felul în care avea să reacționeze Bud când urma să își dea seama.

Tony trase aer în piept și fu din nou atent la Kayla.

– Mama chiar credea versiunea lui Bud. Și anume că Joel provocase întreaga situație. Că Joel era doar un puști tulburat, cu probleme. Stăteam acolo, în cameră, mă uitam la ea cum vorbea cu asistenta socială și... pur și simplu nu înțelegeam cum se întorsese realitatea ei complet cu susul în jos. De ce nu putea vedea soluția, calea de a ieși din întreaga mizerie.

Tony vedea soluția, vedea calea, le vedea clar ca lumina zilei. Și atunci știuse că era doar o chestiune de timp până când avea să se producă incidentul decisiv.

– Și ce s-a întâmplat? întrebă ea. A fost de folos raportul asistentei sociale?

– Nu. Cazul a fost închis, nu a fost găsită vreo neregulă.

– Poftim? Dar cum...

– Bud avea dreptate. Un bărbat are dreptul de a-i disciplina pe copii. Tony strânse din dinți, conștient că după atâția ani era în continuare plin de furie, de revoltă, de resentimente. Joel le-a spus chiar el polițiștilor că putea să respire și că nu a fost în pericol să leșine. Pentru cei care anchetaseră cazul, ceea ce se întâmplase era cam același lucru cu o bătaie la fund.

– Dar nu e deloc în regulă, zise ea clătinând din cap și cu privirea înlăcrimată. Nu are cum să fie în regulă. Nu există legi pentru astfel de cazuri?

– Așa ai zice. În toate cele 50 de state, pedeapsa corporală este legală câtă vreme nu provoacă afecțiuni fizice și este considerată rezonabilă, orice mama dracului ar însemna asta. Diferă de la stat la stat. Clătină din cap, prea dezgustat ca să continue cu ușurință. În fine, lucrurile au revenit la normal pentru o vreme. Nu s-a mai pomenit despre incident. Dacă mai venea cumva vorba, mama schimba repede subiectul. Zicea că trebuia să lăsăm în urmă acel mic incident prostesc. Era ca și cum cineva îi intrase în creier și îi șterse amintirile despre acea seară.

– Păi cred că așa funcționează, zise Kayla. Un manipulator priceput aruncă din când în când câte o proiecție pozitivă asupra faptelor ca să-i inducă victimei o permanentă stare de nesiguranță. Nu după mult timp, ea nu mai știe ce e real și ce nu.

– Bănuiesc, spuse Tony, uitându-se înspre masă și amintindu-și că a doua zi după vizita asistentei sociale Bud îi adusese soției o mașină nouă-nouță. O vreme, lucrurile au părut să meargă bine. După care au mers rău de tot. Bud a depășit limita.

Kayla spumega de furie.

– Ca și cum n-o depășise până atunci.

– De data asta a fost altfel. Joel a fost prins chiulind. Nu era mare lucru. El și câțiva prieteni se duseseră să vadă noul film din seria *Războiul stelelor*. Chestii

de adolescent, nimic grav. Nu era ca și cum își băga heroină în venă în vreo parcare.

– Dar Bud a aflat.

– Mda, răspunse el, iar oroarea îl cuprinse întocmai ca în urmă cu mulți ani. Cei de la școală au anunțat-o pe mama, iar ea... ei, bine, i-a spus lui Bud.

Kayla îl privi nedumerită.

– Dar... l-ar fi putut proteja.

– Poate. În acel punct, nu mai fusese deloc sigur dacă mama lor mai exista cu adevărat. Devenise o umbră a celei de altădată. De data asta, când Bud l-a țintuit de perete, continuă Tony, când i-a băgat mâna în gât, ar fi putut să facă ceva. Sau nu. Bud e mare, iar pe mama ai văzut-o.

Nu fusese niciodată voinică, nici înainte ca Bud să apară în peisaj. Dar după aceea devenise ca o păpădie. Nu doar fizic, ci ea cu totul părea să se risipească în bătaia vântului. Kayla părea speriată.

– Erai de față? Erai în casă când Bud a sărit la Joel a doua oară?

– Da.

Numai că, spre deosebire de prima dată, nu îi mai fusese teamă să intervină.

Kayla probabil că prinsese tonalitatea răspunsului lui.

– Și ce ai făcut?

– L-am pocnit pe Bud. Tare. Nu fusese o lovitură spectaculoasă, ca în filme, dar duruse al naibii. Mai mult l-am speriat, dar măcar l-am făcut să-l lase în pace pe Joel.

– Oh, Dumnezeule! exclamă ea deopotrivă furioasă și mândră. Bine i-ai făcut!

Dar nimic din ce urmase nu fusese bine.

– L-am tras pe fratele meu de brat și l-am dat deoparte. Inima îi bătea nebunește când povestea. Se simțea din nou acasă, retrăia scena de atunci. Aveam deja bagajul făcut pentru că urma să plec într-o excursie, iar Joel

a început și el să arunce diverse lucruri într-un rucsac, în timp ce Bud zbiera în bucătărie. Atunci a venit mama.

– A încercat să vă oprească?

– Da, pufni el disprețuitor. Ne tot spunea să ne calmăm și că, dacă ne ducem la Bud să îi cerem scuze...

– Dumnezeule mare!

– Mda... Tony înghiți cu greu, urând ceea ce avea să urmeze. Erau detalii pe care nu le spusese nimănui. Niciodată. I-am zis mamei că plecăm. Definitiv. I-am zis clar că nu ne mai întoarcem și că e bine-venită să ni se alăture, să plecăm împreună.

– Iar ea ce a spus?

Scânteia de speranță începea să dispară din ochii ei. Kayla știa deja încotro se îndrepta povestea.

– A zis... Glasul i se frânse. Nu suporta să se simtă atât de slab. Nu suporta să simtă că încă îl afecta întreaga poveste. A zis că toate familiile au greutăți. A zis că trebuie să mă gândesc foarte bine la tot ce a făcut Bud pentru noi. Și că, dacă m-aș gândi cu adevărat, mi-aș da seama că e un bărbat cumsecade care vrea ce e mai bun pentru familia lui.

– Oh, nu...

Kayla nu se mai putea controla. Lacrimile i se prelingeau pe obraji și nici nu se mai obosea să le șteargă.

– Nu pot... Eu chiar nu... Își înghiți nodul din gât și se strădui să își adune gândurile. Unde v-ați dus?

– Am găsit o cameră cu chirie lângă facultate. Aveam ceva bani din ce câștigasem lucrând la benzinărie. M-am gândit că o să stăm acolo câteva zile, cel mult două săptămâni, după care mama va veni după noi.

Își aduse aminte de speranța idioată, patetică pe care o simțise atunci. Fusese convins că venise după ei când ea bătuse la ușa apartamentului groaznic pe care el și Joel îl împărțeau cu trei studenți bețivani cărora li se păruse amuzant să le închirieze o cameră unor puști de liceu.

Când o văzuse pe mama lor prin vizor, îi sărise inima din piept de bucurie. Purta eșarfa mov pentru care el făcuse economii ca să i-o cumpere de Ziua Mamei după ce tatăl lor îi părăsise. Mătușa lui îl dusese la magazin și îl ajutase să o aleagă. Purta chiar și cerceii pe care îi făcuse Joel la ora de arte plastice. Oare lucrurile astea chiar nu contau?

– Deci a venit?

Vocea ei era blândă, atât de blândă...

Aproape la fel de blândă ca privirea mamei în acea după-amiază rece de februarie. Fusese atât de sigur legat că știa de ce venise!

„Haideți acasă! Bud nu mai e în peisaj. Vom fi din nou o familie."

– A venit. Sub privirea ei, Tony închise ochii, respirând încet. A venit să mă anunțe că Bud a depus plângere împotriva mea și că poliția voia să mă ia la întrebări pentru că l-am pocnit în figură.

– Poftim?

– Se pare că îi învinețisem ochiul.

– Tony, pentru Dumnezeu! făcu ea, strângându-i degetele între ale ei. Nici nu știu ce să spun.

– Am scăpat cu un avertisment, pufni el, mai curând furios decât recunoscător. Măcar polițiștii au fost consecvenți. Nimeni nu ia mai mult de o palmă peste mână în incidente care implică abuzul fizic.

– Dar partea emoțională? zise Kayla clătinând ușor din cap, cu o expresie de îngrijorare pe chip. E cumplită. Abuzul verbal, abandonul... Nici nu-mi pot imagina ce sechele lasă în sufletul unui copil.

El își simți maxilarul încordându-se.

– În restul ultimului meu an de liceu, l-am crescut pe Joel, spuse el. Mi-am mai luat o slujbă și am muncit pe brânci ca să avem ce mânca și un acoperiș deasupra capului.

Și Joel muncise, găsind tot felul de posturi ciudate. Când ajunsese la vârsta la care, legal, avea drept

de lucru, se angajase la un fast-food. Făcea hamburgeri, iar Tony își petrecea cea mai mare parte a timpului uitându-se peste umăr, trăind cu teama că mama lui, Bud sau serviciile sociale aveau să vină să i-l ia pe Joel.

Dar nu venise nimeni.

– Am terminat amândoi liceul. Leo avea niște cunoștințe la serviciul de silvicultură datorită familiei lui, care deținea acea afacere cu avioane-cisternă. Așa că ne-am angajat pompieri. Cu banii câștigați ne-am plătit facultatea.

– Tony, pur și simplu... sunt în stare de șoc. Ți-ai crescut singur fratele. Ai avut grijă și de tine. Ai făcut toate astea, Tony. Tu singur. E enorm!

El clătină trist din cap, incapabil să vadă ceva pozitiv în toată povestea.

– Trebuia să-l fi scos mai repede din casa aia. Trebuia să o oblig pe mama să plece.

– Nu poți obliga pe nimeni să facă un asemenea pas.

– M-am dus înapoi o dată. Privirea îi coborî iar spre masă. Își amintea acea zi de parcă ar fi fost ieri. Cred că trecuse cam un an de când plecaserăm. Știam că Bud era la vânătoare, așa că am apărut când mama era singură.

Își amintea șocul din privirea ei și, pentru o clipă scurtă, bucuria din ochii ei. Dar numai pentru o clipă.

– A încercat să mă invite înăuntru, dar nu puteam să mai pun piciorul în acea casă.

– E de înțeles.

– Am stat împreună afară, pe verandă, și i-am prezentat planul. Am fost calm și rațional. Eu și Joel deja stăteam singuri într-un apartament. Erau două camere, dar eram mai mult decât încântați să împărțim noi o cameră dacă ea era de acord să vină să stea cu noi. Să fugă de acolo și să aibă parte de un nou început, de o viață nouă.

Kayla clipi, străduindu-se să își țină lacrimile în frâu.

– Te-a refuzat.

El clătină încet din cap. Dacă atunci ar fi aflat mai multe despre procesul de gaslighting, ar fi știut că mama lui nu mai avea cum să îl audă. Că își pierduse orice urmă de stimă de sine, orice urmă de personalitate.

Dar, ca un prost, nu știuse toate astea.

– A râs și a zis că e o prostie, zise el. Că totul era bine. Că Bud o trata bine și că îi plăcea viața ei. Că îi părea rău pentru întreaga neînțelegere.

– Neînțelegere! exclamă ea, aproape scuipând cuvântul. Asta înțelesese ea din tot ce se întâmplase?

– Da. Împinse farfuria într-o parte, căci burgerul nu-l mai interesa câtuși de puțin. A fost ultima dată când am pus piciorul pe veranda casei ei. Până azi.

O privi în timp ce punea lucrurile cap la cap. Voia să o vadă cu ochii lui că înțelegea ce fiu de doi bani fusese, lăsându-și mama în situația în care era. Sigur, Kayla era mult prea bună ca să spună asta cu glas tare, dar sigur își dădea seama. Era prea evident, la naiba!

La fel de evident cum era pentru el faptul că nu avea de ce să încerce să aibă o relație normală. Cum mama naibii arăta o relație normală? Cea în care un tată își părăsea cei doi copii? Cea în care un tată vitreg îi făcea să se simtă oameni de nimic?

Astea erau exemplele pe care le cunoștea.

Sigur, avea camarazi care își găsiseră perechea și erau fericiți. Un exemplu era chiar Joel. Dar toate acele căsnicii îi păreau un miraj. Un produs al imaginației, ca Moș Crăciun sau Iepurașul de Paște. O idee fermecătoare, dar fără substanță reală. Cel puțin pentru el.

Nu. Relațiile nu erau pentru el. Iar în sufletul lui, Tony bănuia că știuse asta dintotdeauna. Dacă asta făcea din el un bărbat cu fobie de implicare și de relații, ei bine, atunci Kayla câștigase pariul.

Ea îl strânse mai tare de mână, readucându-l în prezent.

– Îmi pare atât de rău, Tony, pentru ce ți s-a întâmplat, pentru lucrurile prin care ai trecut și prin care încă treci!

El clătină din cap.

– Trebuia să mă străduiesc mai mult. La naiba, puteam să o sun mai des! Să o conving cumva să plece.

– E femeie în toată firea, Tony. Nu poți răpi pe cineva care nu mai are simțul realității pentru că i-a fost răpit de un manipulator narcisist.

– Trebuia să lupt mai mult. Poate dacă aș fi...

Vibrația telefonului îl întrerupse. Se uită la ecran. Era un număr pe care nu-l știa. Dar era un număr local, așa că răspunse.

– Alo?

– Tony Warren? zise o voce pe care nu o recunoscu.

– La telefon.

Avu un presentiment crunt, dar încercă să-l alunge.

– Sunt doctorul Sprangler. Am discutat acum câteva ore.

– Ah, da, zise el, trecându-și mâna peste față. Aveți noutăți despre starea ei?

Urmă o pauză lungă.

– Mă tem că am vești proaste legate de mama dumneavoastră.

capitolul 19

„Externată în ciuda recomandărilor medicale."

Asta era oficial situația mamei lui Tony. Reușise cumva să își recapete cunoștința, să se îmbrace și să iasă pe ușă.

– Cum a fost posibil? o întrebă Tony pe asistenta de gardă, care părea complet uimită și foarte agitată.

– Avem peste 20 de pacienți pe etajul ăsta, zise ea, uitându-se când la el, când la Kayla. Probabil a așteptat să ne facem vizita și s-a strecurat afară.

Nu avea sens să caute vinovați. Prin urmare, Kayla îl prinse ușor de braț.

– Trebuie să o căutăm. Nu avea cum să ajungă prea departe. Putem verifica la companiile de taxi sau...

– Sau putem face așa.

Tony scoase telefonul din buzunar, îl puse pe masa de lângă patul gol și apăsă pe un buton.

– Ce faci? întrebă ea.

Sună telefonul. O dată. De două ori.

– Tu ești, scumpule? se auzi vocea lui Connie.

Kayla simți că i se strânge inima. Veselia forțată din vocea lui Connie era mai mult decât putea să îndure.

– Mamă, unde te-ai dus? întrebă el printre dinți.

– Ah, l-am sunat pe Bud să vină să mă ia. Îl știi doar, își face mereu griji. Era o prostie să ne încărcăm cu atâtea facturi medicale, așa că s-a întors în oraș.

Tony își ciupi puntea nasului.

– Mamă, ești bolnavă. Trebuie să rămâi la spital.

– Mă simt bine, răspunse ea. Un pic obosită, dar o să mă odihnesc mai bine la mine-n pat.

– Ai pneumonie. Și febră. Trebuie să stai internată.

– Prostii! se auzi o voce mormăind în fundal, iar Kayla simți că i se ridică părul pe ceafă.

Bud. Connie vorbea cu Bud.

– Sunt bine, dragă, spuse mama lui Tony, cu un glas ceva mai slab de data asta. Bud le-a zis să îmi prescrie rețetele și o să se ducă să le ia. E așa de bun cu mine!

Tony se uită scurt la ea, iar Kayla simți nevoia să facă un pas în spate. Nu mai văzuse în viața ei un om cu o expresie atât de bântuită, de chinuită. Apoi el se uită iar la telefon.

– Ai nevoie de ajutor, mamă. Vocea i se frânse, dar continuă: Nu doar ajutor din partea medicilor, ci și ajutor ca să ieși dintr-o situație în care ești în permanență...

– Totul e bine, dragul meu. Trebuie să închid acum. Bud dă fuga să-mi cumpere niște înghețată. Totul e bine.

„Totul e bine."

Cumva, Kayla știu că Tony auzise acele cuvinte de nenumărate ori. Îl privi și văzu că lumina din ochii lui începea să se stingă, pierind apoi cu desăvârșire.

– Pa, mamă!

Închise înainte ca femeia să apuce să îi răspundă. Nu se uită nici la Kayla, nici la asistentă, la nimeni. Băgă telefonul în buzunar și se îndreptă spre fereastră, privind în gol, spre cerul cenușiu și rece.

– O să... vă las un pic singuri, îi zise asistenta Kaylei, ieșind din salon înainte să primească un răspuns.

Kayla o urmări cu privirea, apoi se apropie de Tony. Când îl atinse pe braț, i se păru că avea pielea ca de gheață.

– Dacă am suna un asistent social?

Nu avea idee dacă era într-adevăr o variantă, dar trebuia să încerce ceva.

– Sau un grup de prevenire a abuzurilor asupra persoanelor vârstnice? Există așa ceva, nu? Sau poate...

– Nimeni nu poate să o ajute dacă ea nu vrea să fie ajutată.

Vocea îi suna obosită, mai obosită ca oricând. Îl văzuse întors de la incendii, de la lupte de câte două săptămâni cu flăcările, dar niciodată nu îl văzuse atât de epuizat.

– Am încercat, Kayla. N-o să îl părăsească.

– Dar e un caz clar de abuz, spuse ea, încercând să își țină în frâu lacrimile ca să fie puternică pentru el. E limpede ca lumina zilei. Oricine își poate da seama că e abuzată.

– *Ea* nu poate. Se întoarse spre ea, cu ochii reci și goi. La naiba, insistă că nu a dat niciodată în ea! Poate chiar e adevărat.

– Dar abuzul emoțional? încercă ea. Știa că era în disperare de cauză, dar trebuia să existe o cale de a o scoate pe Connie de acolo. Să o ajute, cu toate că ea nu credea că avea nevoie de ajutor. Sunt convinsă că undeva

în adâncul sufletului își dă seama că tot ce se întâmplă nu e normal.

El clătină din cap, cu o expresie învinsă, resemnată pe chip.

– Chiar dacă își dă seama, tot nu îl părăsește. E efectul provocat de relația asta asupra mamei mele. Vocea îi tremura. Strânse pumnii. E efectul pe care *căsnicia* îl are asupra unor femei perfect sănătoase la cap, inteligente și bune.

Aproape că scuipă cuvântul *căsnicie* ca pe un popcorn ars, iar pe chip îi apăru o expresie de dezgust. Bărbatul care îi șoptea nimicuri dulci în baia de la hotel dispăruse cu desăvârșire.

– Nu toate căsniciile au un astfel de efect. Vocea îi părea slabă până și ei. Dacă ar reuși cineva să o facă să înțeleagă...

– Am încercat. El avea vocea frântă, de nerecunoscut. Și Joel a încercat. Cu toții am încercat din răsputeri, Kayla.

Kayla își înghiți nodul din gât, șocată de durerea din ochii lui. Bun, suferea, asta era limpede. Dar trebuia să încerce altă tactică.

– Poate că ar avea efect dacă ar veni din partea unui medic. Sau a celei mai bune prietene. Are prietene, nu?

El clătină din cap, cu pumnii strânși în continuare.

– Ai văzut fraza aia cusută de mână pe pânza de pe perete? La mama în living?

Kayla clipi nedumerită.

– Poftim?

– Chestia aia din pânză, cu dantelă pe margine, atârnată pe perete. Clătină din nou din cap, iar Kayla începu să se întrebe dacă nu cumva o luase razna. E ceva ce a cusut acum mulți ani. Știi ce scrie?

– Ce?

Nu era sigură că voia să știe.

– Scrie „Fericirea înseamnă să fii îndrăgostit de cel mai bun prieten".

Furia din vocea lui nu se potrivea cu vorbele pe care le spusese, iar Kayla se străduí să prindă sensul.

– E ceva ce a cusut când era și tatăl vostru cu voi?

El o aplaudă precum gazda agitată a unui concurs TV care felicita concurentul pentru răspunsul corect.

– Așa ai crede, nu? Ar avea sens. Dar nu. A cusut prostia aia pentru Bud. Se asortează cu fotoliul lui afurisit. Cam atât de grave au fost lucrurile, Kayla. Femeia chiar crede că e un om cumsecade. Că e... sufletul ei pereche, la naiba!

Oh, Dumnezeule! Da, lucrurile chiar erau grave. Oare ce se cuvenea să spună în acele momente?

– Nu sunt expertă în abuz psihologic, dar oamenii se pot convinge de absolut orice dacă își doresc asta suficient de mult.

El o privi lung. Intens. Ca și cum i se uita direct în suflet cu ochi care deja văzuseră prea multe.

– Exact.

Aproape că șoptise cuvântul, făcând-o să se înfioare de spaimă.

– Ce tot spui?

Tony își lipi pumnii de frunte. Părea că ajunsese la limită, părea un om gata să-și piardă controlul. Ca un om care se lupta să rămână la suprafață. Ea se apropie de el. Voia să îl consoleze, să îl ia în brațe și să insiste că totul avea să fie bine. Că împreună puteau face să fie bine.

– M-am mințit singur, zise el încet.

– Ce?! făcu ea și rămase locului.

– Că aș putea să o scot la capăt. Că aș putea să fiu soț sau tată după ce am asistat la rahaturile la care am asistat. E imposibil.

– Tony...

– Nu-mi pot ajuta propria mamă. Lăsă mâinile moi pe lângă corp. Privirea îi era sălbatică, bântuită. Cum să fiu responsabil pentru o familie?

Ea își mușcă buza de jos.

- Ești un bărbat bun, Tony. Ești blând, inteligent, ent, amuzant și unul dintre cei mai grijulii oameni care îi cunosc. Asta văd când mă uit la tine. Nu un irbat ca Bud. Pe tine. Cel mai bun om pe care îl cunosc.
- Nici pe departe, zise el ca și cum nici n-ar fi ascul-t-o. Pentru Dumnezeu, ți-am pierdut câinele! Era pri-ma creatură pe care o aveam în grijă și a dispărut, a fugit n pădure.
- Nu a fost vina ta.

Știa că deja el n-o mai asculta, dar trebuia să încerce n continuare. Se apropie din nou de el, dorindu-și să-i aline durerea. Privirea lui căzu asupra degetului ei ban-dajat. Își încleștă iar fălcile.

- Ei, uite, asta e chiar din vina mea, zise arătând cu degetul spre mâna ei. Am spart un geam nenorocit. Din cauza mea te-ai rănit și nici măcar nu am observat că ai pățit ceva până când n-am ajuns la spital.
- Nu e mare lucru.
- Ba da.

O privi în ochi, cu o expresie extrem de vinovată.

- Cu astea te alegi cu mine lângă tine. Cu pierdere. Cu răni. Cu haos. Asta aduc eu în viața ta. Nu pot să-ți fac asta, Kayla, și nu o să o fac.

Ce Dumnezeu însemna asta?

- Lasă-mă să te ajut!

Făcu din nou un pas spre el, iar el tresări ca mușcat de șarpe.

- Nu, zise Tony și făcu un pas în spate. Trebuie să pleci.
- Poftim?

Sigur nu auzise bine.

- Meriți mai mult de atât.

Începuse să vorbească repede, aproape pe nerăsuflate, copleșit de durere și de dispreț față de propria persoană.

- Ia mașina și du-te înapoi în Hart Valley! Ai un ter-men de predare de respectat. Îl ai și pe Fireball. Iar eu am... am multe de rezolvat aici.

– Nu pot să te las așa!

– Iar eu nu pot să te târăsc în mizeria asta. Părea aproape isteric, ca un om zdrobit. Pentru Dumnezeu! Ești bună, ambițioasă și hotărâtă să devii o persoană mai bună când deja ești perfectă, la dracu'! N-o să te trag în jos cu mine.

Deja țipa și ținea pumnii încleștați. În prag apăru un doctor tânăr, care-i privi pe rând.

– E totul în regulă aici? Dacă aveți nevoie de ceva, cei de la pază sunt chiar pe hol, zise el, uitându-se în special la Kayla.

– Mulțumesc, e totul în regulă, spuse ea.

Doctorul o mai privi preț de câteva clipe, apoi ieși. Tony se uită în urma lui, clătinând din cap.

– Vezi? La asta mă referam.

Kayla îl fixă cu privirea, străduindu-se să prindă ițele unei conversații care îi scăpa, pur și simplu.

– Despre ce vorbești?

– Uite, chiar acum mă port cu tine ca ultimul nemernic. Iar tu o să stai și o să suporți.

Kayla se îndreptă de spate.

– Suferi. Ai tot dreptul să izbucnești când suferi.

– *Nu!* Cuvântul sună ca un lătrat. Tony își trecu degetele prin păr. Nu merit nici o scuză. Așa începe.

– Ce începe așa și de unde? Încerca să înțeleagă, chiar încerca. Tony, despre ce tot vorbești?

– Despre iubire! strigă el, pronunțând cuvintele de parcă ar fi desemnat ceva scârbos. Mama l-a iubit pe tata, iar el ne-a părăsit. Bud jură că o iubește pe mama, dar uite cum se poartă cu ea. Iar mama... e atât de zdrobită, încât nici nu știe cum ar trebui să arate iubirea. Și, pentru Dumnezeu, nici eu nu știu!

Ea clipi des, încercând să facă legătura între cuvintele lui din acele momente și vorbele de dragoste pe care i le șoptise cu câteva ore în urmă.

– Știu că ți-am zis că te iubesc, spuse el și închise ochii, iar Kayla tresări. Dar cred că e destul de clar

că n-am idee ce naiba e iubirea. Și mai mult ca sigur nu am ce-mi trebuie ca să am o relație. Genul de relație pe care îl meriți.

Ea clătină din cap, deși el nu o putea vedea, căci avea ochii închiși.

- Nu plec de lângă tine.

- Trebuie.

Când deschise ochii, în ei se citea hotărârea.

- Îți dau un mesaj cu adresa lui Leo ca să îl iei pe Fireball. Și uite cheile!

Le scoase din buzunar și le aruncă înspre ea de parcă s-ar fi temut ca nu cumva să se apropie de el. Kayla se aplecă în față și le prinse, apoi își blestemă instinctele. Ar fi trebuit să le lase să cadă pe jos.

- Tony, e absurd!

El se întoarse cu spatele, fără să-i mai asculte protestele.

- Găsește pe cineva care să te merite, Kayla! Nu sunt eu acela.

Ea strânse cheile în mână, neștiind ce să facă. O parte din ea voia să i le arunce în cap. O altă parte voia să-l ia în brațe.

Inima îi bătea nebunește. Își simțea pulsul în timpane, iar metalul ascuțit aproape că i se înfigea în carne.

- Deci asta a fost, zise ea. Vei renunța, pur și simplu, la încă o relație.

El se crispă, dar rămase cu spatele la ea.

- E mai bine pentru amândoi.

- Pentru mine nu e! Simți cum o lacrimă i se scurge pe obraz și se urî pentru că era atât de slabă. Putem trece peste asta împreună! Când iubești pe cineva, îi rămâi alături la greu și faci față greutăților alături de el, ca o echipă. Așa funcționează lucrurile, Tony.

- Oare? Își trecu mâinile peste față și făcu încă un pas înapoi. Pentru că eu să fiu al naibii dacă știu.

- Ce anume?

El clătină încet din cap.

– Le-ai auzit pe toate fostele iubite cu care ne-am văzut. Nu știu să las pe cineva să se apropie, iar asta n-o să se schimbe.

– Nu e adevărat! protestă ea și strânse și mai tare cheile. Ești speriat, te învârți în aceeași poveste și faci ca de obicei, te sabotezi ca să nu lași pe nimeni să se apropie.

El își apăsă palmele peste ochi.

– Poate. Dar e mai bine așa decât să te trag în jos după mine. Kayla, pleacă, te rog! o rugă, ochii lui implorând în timp ce își luă mâinile de la ochi. *Te rog!*

Ea nu avea nici o idee cum să ajungă la el, dar trebuia să încerce.

– Te iubesc, zise ea. Ar trebui să fie suficient.

El o privi ca și cum i s-ar fi sfâșiat inima.

– Ar trebuie să fie, dar nu este.

– Tony...

– Nu pot să fac asta, spuse el. Meriți un angajament pentru toată viața, iar eu am fobie de angajamente. Meriți un bărbat bun, iar eu sunt un iubit de tot rahatul, așa cum amândoi am tot auzit zilele astea. Doamne! exclamă el, aproape plângând și râzând deopotrivă. Nici măcar nu știu cine a câștigat pariul ăla afurisit!

– Nimeni, șopti ea, strângând cheile în mână. Îl privi lung și își dădu seama că nu îl putea face să se răzgândească. Nici să o asculte. Așa că făcu un pas în spate. Nimeni nu câștigă aici.

Apoi se întoarse și ieși.

Tony știa că ar fi trebuit să se ducă după ea. Din clipa în care Kayla ieșise din salon, știuse clar că trebuia să o ia la fugă după ea și să recunoască faptul că fusese un prost.

Dar nu era atât de egoist.

Sau poate că era doar un mare laș.

Cu siguranță era prea laș ca să ia un Uber până acasă la mama lui și să facă exact ce trebuia ca să o aducă

înapoi la spital. Trebuia să adauge pe lista de defecte faptul că era un fiu oribil, nu doar un iubit groaznic.

Gândul nu îi dădea pace în timp ce alerga opt kilometri până la aeroport, iar tălpile adidașilor atingeau ritmic asfaltul. Afară se întuneca. Luna îi lumina traseul, dar tot restul era învăluit în beznă.

Poate că îl călca vreo mașină. O merita.

Când ajunse la baza aeriană, era trecut de 18.00 seara. Probabil Leo plecase de mult. Stomacul lui Tony începu să protesteze, amintindu-i că nu mâncase nimic toată ziua. Gândul la mâncare îi provocă greață. Inima îi bătea nebunește când ajunse la intrarea în hangarul avioanelor-cisternă.

Înainte să își facă simțită prezența, ușa se deschise, iar Leo își făcu apariția, uitându-se la el ca la un nebun.

– Bănuiam că o să vii, zise Leo, încrucișându-și brațele la piept. Ce naiba cauți aici?

– Voiam să iau un pic de aer.

– Și ai luat? făcu Leo, ridicând din sprâncene.

– Așa cred.

Avea respirația neregulată, dar nu după ce alergase, ci de când plecase Kayla de lângă el. Leo îi aruncă o uitătură ciudată, apoi ieși și închise ușa.

– Hai cu mine! Tocmai mă duceam acasă. Rămâi la mine la cină.

– Nu vreau să te deranjez.

Rahat, ultimul lucru de care avea nevoie era să îi strice lui Leo timpul petrecut cu familia.

– Tu și Seth aveți rutina voastră.

– Seth e cu mama lui în seara asta.

Leo încuie, apoi se întoarse cu fața la Tony.

– Sunt amândoi acasă la Nyla pentru nu știu ce chestie de voluntariat.

– Te înțelegi bine cu Mandi?

– Da. Creștem copilul împreună de șase ani, așa că suntem bine.

– E grozav. Pentru Seth, vreau să spun.

Tony făcu eforturi să nu puncteze faptul că mariajul eșuat al lui Leo se înscria pe lunga listă a relațiilor de care se alesese praful.

La naiba, poate că purta ghinion! N-ar fi fost rău să stea mai la distanță de Willa și Grady.

– Haide, zise Leo și-i aruncă lui Tony cheile de la camionetă. Dar unde e șoferița ta?

– A plecat, zise Tony, ignorând privirea pe care i-o aruncă Leo. I-am dat cheile de la jeep ca să se întoarcă în Hart Valley.

Leo se opri și se încruntă.

– Deci de-asta a apărut cu mașina ta ca să își ia câinele?

– Da. I-am zis că ar fi mai bine să plece, spuse Tony, lăsând privirea în jos.

– Iar ea te-a ascultat?

– Nu i-am dat de ales.

Leo clătină din cap, dar nu mai spuse nimic. Continuară să se îndrepte spre camionetă. Când ajunseră lângă mașină, Leo o descuie, iar Tony o ocoli până în dreptul portierei din dreapta. Urcă și își mirosi rapid tricoul, ușurat că nu avea nici iz de transpirație, nici de gaze de eșapament. Cei de la spital fuseseră destul de amabili ca să-i oprească rucsacul în care avea haine curate și câteva obiecte de toaletă. Trebuia să treacă pe acolo ca să revendice ce îi aparținea.

Așteptă ca Leo să se așeze pe scaunul șoferului și să pornească motorul. Leo acționă comenzile de pe bordul mașinii în același mod în care o făcuse de nenumărate ori în cockpitul avionului. Era teribil de reconfortant să îl aibă alături pe cel mai vechi prieten, pe tovarășul alături de care se luptase cu flăcările jumătate din viață. Când Leo ieși din parcare, Tony închise ochii.

Dumnezeule, cât de obosit se simțea!

Inspiră adânc.

– Mama a plecat din spital. S-a externat singură, împotriva recomandărilor medicilor.

– Aha.

Aha și atât. Nici o altă reacție. Tony deschise ochii și își văzu prietenul uitându-se la drum. Leo nu părea șocat. Nici măcar surprins. Simțind că Tony îl privea, se uită, la rândul lui, spre el.

– Lasă-mă să ghicesc! Era îngrijorată că Bud o să se supere.

– Da.

Tony se făcu comod în scaun.

– În ultimii zece ani, ai văzut-o mult mai des ca mine. Îmi imaginez că te așteptai să se întâmple așa, nu?

– Nu. Nu pot să zic că am reușit vreodată să-mi fac o idee despre ce va face mama ta. Sincer, mă așteptam să-l părăsească pe ticălos acum mulți ani.

– Nu-i așa? zise Tony, uitându-se pe geam. De ce nu-și dă seama ce om de nimic e?

– Poate că își dă seama. Poate că e modul ei de a vă proteja de el.

Tony se încruntă.

– N-are nici o noimă. Ne-ar fi protejat și pe noi, și pe ea părăsindu-l. Scoțându-l din viețile noastre.

– Uneori, cuplurile căsătorite intră într-un blocaj.

O expresie întunecată apăru pe chipul lui Leo, dar dispăru rapid.

– Oamenii uită ce își doreau inițial de la căsnicia respectivă.

– Exact din acest motiv nu sunt făcut pentru rahatul ăsta, mormăi Tony. N-aș vrea să-i fac nimănui așa ceva.

Leo pufni.

– Nu te compari absolut deloc cu cei doi tați cretini care te-au crescut.

– Zici tu? făcu el și continuă să se uite pe geam. I-am zis Kaylei să plece fără mine. Iar mai devreme am strigat la ea. Ea era plină de blândețe și compasiune, iar eu am strigat la ea ca un... ca Bud.

– Nu-i același lucru, zise Leo parcând în fața casei și oprind motorul. Bud striga la voi ca să vă intimideze, să vă frângă. Nu ai strigat la Kayla din acest motiv, nu-i așa?

Tony clătină din cap, neștiind ce să spună.

Nu-i povestise niciodată detaliat lui Leo despre abuzurile lui Bud. Nu îi explicase niciodată, deși el și Joel se mutaseră de acasă.

– A fost violent cu Joel, zise el. De două ori. Iar rahaturile pe care ni le striga... Știu că nu are importanță, că erau doar cuvinte, dar...

– Nu există așa ceva, spuse Leo, fixându-l cu privirea. Cuvintele au toată puterea din lume.

– Și de când te-ai apucat tu de filosofie?

Leo râse și deschise portiera.

– Hai înăuntru! Am ditamai porția din faimosul pui cu orz făcut de Nyla. Îl face cu mărar proaspăt și lămâie.

– Fosta ta cumnată îți gătește?

Leo ridică din umeri, ignorând substratul întrebării.

– A zis că a făcut prea mult aseară, așa că a adus pentru Seth. E felul lui de mâncare favorit.

– Pentru Seth, da?

Leo ridică din sprâncene.

– Ai să-mi spui ceva?

– Nimic!

Bine, poate că era doar o coincidență că Leo o tot pomenea pe Nyla. Oricum, nu era treaba lui.

– Chiar așa, ce mai face Seth?

– Foarte bine. Crește văzând cu ochii.

Leo deschise ușa, intră în casă și luă o poză înrămată de pe polița din hol.

– Uite-ne aici la pescuit, vara trecută. De atunci s-a mai înălțat trei centimetri.

– Măi, să fie!

Tony privi cu atenție fotografia, ignorând împunsătura dureroasă din piept pe care i-o provoca imaginea tatălui și a fiului ținându-se pe după umeri.

– Nu-mi vine să cred că e același cu puștiul care bătea toba cu lingura în cutia în care-mi țineam prânzul. Leo râse și puse poza la loc cu grijă. Apoi se întoarse spre

Tony. Gata, am făcut suficientă conversație! Acum scuipă tot! Zi-mi ce mama naibii ai făcut!

Tony se încruntă.

- Credeam că m-ai invitat la tine să mănânc tocană de pui.

- Nu primești nici o tocană până ce nu-mi zici ce s-a întâmplat cu Kayla. Nyla mi-a zis că e perfectă pentru tine. Și mie mi s-a părut grozavă când a venit să ia câinele. Vreau să-mi explici de ce ai pus-o pe fugă.

Tony își mușcă limba, gata să îi atragă atenția că a menționat-o iar pe fosta cumnată. Dr. O'Toole ar fi numit asta tactică de redirecționare sau de recentrare – sau ceva cu re, în orice caz. Nu-și amintea termenul exact. Oftă și se prăbuși pe canapea.

- Nu ne potrivim.

- Rahat!

Leo se lăsă și el să cadă pe canapea și își puse picioarele pe măsuța de cafea.

- Mai încearcă!

Tony îl privi lung.

- De unde știi că nu-ți zic adevărul?

- Pentru că te cunosc. Și te-am auzit anul trecut cum vorbeai cu ea la telefon, când erați împreună. E altfel. Ai zis-o chiar tu.

- Nu mai contează.

Își puse și el picioarele pe măsuță, sperând că nu-i miroseau adidașii.

- Gândește-te și tu, Leo! Cam jumătate din căsnicii se termină cu divorțul.

- Știu prea bine, zise Leo, aruncându-i o uitătură neprietenoasă.

- Ah, da, scuze!

La naiba!

Leo își puse un picior peste celălalt, lovind măsuța.

- Dar asta nu înseamnă că trebuie să renunți din start.

– Da, dar câte dintre cuplurile căsătorite pe care le știi chiar sunt fericite? Să fie fericite, nu să creadă că sunt.

Leo se încruntă.

– A crede că ești fericit nu e același lucru cu a fi fericit?

– Mama crede că e fericită.

Leo clătină din cap.

– Nu-i adevărat. În sufletul ei știe că nu e fericită. Nu pot pretinde că înțeleg de ce s-a încurcat cu Bud, dar sigur nu e dram de fericire acolo.

– Atunci ce e?

„Și de ce mama naibii ajung oamenii în asemenea căsnicii de rahat?"

Nu spusese cu voce tare a doua întrebare, dar Leo parcă îl auzise.

– Din inerție. Din teamă. Din dispreț față de sine. Din cauza banilor. La naiba, sunt milioane de motive pentru care oamenii rămân în căsnicii de rahat. Crede-mă pe cuvânt! pufni Leo.

– Da, dar tu și fosta ați rămas prieteni.

– Trebuie, de dragul copilului, dar nu mă refer la asta. Ideea e că, dacă atunci când intri într-o relație ai ochii deschiși și comunici bine, sunt șanse bune să meargă.

Tony se încruntă.

– Ai crezut vreodată că tu și Mandi o să divorțați? Că vei deveni un tată care-și crește singur copilul?

– Sigur că nu, idiotule! Nu înțelegi ideea.

– Care e ideea?

Leo clătină din cap, frustrat că prietenul lui era așa netot. Doar că Tony chiar nu înțelegea.

– Ideea este, spuse Leo lent, că nu există garanții. Peticești acoperișul, repari pereții și speri că ești pregătit pentru ploaie. Pentru că de plouat va ploua, chiar dacă vrei sau nu.

Tony oftă și-și puse mâinile-n cap.

– De ce se căsătoresc oamenii? Serios, de ce o fac când știu ce prost poate să iasă?

Leo tăcu preț de câteva secunde.

– Tu de ce-ți câștigi existența sărind din avioane?

Tony îl privi lung.

– Pentru că asta mi-am dorit mereu să fac. De când am devenit pompier, când îi vedeam pe cei din echipajele de intervenție aeriană, am știut că asta îmi doresc mai mult ca orice.

– Chiar dacă îți riști viața?

Tony se încruntă.

– Da, există și posibilitatea asta.

– Dar iei măsuri de precauție? Așa cum îmi iau și eu când sunt la manșa avionului – sau pe vremuri, când săream. La naiba, reparăm parașutele și costumele și suntem atenți la fiecare cusătură și la fiecare ham! Le verificăm de un milion de ori.

– Corect, spuse Tony și căzu pe gânduri. În plus, ne antrenăm ca nebunii. Piloții sunt foarte tari.

– Așa e, zâmbi Leo. Iar noi avem mare grijă de avioane, să fie în stare perfectă.

– Toți camarazii mei sunt grozavi, suspină Tony.

– Le-ai încredința viața, nu?

– Așa e.

Era o metaforă pe undeva, dar Tony nu reușea să o vadă.

– Ce încerci să îmi zici e că lucrurile nu o să fie niciodată perfecte și că oricând se poate întâmpla ceva. Dar, dacă iei măsuri de precauție, reduci riscurile.

Leo râse și clătină din cap.

– Tu ai zis-o, nu eu.

– Doamne! Am citit prea multe chestii din astea de dezvoltare personală.

Leo rămase tăcut o vreme.

– Știu că nu prea îți amintești de tatăl tău și poate chiar era un nemernic. Dar pe rata sigur îl mai știi. Ții minte când ne-a dus la pescuit?

Tony încuviință din cap, iar amintirile îi reveniră.

– A avut atâta răbdare! Noi tot ne încurcam undițele în plante sau bușteni. Altul ne-ar fi ars câte un șut și ne-ar fi aruncat direct în lac. Dar el n-a făcut-o, zâmbi el.

– Niciodată. Știu că ai asistat la o grămadă de certuri și că nu ai nici un reper legat de ce înseamnă o relație bună. Dar ai avut în jur și oameni de treabă, cu care ai mai multe în comun decât cu ratații pe care i-ai avut pe post de tată.

Tony își înghiți cu greu nodul din gât. Simțea că îi dădeau lacrimile.

– Bine, și de unde să încep? Nu e ca și cum există cursuri despre cum să nu te porți ca un ticălos în relații.

– Ba sigur că există. Leo se ridică și îl bătu pe spate. Cred că există un trilion de cărți pe tema asta.

– Îmi sună cunoscut.

Poate că ar fi trebuit să acorde mai multă atenție cărții doctoriței Patience O'Toole.

– Și terapia e o soluție. Pe mine m-a ajutat al dracului de mult după divorț.

– Pe bune?

Leo oftă.

– E în regulă să fii speriat. Să-ți faci griji că o să dai cu bâta-n baltă. Dar bărbații buni, bărbații deștepți fac pe dracu' în patru să afle ce au de făcut pentru ca relația să meargă. Nu crezi că e o soluție mai bună decât s-o iei la fugă?

Tony își privi vechiul prieten drept în ochi.

– Da. Probabil.

Leo îl bătu iar pe spate.

– E un început bun, spuse el, apoi râse și o luă spre bucătărie. Cred că îți meriți porția de tocană.

– Nu merit nimic.

Cel mult un pumn în față de la Kayla. Asta chiar merita.

În timp ce Leo își făcea de lucru prin bucătărie, Tony închise ochii. Nu cumva făcuse o greșeală cumplită?

„E momentul să îți asumi greșelile", scria dr. O'Toole. „E momentul să fii conștient de ele, să le îmbrățișezi și să te întrebi ce poți învăța din ele."

Deschise ochii și se ridică pentru a-și ajuta prietenul să pregătească cina.

capitolul 20

– Am adus vin și Cheetos, zise Willa, prezentând darurile chiar din pragul ușii Kaylei. Și biscuiți Oreo.

– Și șervețele, adăugă Aislin, zâmbind și ridicând cutia. Sunt din acelea umede, ca să nu ți se irite nasul.

Kayla simți cum i se umplu ochii de lacrimi, ceea ce era ridicol, pentru că în ultima vreme nu făcuse decât să plângă.

– Intrați!

Deschise larg ușa și își îmbrățișă prietenele.

– Ah, l-ai adus și pe Stevie! exclamă ea și se aplecă să-l mângâie pe câinele orb al Willei, în timp ce Fireball se ghemui în spatele ei, într-un acces brusc de timiditate.

– Ce faci, dulceață? întrebă Willa scărpinându-l pe Fireball după urechi. Ai grijă de mama ta?

– A stat la mine în poală tot drumul de întoarcere, zise Kayla, ștergându-și palmele de blugi. Cred că era și el confuz, nu înțelegea ce se petrece.

– Și nu numai el, zise Willa așezându-se pe canapea și scoțând din geantă un tirbușon.

– Și eu sunt în ceață! strigă Aislin din bucătărie, căutând paharele. Și Kayla, desigur.

Kayla oftă și se așeză pe canapea lângă Willa, care o luă imediat pe după umeri.

– Cum rezișți?

– Bine, cred, răspunse ea ridicând din umeri.

Willa o privi cu atenție, deloc convinsă de răspuns.

– Te mai doare degetul?

Kayla se uită la degetul bandajat. Abia dacă mai simțea copcile.

– E-n regulă. Uneori uit de el.

– Foarte bine, răspunse Willa. Acum zi-mi ce vrei: să fim dureros de sincere ori să te luăm cu binișorul?

– Hm... prima variantă.

Acceptă paharul cu vin oferit de Aislin, care se așeză de cealaltă parte a măsuței de cafea.

– Mulțumesc, Ais.

Willa luă paharul pe care Aislin i-l pusese în față și se întoarse spre Kayla.

– Deci vrei să fim dureros de sincere. Sigur?

Kayla nu era sigură de nimic, mai ales de nimic din ce se întâmplase cu Tony. Dar încuviință oricum, încercând să își țină emoțiile în frâu.

– Dați-i drumul!

Willa luă o gură de vin.

– E un idiot cu fobie de angajamente și nu te-a meritat niciodată. Îți e mai bine fără el. Iar tricourile alea cu sigle ale restaurantelor sunt idioate rău.

– Ba mie îmi plac, zise Aislin, așezându-se picior peste picior și rotind vinul în pahar.

Willa ridică din umeri și zâmbi poznaș.

– Și mie îmi plac, spuse ea și-i strânse mâna Kaylei. În plus, nu e deloc idiot. Și nu sunt sigură nici de afirmația „îți e mai bine fără el".

Aislin își puse paharul pe genunchi.

– Nu ne pricepem deloc să fim dureros de sincere.

– E în regulă, oftă Kayla și luă o gură de vin.

– Chiar pari foarte tristă, spuse Aislin, privind-o cu atenție.

Kayla se uită lung la paharul cu vin. Era un roze de pe domeniul Sokol Blosser, cu note de căpșune, piper și piersică. Și îi amintea de Tony. De acea seară din Soliloquy când băuse roze și-i ținuse la distanță pe toți nesuferiții în timp ce un bărbat cu adevărat sincer și bun o urmărea cu privirea de la bar.

– Pur și simplu, nu înțeleg, spuse ea, lăsând paharul pe masă. Acum sunt gata să jur că suntem pe punctul să reușim, să avem o relație care să funcționeze. Cu tot tacâmul – implicare reală, un viitor împreună, tot ce trebuie. Iar în câteva secunde practic mă dă pe ușă afară.

– Păi cam așa s-au încheiat cele mai multe dintre relațiile lui, mustăci Aislin.

– Pare speriat, zise Willa. Iar frica nu scoate la iveală ce-i mai bun dintr-un bărbat.

– E pompier parașutist, pentru Dumnezeu! exclamă Kayla. Munca lui înseamnă să sară din avioane și să se arunce în păduri cuprinse de flăcări. Nu poate să-mi spună cineva că îi e mai frică de relații decât de ceea ce face la serviciu.

Willa ridică din umeri și luă o gură de vin.

– Pentru unii bărbații, perspectiva morții e mai puțin înspăimântătoare decât cea de a suferi emoțional.

– Sau să fie respins, adăugă Aislin.

– Ori perspectiva de a răni o persoană dragă, completă Willa.

– Sau de a li se frânge inima, mai zise Aislin, luând pufuleți din punga de Cheetos. Le e frică, de regulă, de lucruri care presupun mai mult suferință emoțională decât fizică.

Prietenele ei aveau dreptate.

– E drept că rănile emoționale dor mai rău, acceptă Kayla.

Se gândi îndelung la asta, cu ochii la paharul cu vin. Nu le spusese fetelor chiar totul despre ce i se întâmplase lui Tony. Erau detalii prea intime și nu era treaba ei să dezvăluie abuzurile prin care trecuseră el și fratele lui. Nu doar episoadele de violență fizică suferite de Joel, ci mai ales lungii ani de abuz verbal și psihologic.

Le spusese prietenelor ei doar câte ceva, în mare.

– Știați că s-a făcut un studiu despre felul în care traumele din copilărie au impact asupra noastră ca adulți?

Se uită la Willa, sperând că nu avea să îi dezgroape prea multe amintiri neplăcute. Dumnezeu știa că avusese o copilărie chinuită.

– Se pare că acele traume le afectează ADN-ul, nici mai mult, nici mai puțin.

– Psihologul mi-a spus despre studiul ăsta, zise Willa. Ideea e că se produc modificări ale genelor, la nivel celular, ceea ce înseamnă că oamenii le pot transmite genele astea copiilor lor.

– E cumplit! exclamă Aislin, plină de compasiune. Și faptul că ai ieșit până la urmă normală spune multe despre tine, Willa.

– Ha! făcu Willa strâmbându-se la Aislin, după care se întoarse spre Kayla. Serios acum, nu știu dacă Tony se confruntă cu...

– Și respectăm faptul că îi protejezi intimitatea, interveni Aislin. Chiar dacă ți-a frânt inima.

Willa își puse mâna peste a Kaylei, care se străduia să-și înfrâneze lacrimile.

– Trebuie să știi că, indiferent ce se petrece în sufletul lui Tony, nu trebuie s-o iei personal. Ești extraordinară, minunată, iar în adâncul sufletului știe și el toate astea.

Nu-și mai putu controla lacrimile. Începură să îi curgă pe obraz, iar ea încercă să le șteargă cu umărul.

– Mă simt ca ultima fraieră, zise. Anul trecut m-am despărțit de el pentru că nu era pregătit pentru o relație care să aibă viitor. De ce mi-am imaginat că *acum* ar fi pregătit?

– Pentru că s-a schimbat, răspunse Willa. Ți-l poți imagina pe Tony de anul trecut acceptând să-și întrebe niște foste iubite unde a greșit în relația cu ele?

Aislin râse și-și puse picioarele pe masă.

– Tony pe care l-am cunoscut eu anul trecut ar fi fugit mâncând pământul. Nu știu ce i-ai făcut, dar pare că a funcționat.

Kayla își mută picioarele mai într-o parte, ca să le facă loc prietenelor ei, și lovi din greșeală cartea scrisă de dr. Patience O'Toole, trântind-o pe jos. Oftă și o puse la loc pe masă.

– N-am făcut nimic. De la cartea asta a început.

Prietenele ei se uitară una la cealaltă.

– Nu prea cred, spuse Willa și începu să o răsfoiască. Adică da, poate că unele idei de aici au pornit, dar de auzit le-a auzit de la tine.

Kayla se uita la paginile pe care le răsfoia Willa. Vedea urma de grăsime de pe pagina pe care Tony scăpase jumătate de Oreo, cu umplutura în jos. Și capitolul despre afirmațiile rostite în oglindă, la amintirea căruia roșea.

– Probabil am învățat câte ceva, zise ea, străduindu-se să vadă jumătatea plină a paharului. Dacă scopul întregii povești a fost să lucrez cu mine ca să mă dezvolt și să ajung într-un punct în care sunt mai pregătită să găsesc o relație, atunci sigur a funcționat.

Doar că momentan singura persoană cu care se vedea într-o relație era Tony. Cât de încurcate erau lucrurile?

– Suntem aici pentru tine, spuse Willa, lăsând paharul pe masă și îmbrățișându-și prietena. Orice s-ar întâmpla, te iubim și te susținem. Ce zici de asta?

– E perfect.

Kayla își strânse prietena în brațe, recunoscătoare pentru iubirea necondiționată pe care i-o arăta.

– Mulțumesc că sunteți aici.

– Oricând ai nevoie.

Willa se retrase, iar Aislin veni și se așeză pe marginea canapelei. Fireball scânci și se cuibări și el alături.

– Te iubim, scumpo, zise Aislin și o mângâie pe picior. Vrei să mai vorbim despre asta sau luăm o pauză?

– Pauză, vă rog!

Kayla își mângâie cățelul, iar el se grăbi să îi sară în poală.

– V-am zis că am editat aproape jumătate dintre fotografii?

– Serios? făcu Willa și începu să aplaude în glumă. Lasă-mă să ghicesc, ai stat trează toată noaptea.

– Posibil, oftă Kayla și-și dădu o șuviță din ochi.

Aislin se încruntă, dar Willa o privi cu blândețe.

– Faza cu insomniile e cea mai neplăcută când ai inima frântă.

– Nu-i chiar așa de rea. Și măcar am fost productivă.

Nu avusese încotro. Era nevoită să facă mereu ceva ca să nu mai stea cu gândul la Tony. Să nu își aducă aminte că nu primise nici o veste de la el. Îi dăduse ea un mesaj când ajunsese, ca să îi spună că era acasă, în siguranță. Mesajul fusese scurt. Doar din două cuvinte: „Am reușit."

Răspunsul lui?

O inimioară.

Mă rog, trei inimioare, orice ar fi însemnat asta. Renunțase să mai interpreteze lucrurile. Dacă reușea să rămână ocupată, poate că nu mai durea atât de tare.

Telefonul începu să sune, iar Kayla simți un licăr de speranță. Se uită repede la ecran, apoi se certă pentru că se simțea dezamăgită.

– E mama, zise ea și se desprinse de prietenele ei ca să ia telefonul. Vă deranjează dacă vorbesc? Am tot încercat să o prind de când am ajuns acasă.

– Nici o problemă.

Aislin se ridică pentru a o lăsa să treacă, făcându-l pe Fireball să protesteze îmbufnat.

– Mă duc să pun gustările în castroane.

– Iar eu umplu paharele, zise Willa ridicându-se, la rândul ei, și îndreptându-se spre bucătărie.

– S-a făcut.

Kayla își luă telefonul și se duse la ea în birou. Închise ușa pe jumătate, apoi răspunse.

– Bună, mamă.

– Ești acasă, scumpo?

– Da. Am condus fără oprire. Am făcut un pic peste șapte ore.

Mama ei pufni.

– Tot nu-mi vine să cred că băiatul ăla oribil te-a lăsat baltă în pustietate.

– Mi-a dat jeepul lui, îi aminti Kayla. Nu se poate spune că am fost abandonată.

– Aproape. Mama ei mai scoase un sunet de indignare. Ai vești despre mama lui?

– Nimic.

Kayla încercase să sune la spital, dar nu reușise să afle nimic, dată fiind confidențialitatea medic-pacient.

– I-am trimis un mesaj uneia dintre asistentele care s-au ocupat de ea. Nyla n-a putut să îmi spună cine știe ce, dar mi-a zis că l-a văzut pe Tony.

– Și cum e?

Tonul glacial al mamei indica foarte clar că răspunsul care ar fi făcut-o fericită ar fi fost „inconștient".

– E bine.

Kayla se așeză la birou, mișcă mouse-ul, iar ecranul computerului prinse viață. Era o fotografie din timpul excursiei, cu silueta lui Tony profilându-se la răsărit, aplecat și mângâindu-l pe Fireball.

– Stă la Leo, prietenul lui. Nu știu când se întoarce.

Mama ei oftă.

– Pot să-ți dau un sfat?

– Ar avea vreo importanță dacă aș spune că nu? întrebă Kayla, ciupindu-și puntea nasului.

– Probabil nu, zise mama ei și inspiră adânc. Iubita mea, ești frumoasă. Ești deșteaptă. Ești bună, amuzantă, isteață.

– Nu prea sună a sfat, dar apreciez laudele. O făceau să se simtă bine, dar Kayla știa că mai urma ceva. De ce am senzația că urmează un *dar*?

– Nu e nici un *dar*, răspunse mama ei. Vreau doar să nu uiți lucrurile astea. Ești o femeie puternică și independentă, care nu are nevoie de un bărbat alături ca să fie fericită. Știi asta, da?

Ochii i se umplură de lacrimi cu o viteză care o luă prin surprindere.

– Ești mama mea. E în fișa postului să-mi spui astfel de lucruri.

– Le spun pentru că, fiind mama ta, știu că așa ești. De-a lungul anilor, i-am cunoscut pe mulți dintre tipii cu care ai fost. Unii dintre ei erau destul de cumsecade. Dar nici unul nu era cu adevărat demn de tine.

Kayla își mușcă buza.

– Nu l-ai cunoscut pe Tony.

– Așa e. Îmi amintești de ce?

„Pentru că e frânt. Pentru că e speriat. Pentru că nu crede că știe să fie fericit."

N-ar fi spus asta cu voce tare. Nici măcar nu conștientizase toate acele lucruri până săptămâna trecută.

– E prea ocupat, îi zise mamei ei.

Era adevărat, într-un fel.

– În fine, răspunse mama ei, care clar nu credea o iotă. Dacă vrei să știi, îmi dau seama cum te luminezi și te însufletești de fiecare dată când vorbești despre el. Deci știu că e special.

„Stai așa! Poftim?"

– Păi mai devreme ai zis că e un bărbat oribil.

– Toți suntem așa din când în când. Nu vrei să știi cum poate fi tatăl tău câteodată.

– Atunci de ce...

– Când dragostea e cum trebuie să fie, nu e nevoie să fie perfect totul, spuse ea. Și nu e vorba nici de a avea nevoie de cealaltă persoană.

Kayla își ținu respirația.

– Și atunci despre ce e vorba?

– Dragostea înseamnă să simți că ești o versiune a ta mai bună când ești în preajma celuilalt. Înseamnă să știi că ești în stare să reușești pe cont propriu, că alegi în mod conștient să fii cu cineva care scoate ce e mai bun din tine. Și e și despre sex grozav, adăugă ea ceva mai încet și râzând.

– Mamă!

Kayla făcu eforturi ca mama ei să nu își dea seama că îi dăduseră lacrimile.

– Nu am fost o fiică prea bună.

– Poftim?! făcu mama ei, sincer șocată. Despre ce Dumnezeu tot vorbești?

– N-am fost acolo pentru voi. Sau pentru Kristin, Katie și...

– Scumpa mea, locuiești la mii de kilometri distanță. Ai viața ta acolo în Oregon.

– Dar vă am pe voi în Ohio. Și nu vin cât de des ar trebui pentru că urăsc să mă simt ca o fată bătrână când toată lumea în jur e fericită, căsătorită și cu copii în poală. Sunt geloasă și mă urăsc pentru că sunt geloasă. Și asta e. Nu sunt mândră de ce simt, încheie ea, înghițind în sec.

– Of, draga mea... Vocea mamei vibra de emoție. Așa te simți? Așa e pentru tine când vii?

Ea încuviință din cap, ceea ce era ridicol, pentru că mama ei nu o putea vedea.

– Știu că e o prostie și că e dovadă de egoism din partea mea. Și...

– Oprește-te! o întrerupse mama ei. Nu-ți dau voie să vorbești așa despre fetița mea.

Kayla râse printre lacrimi.

– Iartă-mă, mamă!

– N-am pentru ce să te iert. Așa sunt familiile. Uneori suntem nonstop unii grămadă peste alții, alteori suntem doar în gândurile noastre. Dar ești mereu în inima mea, indiferent unde ești sau cât de des vii acasă.

O lacrimă i se scurse pe obraz.

– Mulțumesc, zise. Te iubesc așa de mult!

– Și eu te iubesc, scumpa mea. De ce nu mi-ai spus? reluă mama ei, după o scurtă pauză. Aș fi făcut programul în așa fel încât să petrecem timp doar noi, fetele, fără bărbați și copii, ca să nu te simți exclusă.

– Nu voiam să vă dau bătăi de cap, spuse ea, simțindu-se teribil de jenată. Nu voiam ca lucrurile să fie și mai jenante decât sunt deja.

– Suntem o familie, zise mama ei pe un ton ferm. E normal să avem parte și de situații jenante.

Kayla râse și-și șterse nasul cu un șervețel.

– Trebuie să fug. Willa și Aislin sunt aici.

– Îmbrățișează-le din partea mea! Și, scumpo...

– Da?

– Îmbrățișează-te și pe tine!

– Mulțumesc, mamă. Te iubesc.

– Și eu te iubesc.

Kayla închise telefonul și simți acea îmbrățișare de la mii de kilometri distanță.

Tony stătea la volanul mașinii vechi pe care o închiriase și se uita la casa mamei lui.

Trecuseră mai bine de zece ani de când stătuse ultima dată ca în acele momente, dar parcă fusese ieri. Și-o amintea pe mama lui trăgând cu ochiul prin perdea, apoi încruntându-se, uitându-se peste umăr și trăgând draperiile și plecând de la fereastră.

Își ținuse respirația, așteptând-o să iasă din casă. Așteptând-o să vină cu el. Și-o imaginase coborând scările în grabă, cu bagajul făcut, gata să plece, în sfârșit.

Doar că nu se întâmplase niciodată.

Iar acum era suficient de mare ca să știe că nu avea să se întâmple nici azi. Dar nu despre asta era vorba.

Deschise portiera mașinii și trase în piept aerul ce mirosea a brad și a pământ umed. În noaptea precedentă plouase, iar pământul își primise atât de necesara porție de apă. Nu peste mult timp, în munți avea să înceapă să cadă zăpada, iar în funcție de cantitatea de omăt avea să știe cât timp urma să se lupte cu incendiile în vara următoare în acea parte din țară. Era un ciclu infinit și dincolo de controlul lui.

Dar situația de față nu era dincolo de controlul lui.

Din câțiva pași, se trezi în pragul ușii. Inspiră și expiră de câteva ori ca să se calmeze. Apoi sună la ușă.

Pași grei se auziră pe podeaua din lemn, iar Tony se luptă să-și învingă tensiunea ce amenința să pună stăpânire pe el. Știuse că Bud avea să fie acasă. Se mobilizase pentru întâlnirea asta.

„Ești un bărbat bun, Tony." Cuvintele spuse de Kayla îi răsunau în urechi și îi dădeau putere. „Ești blând, inteligent, atent, amuzant și unul dintre cei mai grijulii oameni pe care îi cunosc. Asta văd când mă uit la tine."

Ecoul acelor cuvinte se estompă când ușa se deschise, iar în prag apăru Bud.

– Ce dracului vrei?

Tony își îndesă mâinile în buzunare, controlându-și instinctele care-i strigau să-l pocnească naibii pe individ.

– Și eu mă bucur să te văd, Bud, zise el, apoi își drese vocea. Am venit s-o văd pe mama.

– Nu se poate, s-a culc...

– Bud? se auzi vocea ei de undeva de departe, luându-i pe amândoi prin surprindere. E cumva Tony?

Bud mîji ochii și îl fixă cu privirea, apoi strigă peste umăr.

– Trebuie să te odihnești! tună el. Poate să vină-n vizită altă dată.

– Dar deja sunt aici, zise Tony scoțând mâinile din buzunare, pregătit pentru confruntare, dacă avea să fie nevoie. Și din ce aud, mama e trează.

Nici nu așteptă răspunsul lui Bud. Trecu pe lângă el și intră în casă. Auzi în spate pașii grei ai lui Bud.

– Nu ești bine-venit aici! strigă el. Sun la poliție. O să...

– N-ai decât. Tony se întoarse brusc cu fața la el. Nu își dăduse seama până atunci, dar era cu cel puțin 10 centimetri mai înalt decât Bud. Poate că era mai înalt încă din liceu, doar că nu observase până în acel moment. Am venit să o văd pe mama. Strânse pumnii

și se strădui să vorbească egal, calm. Știa că nu avea nimic de câștigat dacă își pierdea cumpătul. Sună la poliție dacă ai chef.

Bud îi susținu privirea, dar Tony remarcă o urmă de teamă în privirea lui.

– Nu te vrem aici.

– Imediat ce aud asta din gura mamei mele, am și plecat. Era ciudat cât de calm reușea să pară. E și casa ei.

Așteptă un răspuns obraznic. Așteptă ca Bud să spună că era doar casa lui din moment ce el plătise ratele. Dar probabil individul văzuse ceva în ochii lui Tony, înțelesese ceva din atitudinea lui. Ceva ce îl făcea să bată în retragere.

– Sunt cu ochii pe tine, zise el încruntat. Să nu încerci vreo șmecherie.

– Nici vorbă.

Ce ciudat îi suna propria voce! Inima i se zbătea în piept ca un motor ruginit care dădea rateuri. Nu era teamă. Nu tocmai. Dar se simțea ca un puști plin de anxietate. Ca și cum un uriaș bulgăre de furie și de respingere se îndrepta amenințător spre el, dinspre hol.

„Nu arăta teamă!"

Își flexă degetele și constată cu surprindere că nu îi tremurau.

– Mă duc să văd cum se simte mama. Se întoarse pe călcâie și porni pe hol, îndreptându-se spre dormitor. Camera era la capătul holului, iar Tony păși într-acolo cu pași mult mai siguri decât se simțea de fapt. Ajuns în pragul ușii, se opri brusc. Mamă?

Stătea în pat, în capul oaselor, sprijinită de două perne care aproape că o acopereau, atât de mică și fragilă era. Fața îi era palidă ca așternuturile, iar părul îi atârna ciufulit pe umeri.

Tony se apropie de ea, cuprins de panică.

– La naiba, mamă! Arăți groaznic.

– Nu vorbi urât, zise ea ridicând o mână. Și stai departe de mine, nu vreau să te îmbolnăvești și tu.

– Ai auzit ce-a zis, se auzi vocea lui Bud din spatele lui, dar Tony îl ignoră. Nu te vrea aici.

Tony se întoarse spre el.

– Bud, am terminat cu politeţurile. Ieşi dracului din cameră în clipa asta!

Bud avu un moment de ezitare şi făcu un pas înapoi.

– N-ai voie să-mi vorbeşti aşa la mine acasă.

– Uite că tocmai am făcut-o! Tony ocoli patul şi se aşeză între mama lui şi soţul ei. Ziceai că o să chemi poliţia. Zic să-i dai bătaie.

Bud îl fixă cu privirea preţ de câteva clipe, apoi se întoarse cu spatele şi ieşi din cameră. Tony expiră şi se întoarse iar cu faţa la mama lui. Se aşeză pe scaunul de lângă pat şi-i luă mâna într-a lui.

– Doamne, arzi toată!

– Sunt bine, dragule. Trebuie doar să mă odihnesc.

– Nu. Nici vorbă.

Tony se uită în jur, căutând cu privirea cutiile cu medicamente.

– Unde sunt pastilele pe care trebuia să le iei?

– Sunt prea scumpe. N-o să-ţi vină să crezi cât cer pentru o cutie de pastile.

Tony scrâşni din dinţi. Situaţia era gravă. Foarte gravă.

Ceva primitiv din el îi striga să o ia în braţe şi să o ducă la maşină. N-avea cum să cântărească mai mult de 45 de kilograme. Echipamentul pe care îl căra el pe teren cântărea mult mai mult.

Dar expresia oţelită din ochii mamei lui îi transmitea că nu avea să fie atât de simplu. Aşa că se concentră asupra ochilor ei, asupra albastrului pal al irisului ei. Erau aceiaşi ochi pe care şi-i amintea privindu-l când era în pătuţ. Aceiaşi ochi pe care îi văzuse umplându-se de lacrimi când stătea la fereastră şi se uita la tatăl lui îndepărtându-se. Ţinea o mână pe umărul lui Tony şi cu cealaltă îl ţinea pe Joel în braţe.

Tony clipi des, străduindu-se să îşi păstreze cumpătul.

– Mamă, știu că încă ești undeva, acolo.

Înghiți cu greu, auzindu-l pe Bud mormăind în living. Poate că sunase la poliție. Mai mult ca sigur.

Tony continuă. Era decis să spună în sfârșit ce avea de spus.

– O cunosc pe mama alături de care am crescut, cea care își iubea necondiționat copiii. Știu că ea nu a încetat să existe odată cu plecarea tatei.

Ochii mamei se umplură de lacrimi.

– Tony...

– Nu, mamă. Am nevoie să spun lucrurile astea, zise el și inspiră adânc. Ani la rând am crezut că dragostea e ceva care te face să te pierzi pe tine. Care îi face pe oameni să îi rănească pe ceilalți, să facă lucruri prostești, dar acum nu mai sunt sigur că asta cred.

Mama lui îi strânse mâna, și o lacrimă i se prelinse pe obraz. O simțea cum se pregătea să îi spună că totul era bine și că se purta prostește.

– Încă te iubesc, zise el. Asta încep să înțeleg. Că poți iubi oameni care scot la suprafață ce e mai bun din tine, dar și pe cei care scot ce e mai rău din tine. Ce nu am înțeles înainte e că, de fapt, nu e așa de greu să faci diferența.

În minte îi veniră nenumărate imagini cu Kayla. Cum îi cădea câte o șuviță de păr pe obraz în timp ce citea în pat. Vocea ei când își alinta cățelul. Mirosul ei dulce când dormea la el în brațe. Leo avea dreptate. În relații nu existau garanții. Puteai doar să peticești acoperișul și pereții ca să nu intre ploaia. În casa mamei lui apa de ploaie se infiltra de ani buni, iar ea se străduise din răsputeri să o scoată și să pună găleți în zonele unde picura mai tare.

Ar fi trebuit să aducă o umbrelă. Sau ditamai butoiul. Sau...

Tony înghiți cu greu, conștient de faptul că începea să îi scape din vedere metafora. Și faptul că nu mai auzea în fundal vocea lui Bud. Probabil poliția era pe drum.

Strânse mâna mamei lui.

– Lasă-mă să te ajut!

O altă lacrimă se prelinse pe obrajii femeii.

– Îmi pare tare rău, zise ea, ștergându-și lacrima. Știu că am eșuat ca mamă.

– Nu-i adevărat. Spusese cuvintele automat, fără să le creadă. Și chiar dacă ai făcut-o, încă ai timp să repari totul.

Ea luă un șervețel de pe noptieră.

– S-au întâmplat atâtea. Atâtea lucruri care nu mai pot fi reparate. E prea târziu.

Era ca și cum ar fi recunoscut că, de fapt, castelul ei de nisip se prăbușea. Ca și cum ar fi recunoscut că era dispusă să admită faptul că era în căutarea unei soluții, a unei căi de a fugi. El o privi în ochi.

– Nu există prea târziu, zise el. Și nu îți cer să dai timpul înapoi. Doar să mergi mai departe, însă în altă direcție.

Oare Kayla îl învățase asta? Sau cartea aia afurisită? Nu, era aproape convins că persoana căreia trebuia să îi acorde credit era Kayla. Ea crezuse în el când el nu o făcuse.

Dumnezeule, ce idiot fusese!

Își impuse să se concentreze, să fie alături de mama lui în acele momente.

– Ești mama mea, zise el blând. Vei fi mereu mama mea. Și te iubesc.

– Of, dragul meu... Te iubesc atât de mult! zise ea cu lacrimi în ochi.

Dintr-odată începu să tușească, iar umerii îi tremurau, în timp ce se străduia să își acopere gura cu un șervețel.

– Uite ce e, putem vorbi despre toate astea mai târziu, spuse el. Acum trebuie să te duc la spital. Înainte să protestezi, vreau să știi că deja am reglat chestiunea financiară. Plătesc eu tot.

Ea încetă să tușească și îl privi, clătinând din cap.

– Mi-e frică.

– Și mie. Nu se refereau la același lucru, dar în acele momente el era doar un băiețel care avea nevoie de mama lui. Mi-e teribil de frică să nu o dau iar în bară, dar știi ce mă sperie mai mult?

– Ce anume?

– Gândul că voi pierde niște oameni pe care îi iubesc doar pentru că mi-e frică să pun piciorul în prag.

Faptul că spusese acele cuvinte cu glas tare îl șocă de-a dreptul. Sau poate că îl făcură să conștientizeze golul din el. Golul provocat de momentul în care Kayla plecase. Trase aer în piept.

– Dragostea nu e mereu așa. Ce trăiești tu de atât timp nu e ce trebuie. Nu e dragostea aceea bună, benefică.

Nu conștientizase asta până în acel moment, faptul că existau mai multe feluri de dragoste. Uneori, dragostea era toxică și poate nici nu era, de fapt, dragoste.

Dar ceea ce simțise cu Kayla era pur, bun, perfect. Și merita toată lupta.

Mama lui închise ochii și îi strânse mâna.

– Ești atât de curajos!

– Ba nu sunt, spuse el și reuși să zâmbească slab. Doar că mă prefac foarte bine.

Ea clătină din cap, cu un aer trist.

– Nu, chiar ești. Îmi pare rău că n-am învățat și eu să fiu așa. Că n-am învățat să fiu curajoasă înainte să fie prea târziu.

– Nu e prea târziu, mamă.

Nu pentru ea. Și poate că nici pentru el.

În depărtare se auziră sirene. Știa că nu avea sens să spere că Bud chemase salvarea, așa că se uită la mama lui.

– O să te duc în brațe până la mine la mașină, bine?

Ea ezită, apoi încuviință din cap.

– Bine.

Se aplecă și își strecură brațele sub ea, iar ea îl apucă pe după gât și se ținu bine.

-Unde e fata? murmură ea. Cea cu care ai venit înainte.

El nici nu-și dăduse seama că mama lui fusese conștientă de prezența Kaylei, iar inima i se strânse.

-A plecat.

Mama lui se trase ușor înapoi ca să îl poată privi în ochi în timp ce se îndreptau către ușă.

-Sper că o să se întoarcă.

Tony își înghiți nodul din gât și clipi des ca să scape de valul de emoție care-l podidise. Se gândi la tatăl lui, la mama lui, la fratele lui, la copilăria dată peste cap. Iar când văzu pânza cusută și atârnată, simți deopotrivă greață și speranță.

-N-o să se întoarcă, îi răspunse mamei sale, întorcând spatele livingului, pânzei cusute și dobitocului de tată vitreg, oriunde s-ar fi aflat. Dar o să mă duc eu după ea.

O oră mai târziu, Tony formă numărul fratelui său. Era trecut de miezul nopții în Australia și știa că nu e ora potrivită să sune. În plus, era posibil ca Joel să fie la un incendiu chiar în acele momente.

-Hei, salut. Se simțea din vocea fratelui său că fusese trezit din somn, dar era alert. E totul în regulă?

Tony se așeză pe același scaun pe care stătuse Kayla cu doar o zi în urmă.

-Mama e la spital.

-Rahat! E grav?

-Da.

Îi povesti fratelui său, pas cu pas, cele petrecute în ultimele zile. Îi povesti despre apelul de la Leo, despre momentul în care își găsise mama leșinată, cum plecase singură din spital și se întorsese la Bud.

Îi povesti și despre Kayla. Despre absolut tot, cu toate detaliile neplăcute.

-Ai avut parte de ceva acțiune, frate! Mă bucur că ai fost acolo! zise Joel.

– Și eu mă bucur, zise el și-și rezemă coatele de masă. Doar că nu știu ce o să se întâmple de aici încolo.

– Cu mama sau cu Kayla?

– Cu totul.

Fratele lui rămase tăcut câteva secunde care părură atât de lungi, încât Tony se întrebă dacă mai era cumva la telefon.

– Ți-am povestit vreodată despre perioada când Marc mi-a dat papucii?

– Poftim? se încruntă Tony. Asta când s-a întâmplat?

– La câteva luni după ce am început să ieșim împreună. Acum mult timp. Făceam aceleași prostii ca de obicei, când nu lăsam pe nimeni să se apropie de mine cu adevărat. Nu vorbeam despre mama, despre tata sau despre Bud. Nu vorbeam despre nimic cu adevărat important pentru că îmi era prea greu.

Tony își ținu răsuflarea. Totul îi suna extrem de cunoscut.

– Și ce s-a întâmplat?

– Mi-a zis să-mi văd naibii de drum, râse Joel, acum putând să vadă umorul situației. Mi-a zis că până ce nu învăț să mă deschid, nu o să pot avea nici o relație adevărată, care să conteze.

Din nou cuvintele îi sunau atât de cunoscut. Le simțea ca pe niște pumni în plex.

– Și ce ai făcut?

– La început, m-am enervat. Nu-mi plăcea să vorbesc despre tot rahatul, știi doar.

– Da, chiar știu.

– Dar mi-am dat seama că, dacă nu-mi scot prostiile din cap, o să pierd persoana care însemna cel mai mult pentru mine. Așa că am pus la cale un plan măreț.

– Un ce?

– Un plan măreț. Un gest cum vezi în filme, când tipul își recucerește iubita bătându-l măr pe cel care

o abuzează sau apare la ea pe stradă cu un casetofon uriaș pe umăr.

Tony se gândi la pasiunea Kaylei pentru comedii romantice și încercă să își dea seama ce naiba trebuia să facă pentru a o face să se întoarcă la el.

– Și care a fost gestul ăla măreț?

Joel râse.

– Mai întâi am început să fac terapie. A fost pasul cel mai important. Pe urmă m-am dus acasă la Marc, pe peluză, și am început să cânt din toți rărunchii piesa *Letting You In* a lui Kris Allen. Am cântat până ce mi-a deschis ușa.

– Nu știu piesa.

– E siropoasă până la cer și înapoi, dar a funcționat, râse iar Joel. Ne uitaserăm împreună la sezonul din American Idol când a câștigat Allen, așa că avea sens să aleg piesa aia. Și așa l-am recucerit pe Marc.

Tony rămase pe gânduri, evaluându-și opțiunile.

– Un gest măreț. Pot să fac asta.

– Normal că poți, am toată încrederea în tine, frățioare!

– Mulțumesc. Ai grijă de tine pe-acolo!

– Și tu la fel.

Convorbirea se încheie, iar Tony puse telefonul pe masă. Spitalul era cufundat în liniște. Asistentele se mișcau discret pe holuri. În salonul unde era mama lui, aparatele și monitoarele scoteau bipuri și sunete hârșâite. Tony se ridică și intră în rezerva mamei lui. Adormise repede, cu părul împrăștiat pe pernă. Bud nu o vizitase – nu că Tony s-ar fi așteptat să o facă. Doar că la un moment dat aveau să fie nevoiți să se confrunte cu situația. Tatăl lui vitreg avea să încerce să o aducă înapoi, iar ea fie urma să accepte, fie nu. În lumina trecutului, Tony știa că nu era cazul să se aștepte la minuni.

Dar pentru moment Tony era acolo. Se așeză lângă patul mamei și îi luă mâna într-a lui. Dormea, dar

el avea totuși ceva de spus. Avea nevoie... avea nevoie *de mama lui.*

Trase aer în piept și îi strânse mâna.

– Știu că nu ți-a fost ușor, mamă. Știu că n-ai mai fost tu însăți după ce a plecat tata.

Recunoscuse mereu acea suferință. O simțise până în măduva oaselor, ca orice băiat fără tată. Dar până să o piardă pe Kayla, Tony nu cunoscuse suferința devastatoare provocată de pierderea jumătății. A jumătății mai bune. A persoanei care îl făcea să își dorească să se trezească în fiecare dimineață și să se străduiască în continuare să devină o persoană mai bună.

Inspiră și expiră adânc, uitându-se la monitoarele de lângă patul de spital până când imaginea i se clarifică.

– Îmi doresc să fi putut face mai mult, îi zise el. Îmi doresc...

Ce? Ce anume își dorea?

Răsuflă adânc în timp ce cuvintele începeau să i se lege.

– Îmi doresc să nu fi renunțat așa de ușor. Îmi doresc să fi încercat mai mult. Îmi doresc să fi înțeles că, atunci când iubești o persoană bună, generoasă, minunată, nu renunți la ea. Niciodată. Nici măcar când îți ia Dumnezeu mințile.

Mama lui nu zâmbi, ceea ce era în regulă. Era o glumă ciudată, așa că era mai bine pentru ea că nu era conștientă în acele momente. Poate că avea să găsească totuși curajul să îi spună acele cuvinte și după ce urma să își revină. Poate că avea să găsească o soluție care să facă diferența de data asta.

Atâția *poate* afurisiți și nici o urmă de certitudine.

Sau, în fine, una. Aceea că o iubea pe Kayla mai mult decât crezuse că era posibil. Iar dacă Joel avea dreptate, dacă într-adevăr nu distrusese totul complet, trebuia să găsească o cale să i-o dovedească și ei.

capitolul 21

Kayla edită fotografii patru zile încheiate. Se ridica doar din când în când de la computer, și asta doar ca să își pună câte un bol de cereale sau câte o porție de salată kale din rezerva livrată de Aislin și Willa.

– Trebuie să mănânci, îi spusese Willa, îmbrâncind-o ușor și făcându-și loc pe lângă ea ca să îndese în frigider diverse casolete pline. Inima frântă e mult mai ușor de suportat cu burta plină.

– Cum zici tu, răspunsese Kayla.

Apoi se întorsese la fotografiile ei, întrerupându-se doar ca să își anunțe editoarea în ce stadiu era albumul: „Îți trimit câteva fotografii ca să îți faci o idee despre proiectul la care lucrez".

Atașase câteva poze cu rezoluție mică și fusese mirată să primească un răspuns la mesaj după nici două minute: „Uau! Nu mă așteptam la asta".

Kayla nu răspunse și decise să nu se lase afectată. Trebuia să aibă încredere în ea și în viziunea ei asupra proiectului. Editoarei avea să îi placă la nebunie sau deloc. Conta doar că era conștientă de faptul că lucrările din acel proiect erau cele mai reușite din cariera ei. Avea încredere în ea, iar asta conta mai mult decât orice ar fi crezut alții.

Când ajunse la finalul imaginilor salvate, dădu peste una cu Tony. Purta un tricou cu sigla pompierilor parașutiști din Hart Valley, iar expresia lui era serioasă, gânditoare. Îi făcuse fotografia înainte ca el să își dea seama și captase exact momentul de dinainte ca el să se întoarcă spre ea și să îi zâmbească.

Dumnezeule, ce dor îi era de el! Nu ca iubit, ci ca prieten. Cel mai bun prieten. În fine, îi lipsea și ca iubit.

Poate că măcar aveau să-și reînnoade prietenia. Poate după ce aveau să se așeze lucrurile...

Cineva sună la ușă, declanșând un lătrat frenetic.

– Taci, Fireball!

Kayla se ridică de la birou și se uită rapid în jos, ca să se asigure că avea pantaloni pe ea. Colanții pe care îi purta erau plini de pete și aveau o gaură în genunchi. Și nici nu-și mai amintea când se spălase ultima dată pe cap.

Și ce dacă? Persoana care îi apărea la ușă neanunțată trebuia să se mulțumească cu versiunea ei needitată.

Puse mâna pe clanță și deschise larg ușa.

– Ah! Clipi des, încercând să își obișnuiască ochii cu lumina de afară și cu imaginea lui Tony la ea pe verandă. Deci te-ai întors, îi zise.

El încuviință din cap, expresia din ochii lui căprui fiind de nepătruns.

– Pot să intru?

Ei îi veni în minte o replică de-a dreptul copilărească: „Ia vezi, *poți*?", dar își dădea seama că ar fi fost o atitudine ridicolă și defensivă din partea ei. În plus, se bucura să îl revadă și, în definitiv, nu visa la momentul ăsta de atâtea zile?

Făcu un pas lateral, se îndreptă de spate și intră în rolul prietenei.

– Îți aduc ceva? Apă?

El clătină din cap și intră în casă, privind în jur de parcă ar fi fost acolo pentru prima dată.

– Te apropii de termenul-limită cu albumul, nu?

– Da.

Începu să râdă nervos și își dădu brusc seama în ce hal îi era părul. Și că pe blatul de la bucătărie erau nenumărate cești de cafea. Și că lângă masă era un papuc ros de cățel. Și că...

– Pare-se că o să am ocazia să îmi expun lucrările, îi explică ea. Cineva a renunțat, așa că trag de mine să termin proiectul. Va fi prima mea expoziție la o galerie, râse ea din nou, cu toate că nu era nimic amuzant.

– Bravo! E... nemaipomenit, zise el, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul și părând neliniștit. Felicitări!

– Mulțumesc.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Kayla deschise gura, gata să spună ceva ridicol despre scumpirea benzinei sau despre vreme, când între ei apăru brusc Fireball, care începu să se gudure pe lângă Tony, apoi îi lăsă la picioare jucăria preferată, cel mai bun cadou pe care îl putuse găsi.

– Hei, băiete! îl salută Tony și se lăsă pe vine ca să îl mângâie.

Fireball, un răsfățat și un trădător, îi sări imediat în poală, un loc pe care și Kayla îl aprecia, de altfel.

– Mă bucur mult să te văd, amice. Te-ai mai împlinit un pic.

– Willa i-a adus o mâncare specială, gourmet. Îi place la nebunie, îl informă Kayla.

– Blana lui arată grozav.

Dumnezeule, ce situație ciudată! Fuseseră prieteni dintotdeauna și nu fusese niciodată nevoită să se străduiască să facă conversație cu el. De ce tocmai acum?

Fireball îi sări din poală și se întinse pe podea cu burta în sus, cerșind să fie scărpinat. Tony se aplecă deasupra lui și începu să îl scarpine cu vârful degetelor.

– Îți place, nu? E bine?

Kayla simți o împunsătură de gelozie și se strădui să spună ceva, orice.

– Am instalat o ușiță specială pentru el. Îi place să se fâțâie toată ziua când în casă, când afară și îngroapă jucării în spatele casei.

– Băiat deștept!

Îl mai scărpină un pic pe Fireball, apoi se ridică în picioare. Părea agitat, lucru care parcă o calmă un pic.

– Uite ce e, Kayla. Trebuie să îți spun ceva.

– Bine. Își băgă mâinile în buzunarele hanoracului cu glugă și-și încrucișă degetele. Însă reuși să își agațe copcile cu o unghie, așa că își impuse să se potolească și să se relaxeze. Te ascult.

El inspiră adânc și-și trecu degetele prin păr.

– Să spun că îmi pare rău nu acoperă nici pe departe greșeala monumentală pe care am făcut-o, zise el. Dar tot o să încep cu scuze. Kayla, îmi pare rău! Nu trebuia să te îndepărtez cum am făcut-o.

Ea simți un nod în gât, dar reuși să îl ignore.

– E în regulă. Chiar aveam un termen-limită de respectat și trebuia să mă întorc acasă. Iar tu aveai chestii de rezolvat.

– Chestii, repetă el clătinând din cap. Atâtea chestii. Cum ar fi faptul că am acceptat faptul că sunt praf când vine vorba de relații. Că nu merit dragoste. Dar serios acum, astea sunt scuze.

Ea îl privi nedumerită. Nu își dădea seama unde bătea. Își dorise să redevină prieteni, dar nu îndrăznise să spere la mai mult de atât. Își dorea, sigur, dar prietenia avea să fie îndeajuns.

– La ce te referi?

El trase iar aer în piept.

– Sunt speriat. Mi-e teamă că voi fi rănit, că voi răni sau că nu o să fiu în stare să fac ce trebuie. Dar toate lucrurile astea nu au contat înainte. Înainte să apari tu.

Ea clipi des, încercând să nu dea frâu liber lacrimilor.

– Tony, e în regulă. Nu trebuie să discutăm despre asta acum.

– Ba da, trebuie să o facem. *Eu* trebuie să o fac. Să îți spun ce simt, chiar dacă tu poate că nu simți la fel. Inspiră din nou, adânc. Kayla, ești cea mai bună prietenă a mea. Din întreaga lume. Ești persoana cu care pot să vorbesc despre orice. Cea care mă cunoaște mai bine ca oricine, chiar mai bine decât camarazii alături de care m-am luptat cu flăcările. Asta chiar spune ceva, să știi!

– Știu, zise ea, cu glasul tremurând de emoție. Și eu simt la fel. Nu mi-a plăcut deloc gândul că n-o să mai fim prieteni.

– Niciodată nu putem fi neprieteni, spuse el. M-am exprimat nepotrivit, mulțumesc că îmi ignori greșelile

de gramatică. Încerc să o zic cum trebuie, dar nu știu cum.

– E în regulă, zise ea, forțându-se să surâdă. Înțeleg ce vrei să spui. Sau cel puțin asta credea. Și nici nu era chiar atât de dezamăgită de faptul că el părea concentrat doar asupra relației de prietenie dintre ei. Mă bucur că suntem prieteni din nou.

El o privi, apoi clătină din cap.

– Nu, nu e vorba despre asta. Adică nu e vorba numai despre asta.

Bagă mâna în buzunarul de la spate al pantalonilor și scoase un sul de material textil – margini brodate cu dantelă, pânză albastră și prăfuită. Obiectul îi părea cunoscut, dar nu-și dădu seama ce era decât după ce el îl desfăcu. Clipi și îl privi nedumerită, fără să înțeleagă.

– Ai furat pânza brodată de la mama ta?

– Nu. I-am cerut-o. O ridică, lăsând să se vadă cuvintele pe care practic le scuipase înspre ea cu o săptămână în urmă. „Fericirea înseamnă să fii îndrăgostit de cel mai bun prieten", citi el cu glas tare. I-am spus că m-a deranjat dintotdeauna. Că prietenia și dragostea, acele două lucruri la care tânjeam și eu în secret, sunt la ani-lumină de ceea ce am văzut mereu între ea și Bud.

Ea fixă cuvintele cu privirea, apoi văzu hotărârea de pe chipul lui.

– Și ea ce a zis?

– A fost de acord cu mine. Nu știu dacă în sfârșit a înțeles ceva, dar a început să plângă și mi-a spus că am dreptate. Mi-a spus că poate a scăpat asta din vedere.

Kayla simți că ochii i se umplu de lacrimi și clipi ca să le blocheze. Nu era momentul să își piardă controlul.

– Tony, e minunat! Mă bucur atât de mult pentru tine! Pentru ea.

– E pentru tine, spuse el și îi puse pânza în mână. Vreau să fie al tău.

Ea se holbă la el, cu degetele încleștate pe pânză.

– Îmi dai mie obiectul pe care îl detești?

– Știu că e un gest ciudat. Apropo, asta mi-a zis și fratele meu.

– Poate că așa e, dar tot nu pricep.

Sau poate că ea înțelegea, dar nu îndrăznea să spere că avea dreptate.

– Ți-am adus și asta, continuă el, scoțând din buzunar o hartă. Am trasat ruta de aici până în Ohio. Când o să te simți pregătită, vreau să îți cunosc familia. Uite și un card de benzină.

Scotoci prin buzunar, scoase cardul, dar îl scăpă pe jos. Apoi rânji.

– Nu mă pricep deloc la gesturile astea mărețe, nu-i așa?

– Deloc, zise ea, ștergându-și o lacrimă și uitându-se la hartă.

Toată ruta dintre Oregon și Ohio era marcată cu inimioare.

– E perfect ce ai făcut.

– Te iubesc, Kayla.

Ea ridică privirea, iar el zâmbi.

– Nu doar ca prietenă, deși ești cel mai bun prieten pe care-l am pe lume. Te iubesc ca femeie, te iubesc mai mult decât am iubit pe oricine altcineva. Iar sentimentul ăsta, cuvintele astea stupide brodate pe pânză, toate astea sunt lucruri pe care mi le-am dorit, dar renunțasem să mai sper că aș putea avea parte de ele.

Ea reciti cuvintele și își dădu seama cât de mult însemnau pentru el.

– E minunat!

– De fapt, nu e. E al naibii de urât, ca să fim sinceri. Urăsc dantela și locul de unde provine pânza asta și nu-mi pasă dacă o ardem în spatele casei. Dar contează sentimentul din spatele cuvintelor și al obiectului. Asta contează, Kayla. Ceea ce vreau să trăiesc alături de tine.

– N-ar fi o idee rea să îi dăm foc, râse ea, boțind materialul în mâini. Ar fi ca un fel de ceremonial. Un pas simbolic înainte.

O undă de speranță îi învioră privirea.

– Deci ai fi dispusă să faci asta? Să mergi mai departe alături de mine?

Ea înghiți în sec și căzu pe gânduri.

– Nu vreau să ne stricăm prietenia. E mult prea importantă pentru mine.

– Știu. Eu simt la fel. Dar cred că putem fi mai mult decât simpli prieteni. Cred că, dacă avem grijă, dacă ne respectăm și fiecare îl pune pe celălalt pe primul plan, am putea fi grozavi împreună. Tu deja ești grozavă, Kayla, și de asta te iubesc atât de mult.

Ea își dădu seama că el îi spusese deja de câteva ori acele cuvinte, iar ea nu îi răspunsese la fel. Le gândise și le simțise de un milion de ori. Iar acum iată-l la ea în living, oferindu-i tot ceea ce își dorea – plus pânza aceea oribilă de pus pe perete.

– Și eu te iubesc, îi zise. Mai mult ca orice.

Ușurarea de pe chipul lui era aproape tangibilă.

– Slavă Cerului! șopti el. Știu că încă nu merit o șansă după ce am ratat deja două. Știu că ai tot dreptul să-mi dai un șut în fund încă de la ușă, dar sunt atât de fericit că m-ai lăsat să intru! Că mi-ai oferit șansa să bâlbâi cea mai stupidă scuză din istoria scuzelor.

– Nu a fost stupidă, insistă ea. Chiar mi s-a părut grozavă.

El râse și-i luă din mâini pânza și harta. Le puse pe canapea, apoi își împleti degetele cu ale ei și o privi în ochi.

– Iubesc asta la tine. Că ești atât de dispusă să ierți. Că ești inteligentă, sinceră, capabilă să ierți și atât de bună, încât uneori mă doare să te privesc.

Kayla își înghiți nodul din gât. Avea nevoie, la rândul ei, să spună ce avea pe suflet.

– Nu sunt perfectă, nici pe departe. Am făcut o mulțime de alegeri greșite în relații. Nu am avut ocazia să îi luăm la întrebări pe foștii mei iubiți. Dacă aveam ocazia, ți-ai fi dat și tu seama. Să știi că și eu am fugit

când lucrurile se complicau. Uite, de exemplu, mă ascund de familia mea în loc să-mi gestionez invidia ca un om în toată firea. Am făcut și eu o grămadă de greșeli.

El încuviință din cap, privind-o fix în ochi.

– Înțeleg. Înțeleg inclusiv că mă treci la capitolul *greșeli*. Și ca să fie clar, nu am nici o intenție să îți cunosc foștii iubiți. Vreau să știi, în schimb, că o să fac tot ce pot ca să devin o versiune a mea mai bună, cea mai bună. Tu mă faci să vreau asta, Kayla. Mă inspiri să fiu un om mai bun.

– Și tu mă inspiri pe mine. Ea râse pentru că replica sunase siropos, dar era adevărată. Te iubesc așa de mult!

– Și eu te iubesc, zise el. E o iubire altfel decât ce am avut noi înainte. E diferită de prietenia dintre noi sau de pasiunea de la început. O cuprinse pe după talie. Nu că ar fi problemă cu pasiunea, doar că...

– E plăcut să avem parte de pachetul complet. Ea se gândi la pânza brodată și la ceea ce exprima. Asta mi-am dorit și eu întotdeauna. Prietenia, dragostea, toate la un loc.

– Și le ai, iubito! O sărută pe claviculă, apoi pe acel loc din spatele urechii unde atingerea lui o înfiora. O să-ți dau tot ce îți dorești.

– Nu, șopti ea, lipindu-se de el. Le vom câștiga împreună.

– Al naibii de bine spus! O sărută lung, profund, apoi se retrase. Păi, și... cine a câștigat pariul?

– Ah, vrei să știi care e concluzia? Dacă ai probleme de implicare în relații sau dacă ești pur și simplu un iubit groaznic?

El o trase mai aproape, râzând.

– Sunt aproape sigur că am demonstrat, dincolo de orice dubiu, că sunt un iubit groaznic.

Ea făcu un pas în spate și îl privi, zâmbind.

– Acum ești aici. Cred că asta demonstrează că nu ești groaznic.

– Și mai mult ca sigur nu îmi este frică să mă implic, zise el. Nu cu tine. Nu de data asta.

Ea zâmbi tot mai larg, apoi îl trase spre ea ca să îl sărute.

– În cazul ăsta, amândoi am câștigat.

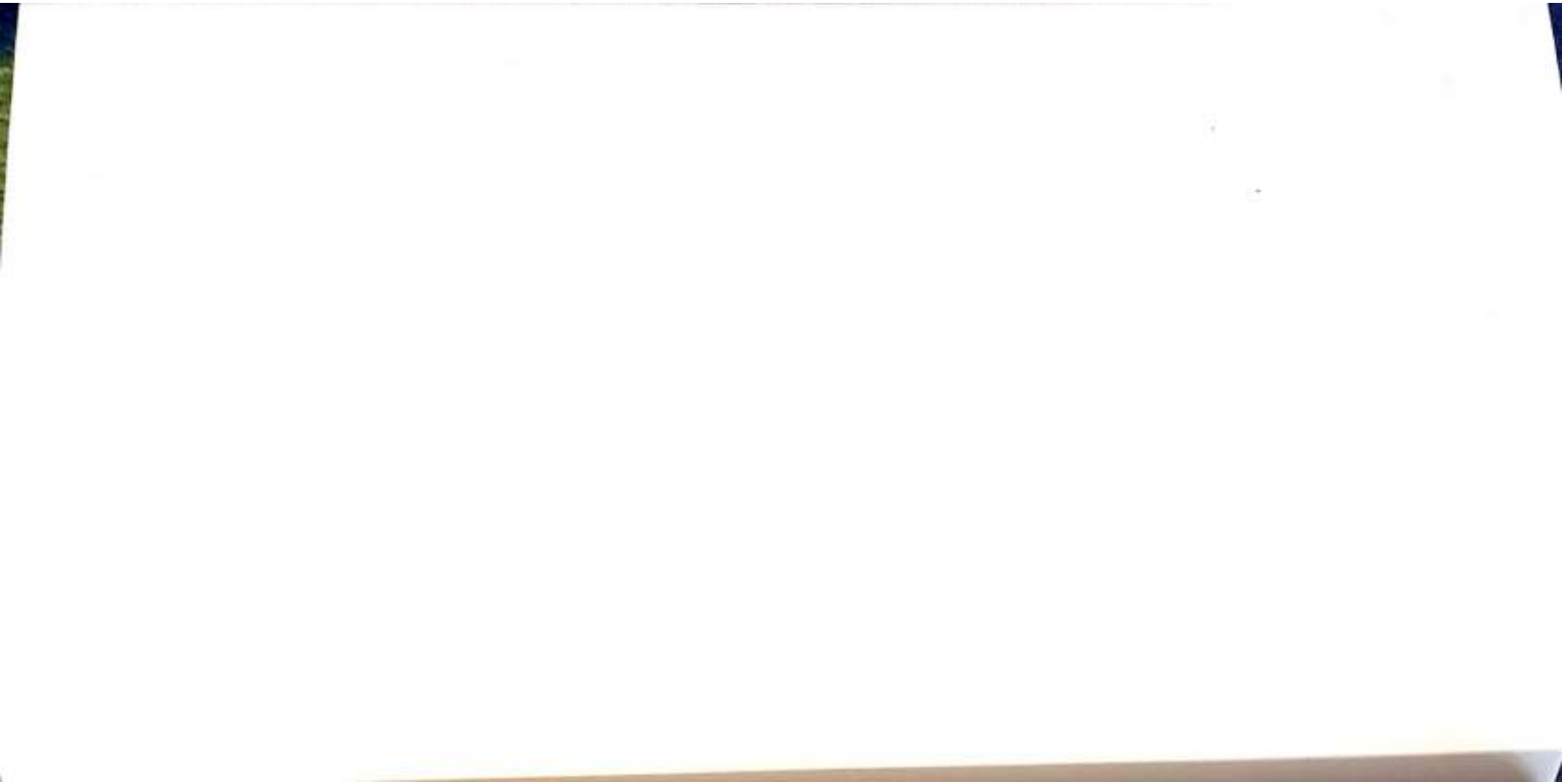

epilog

Opt săptămâni mai târziu

Tony își împleti degetele cu ale Kaylei și îi strânse mâna. Inima îi vibra de mândrie. Simțea că dădea pe-afară cu totul.

– Măi, să fie, dar a venit destulă lume!

– Nu-i așa?

Ea se întoarse să facă iar privirea roată prin încăpere, iar Tony profită de ocazie ca să o soarbă din nou din priviri. Picioarele îi păreau imposibil de lungi în pantofii negri cu toc înalt, iar rochia neagră și sexy îi amintea de cea pe care o purtase în acea seară în Montana.

Cât de schimbate erau lucrurile! Știa dincolo de orice urmă de îndoială că o iubea și că ea îl iubea la rândul ei. Și-o spuneau cam de o sută de ori pe zi. Iar cel mai important lucru era că se străduia din răsputeri să o merite. Nu era perfect, nici pe departe. Dar începuse să meargă la terapie și făcea pașii de care era nevoie ca să devină demn de ea. Când privirea ei o întâlni din nou pe a lui, el simți că îi sare inima din piept.

– Îți mulțumesc că ești aici, zise ea. E prima mea expoziție. E ceva important!

– Glumești?! N-aș fi ratat momentul pentru nimic în lume, zise el zâmbind și strângându-i mâna din nou. Mă laud la toată lumea din unitate că am o iubită artistă deșteaptă, talentată și superbă.

Kayla râse.

– Așa se explică prezența grupului de pompieri de-acolo din colț.

Probabil băieții o auziseră, pentru că jumătate dintre ei se întoarseră și îi făcură cu mâna. Erau acolo Grady,

Ethan, Jake, Ryan și chiar și Leo, care venise tocmai din Washington. Tony se bucura nespus că toți camarazii lui veniseră să o susțină pe ea. Și să îl susțină și pe el, pentru că știau ce avea să se întâmple în acea seară.

Îl cuprinse un fior de nerăbdare, dar își aminti că trebuia să se concentreze asupra ei. Era seara ei.

– Ai văzut articolul din ziarul de azi? întrebă ea, privindu-l cu ochi mari, albaștri și mirați. Recenzia expoziției?

– Da, răspunse el. „Fotografa Kayla Gladney a surprins perfect speranța renașterii și a unei noi vieți după producerea unei tragedii."

Ea râse și îl înghionti discret.

– Ai învățat pe dinafară? Nu-i cam mult?

El zâmbi și o cuprinse cu brațele.

– Mă gândeam să-mi tatuez fraza următoare: „Gladney a demonstrat că este una dintre cele mai bune noi artiste din Hot Valley".

– Ești un ciudat! exclamă ea, dar zâmbetul ei spunea că se amuza teribil.

– Cred că am citit articolul de zeci de ori, recunoscu el.

Și de fiecare dată se simțise teribil de mândru de ea pentru că reușise să extragă ceva atât de frumos din ceva atât de sumbru. Că văzuse trunchiurile carbonizate din perspectiva speranței și a renașterii. Tot nu îi venea să creadă că reușise.

O trase un pic la stânga, departe de chelnerul care se apropia cu tava plină de pahare cu șampanie.

– Asta e preferata mea, zise el arătând spre o fotografie înrămată ce înfățișa flori îmbobocite la baza unui copac ars. Îmi place la nebunie că florile sunt colorate, iar restul e alb-negru.

– Nu am fost foarte sigură că fac ce trebuie, dar îmi place cum a ieșit, zise ea, apoi arătă cu capul înspre peretele cel mai îndepărtat. Credeam că o să îți placă cel mai mult fotografiile premiate.

– Și ele sunt grozave.

El se uită spre peretele denumit „Fotografii premia-
și grosolane", rânjind când privirea i se opri asupra
uneia în care Fireball își ridica un picior lângă un butaș.
– Mai târziu trebuie să aducem câinele ca să dea au-
tografe pe ele.

Ea râse și se aplecă spre el, părul ei gâdilându-i brațul.
– Sunt așa de bucuroasă că a venit toată lumea! Și că
mamele noastre se înțeleg de minune.

El îi urmări privirea într-un colț îndepărtat, unde Connie era prinsă într-o conversație cu Patty Gladney. Mama lui avea din nou culoare în obraji și aproape că își recăpătase puterile. Însă cel mai important era că își angajase un avocat și avusese curajul să încheie definitiv relația cu Bud. Lui Tony încă nu îi venea să creadă. Joel se întorsese din Australia și o ajutaseră amândoi să își facă bagajul.

– Nu e niciodată prea târziu să schimbi cursul lucrurilor, îi șopti el la ureche. Mă bucur că s-a dovedit asta și în cazul nostru.

– Și eu mă bucur, zâmbi ea și îi făcu mamei ei cu mâna. Ți-am zis că mama e de părere că a meritat să te aștept? Și m-a întrebat când mai plecăm la drum lung.

– Oricând, zâmbi el. Poate când naște Katie?

– Sau când altă soră rămâne însărcinată și are nevoie de poze cu burtica, râse Kayla. Ceea ce înseamnă că poate fi oricând.

– Sună bine.

Spre marea lui mirare, chiar suna bine. Cine ar fi zis că avea să i se pară așa de amuzant să fie unchiul Tony? Îi plăcuse la nebunie să îi cunoască nepoatele și nepoții.

Ea își alunecă brațele în jurul taliei lui, ratând cu puțin umflătura din buzunarul de la haină. Tony înghiți în sec, devenind brusc agitat. Planificase totul de mai multe săptămâni, dar realitatea era mult mai intensă decât se așteptase.

Când o strânse mai tare pe Kayla lângă el, simți cum îl cuprinde o senzație de pace. De cealaltă parte

a încăperii, camarazii lui rânjeau ca niște idioți. Willa se duse lângă Grady și se ridică pe vârfuri să îl sărute. Grady zâmbi și-i făcu lui Tony un semn cu degetul mare ridicat.

– Ai totul sub control, spuse el apăsat, iar Tony zâmbi.

Chiar avea totul sub control. Avea tot ce își dorise și nu crezuse că avea să capete vreodată. Îi luă mâinile într-ale lui și zâmbi.

– Vreau să te întreb ceva. De ceva vreme.

– Ce anume?

El trase aer în piept și scoase sticla din haină.

– Emerald 1865 Straight American Whiskey. Ăsta e, nu-i așa?

Ea luă sticla, cu o expresie nedumerită.

– Credeam că am stabilit că am câștigat amândoi pariul.

– Exact, zise el și își drese vocea. Și am adus sticla ca să o împărțim. Ziceai că e băutura preferată a tatălui tău.

– Da, dar...

El puse sticla pe una dintre mesele înalte din apropiere și-i luă iar mâna.

– Cum nu o să fac gestul acela demodat și misogin de a te cere de la tatăl tău, m-am gândit să aduc sticla pentru momentul în care o să mergem la ei să le dăm vestea.

– Vestea că... Oh, Dumnezeule!

Ea rămase fără aer când el se așeză în genunchi în fața ei și deschise o cutiuță de bijuterii. Înăuntru strălucea un inel cu smarald între două diamante, licărind în luminile galeriei.

– Tony! Chiar e adevărat? rosti ea cu lacrimi în ochi.

– Da.

Zâmbea, dar parcă îi tremurau și lui buzele. Mama lui îi prinse privirea și îi surâse, iar asta îi dădu curaj.

– Presupun că îți dai seama că te cer de soție, nu mă ofer să îți lustruiesc pantofii.

Ea atinse inelul, iar piatra străluci.

– E minunat! Este exact cum mi-am imaginat întotdeauna.

– Am luat notițe, recunoscu el. De fiecare dată când ai pomenit de smaralde sau mi-ai arătat diverse bijuterii, am fost atent. Am notat totul ca să fiu pregătit pentru momentul potrivit.

Mai mult, vorbise cu prietenele ei, care îl îndrumaseră în direcția corectă. Acum, când știa ce însemna să învețe, să evolueze, să își asume angajamente, jurase să facă asta în toate aspectele vieții lor împreună.

– Îmi place la nebunie, zise ea și atinse iar inelul, apoi zâmbi. Și te iubesc la nebunie.

– Și eu te iubesc. Își drese vocea, dându-și seama că toată lumea îi privea și că trebuia să treacă la fapte. Kayla Gladney, ești iubirea vieții mele. Îmi suporți glumele proaste, tricourile idioate și momentele în care sunt un mare fraier. Și, cel mai important, mă faci să fiu cea mai bună versiune a mea. Vrei să te măriți cu mine?

El întinse cutia, aproape convins că spusese ceva greșit, cu toate că repetase de nenumărate ori la oglindă. Dar chipul ei era plin de bucurie, iar lacrimile îi curgeau pe obraji.

– Da! Bineînțeles. Da!

Brusc se simți ușor ca fulgul. Vorbiseră despre căsătorie și bănuise că ea avea să spună *da*. Dar tot fusese agitat când o ceruse de soție pe femeia visurilor lui. În fiecare zi se ciupea și se minuna că în sfârșit găsise ceea ce își dorise, dar nu visase că putea avea.

– Acum pot să mă ridic? întrebă el, uitându-se în jur. Nu știu cu se procedează.

– Nici eu, râse ea și îi întinse mâna stângă. Cred că acum trebuie să îmi pui inelul pe deget.

– Ah, da. Bun plan!

El se ridică în picioare și scoase inelul din cutie. Îl puse pe deget și răsuflă ușurat.

– Ți se potrivește perfect.

– Noi ne potrivim perfect, râse ea și ridică mâna ca să admire inelul la lumină.

– N-o să fim niciodată perfecți, zise el. Și nu mă deranjează asta.

– Ah, da? făcu ea și se lipi de el, prinzându-l pe după gât în aplauzele asistenței. Și de ce, mă rog?

– Pentru că înseamnă că o să putem lucra la partea cu dezvoltarea personală până la moarte.

Ea râse și își lăsă capul pe spate.

– Avem un plan.

– Da. Cel mai bun.

Apoi o sărută, explodând de bucurie, de recunoștință și de speranță, toate acele sentimente pe care le ținuse în el dintotdeauna și care ieșeau acum ca o explozie de confetti.

– Te iubesc, Kayla.

– Și eu te iubesc. Atât de mult!